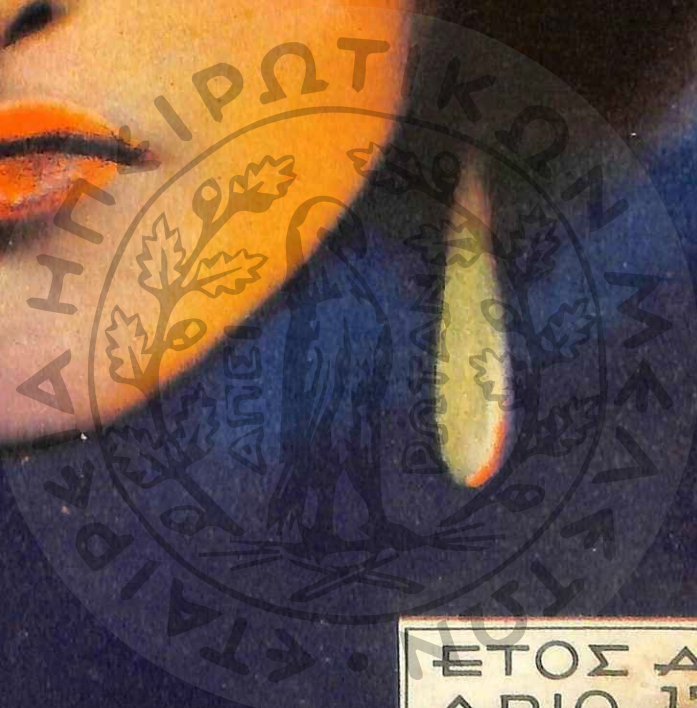

ΠΟΛΙΤΕΩΝ

ΔΡΑΧ.
4

ΕΤΟΣ Α!
ΑΡΙΘ. 15

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100—ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ \$ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

Τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας πρὸς 4 Δρχ. ἑκάστων
καθὼς καὶ εἰς τὰ κάτωθι: **ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ**

Χ. ΜΑΝΤΕΛΟΣ Πλατεία Λεύκας, Ἀριστοτέλους 1
Τ. ΖΑΒΑΛΟΣ Ἐξωθεν Καφφενείου «Νέον», Ὁμόνοια
Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΔΗΣ Πειραιῶς 2, Ὁμόνοια
Σ. ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ Ἐξωθεν παλ. ἡλεκτρ. Σταθμοῦ
Α. ΠΑΣΤΕΛΑΚΟΣ Ἐξωθι Βασιλικοῦ, Ὁμόνοια
Α. ΤΖΑΒΑΛΑΣ Ἐξωθι Κινημ. Μάζεστικ
Κ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ Πλατεία Ἀγίων Θεοδώρων.
Ν. ΚΟΤΤΑΣ Γωνία Σταδίου καὶ Ὑπ. Ἐσωτερικῶν
ΣΤΑΪΚΟΣ Σταδίου Ἐξωθι Πρωτοδικείου
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ Χατεῖα Ἐξωθι Φαρμακεῖου Μαρινοπούλου
ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ Γωνία Πανεπιστημίου. Ἐδ. Λῶ

ΚΑΟΥΘΜΑΝ Ἐναντι Βιβλ. Ἐλευθερουδ. Πλατ. Συν)τος
Π. ΚΑΛΛΙΓΑΣ Ἐναντι Ζαχ. Ζαβορίτου Πλατ. Συν)τος
Ν. ΚΑΣΤΑΝΗΣ Σταδίου Πεσματζίου

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΤΖΑΚΑ καὶ ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ, Πανεπιστημίου
Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ. Σταδίου 14
Ι. ΚΟΛΛΑΡΟΥ καὶ Σία Σταδίου
Μ. ΖΗΚΑΚΗ, Πεσματζίου
Πράκτωρ μας ἐν Ἀμερικῇ ὁ κ. ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ
NEW YORK NEWS AGENCY 616 8th Ave NEW-YORK

Οἱ ἄνδρες ἀδιαφοροῦν...

...ἐὰν εἶσθε ξανθὴ ἢ μελαχροινὴ!

... Προτιμοῦν πάντοτε μίαν δροσεράν καὶ ἀπαλὴν ἐπίδερμίδα.
Θὰ τὴν ἀποκτήσετε ἀσφαλῶς μὲ τὴν βοήθειαν τῆς περιφήμου

ΠΟΥΔΡΑΣ "FORVIL"

Ἐρωτήσατε ὅσας τὴν μετεχειρίσθησαν μέχρι
τοῦδε. Δὲν περιέχει ἐπιβλαβεῖς οὐσίες. Εἶναι
προϊὸν τοῦ Οἴκου:

"PARFUMS FORVIL"

CHAMPS - ELYSÉES. 120 - PARIS

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:

ΑΛΕΞ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ

Ρόμβης 18, Τηλέφωνον 25-920

ΠΑΝΕ ΠΙΑ ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΤΗΣ ΑΥΓΝΙΑΣ !!!

1. ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΚΩΣΤΑ; ΤΙ ΕΧΕΙΣ;

ΔΕΝ ΕΚΛΕΙΣΑ ΜΑΤΙ ΧΩΡΕΣ ΤΗ ΝΥΧΤΑ. ΕΙΜΑΙ ΚΥΡΙΟΛΕΚΤΙΚΑ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΚΟΥΡΑΣΗ

2. ΤΙ ΛΕΕΣ; ΝΑ ΤΟ ΔΟΚΙΜΑΣΩ ΑΠΟΦΕ;

ΓΙΑ ΔΙΑΒΑΣΕ ΕΔΩ, ΚΩΣΤΑ.

ΑΝ ΠΑΚΕΤΕ ΑΠΟ ΑΥΓΝΙΑΣ ΔΟΥΛΕΙΤΕ ΤΟ ΟΒΟΜΑΤΙΝΗ ΤΟ ΕΙΣΤΕΙΟ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ. ΔΕΙΝΕ ΚΑΙ ΝΕΚΡΗ ΕΥΡΩΠΗ. ΚΩΣΤΑ. ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ ΑΠΟ 480.000 ΙΑΤΡΟΥΣ

3. ...ΚΑΙ ΕΤΕΙ ΑΠΕΦΑΙΣΑ ΝΑ ΔΟΚΙΜΑΣΩ ΤΗΝ ΟΒΟΜΑΤΙΝΗ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΙΠΟΤΕ ΚΑΛΥΤΕΡΟ, ΚΥΡΙΕ ΜΟΥ. ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΙΖΩ ΟΤΙ ΑΠΟΦΕ ΘΑ ΚΟΙΜΗΘΗΤΕ

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΝΥΧΤΑ

ΔΕΝ ΣΕΡΩ ΑΝ ΘΑ ΚΟΙΜΗΘΩ, ΠΑΝΤΟΣ ΑΥΤΟ ΕΙΝΕ ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΙΟ ΡΟΦΗΜΑ

ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ΤΟΣΟ ΕΥΚΟΛΑ! ΑΛΛΑ ΤΩΡΑ ΓΑΓΓΟΡΑ ΣΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ!

ΕΚΟΙΜΗΘΗΚΕ ΚΙ' ΟΛΑ! ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΕΙΝΕ ΕΞΑΙΣΙΟ!

ΤΗΝ ΕΠΑΥΡΙΟΝ

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ, ΕΚΟΡΤΑΣΑ ΥΠΝΟ! ΚΑΙ ΕΙΜΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ ΕΥΔΙΑΘΕΤΟΣ!

ΘΑΥΜΑΣΙΑ! ΜΙΑ ΠΟΥ ΒΡΗΚΑΜΕ ΛΟΙΠΟΝ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ, Η ΟΒΟΜΑΤΙΝΗ ΔΕΝ ΘΑ ΛΕΙΠΗ ΠΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ!

Η ΟΒΟΜΑΤΙΝΗ είναι ένα θεσπέσιο θρεπτικό ρόφημα!

ΞΕΚΟΥΡΑΖΕΙ ΤΟ ΜΥΑΛΟ * ΕΥΝΟΕΙ ΤΗΝ ΠΕΨΝ * ΤΟΝΩΝΕΙ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ!

Τό συνιστούν 480.000 Ιατροί

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ & ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ

* DR. A. WANDER, S.A. BERNE *

ΚΥΡΙΑ ΜΟΝ, πωδραρισθήτε μιά φορά με την πούδρα MATINÉE και παραβίλετε την με την πλέον ακριβή και φημισμένη πούδρα! Θ' αναγνωρίσετε αμέσως ότι η MATINÉE είναι ανώτερο! αυτό βεβαίως δίνει την εδοκίμασαν. 'Επί πλέον κερδίζετε από την εύθνη τιμήν της. 'Η μενάλη δρ. 27, ή μικρή 14. 'Η κρέμα Matinée 15. 'Η πριγιαντίνη 14. Τό άρωμα Matinée 57' εἰς χύμα 2 δρ. τὸ γραμμ. Τὰ στέλλομεν ταχυδρομικῶς ἐάν προσεμβάσητε τὸ ἀντίτιμον καὶ 5 δρχ. ταχυδρομικά.

Μυροπολεῖον ΑΡΙΣΤΟΣ Περικλέους 31

Ἀθήναι

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι εἰς ὅλας τὰς πόλεις καὶ κομποπόλεις.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΝΕΩΤΑΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ

Φαρμακείον Νικολοπούλου Γ' Σεπτεμβρίου 5 — Τηλ. 24--151

ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ!!!

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!..

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟΜΕΝ παλαιὰ ραδιόφωνα παντός τύπου με τὸ νέο μας **μ ο δέ λ ο 1934**

MAGIC VOICE RADIO

15 - 2000 μέτρ. συνεχoῦς καὶ ἐναλ-
λασσομένου ρευματος 108-250 βόλτ
συνδυαζομένου καὶ μετὰ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΥ

ΜΕ ΛΟΓΙΚΗΝ ΔΙΑΦΟΡΑΝ ΤΙΜΗΣ

Κ. Α. ΕΛΕΥΘΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

ΘΗΣΕΩΣ 7 (ΣΤΟΑ ΡΟΜΒΗΣ 2) ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 23-338

ΕΙΜΕΘΑ ΟΙ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΙΣΚΕΥΑΣ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

'Απευθυνόμεθα πρὸς τὰς 24.000 ἑλληνί-
δας πού ἀγοράζουν καθημερινῶς τὰς κλω-
στὰς Α. Β. C. καὶ παρακαλοῦμεν, πρὸς τὸ

συμφέρον των, νὰ ζη-
τοῦν ἐπιμό-
νως τὸ Σῆ-
μα «Α. Β. C.
Κιθάρας»
διότι παρoυ-
σιάσθησαν ἀ-
πομιμή-
σεις με κλω-
στήν κακῆς
ποιότητος καὶ
με ὀλι-
γώτερα μέ-
τρα στο κά-
θε χαρτο-
νάκι.

Τὰ «Α.Β. C.
Κιθάρας»
πωλοῦνται
παντοῦ εἰς
ὄλα τὰ χρώ-
ματα.

**ΠΟΙΑ ΗΤΑΝ ΤΑ ΜΑΚΡΥΝΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΣΕΡΑ-
ΓΕΒΟΥ, ΠΟΥ ΣΤΑΘΗΚΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ**

Στό χορό τῆς Σερβικῆς πρεσβείας τὸ Φλεβαριάτικο ἐκεῖνο βράδυ τοῦ 1910, εἶχε συγκεντρωθῇ ὁ καλύτερος κόσμος τῆς Βιέννης, ὅλοι οἱ τιτλοῦχοι τοῦ Δυσδικοῦ τότε βασιλείου, πού ἔμεναν ἐκεῖ, ὅλοι γενικά οἱ διπλωματικοὶ ἀντιπρόσωποι τῶν ξένων κρατῶν.

Οἱ αἰθούσες τῆς πρεσβείας, μετὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ τους ἐπέκλιση, τὸν πλοῦσιον, ἀπὸ τὰ σπανιότερα ἀθῆ καὶ φυτὰ, διάκοσμο καὶ τὸν ἀπλετο φωτισμό, φιλόξενοῦσαν εἰσι ἕνα διαλεκτὸ κόσμο ἀπὸ πρίγκη-
πες, μαρκησίους, διπλωμάτες, ἀξιωματικούς με χρυσοπάρρυφες στο-
λές καὶ μακρὰ ξίφη, πολιτικούς με τὰ ἀκαμπτα πρόσωπά τους—ἄλλων ἐντυπωσμένων καὶ ἄλλων στολισμένα με παχιὰ μουστάκια καὶ χαρακτη-
ριστικὲς φαβορίτες—ὥραιες κυρίες με τίς βαρύτιμες τουαλέτες τῆς ἐποχῆς καὶ δεσποινίδες θελκτικὲς καὶ καλλιμορφες...

Μιά ἀτμόσφαιρα ἐγκαρδιότητος, εὐθυμίας, κεφιοῦ, ἐκρατοῦσε παν-
τοῦ, καὶ ὑπὸ τοὺς λικνιστικούς ἡ-
χους τοῦ βιεννέζικου βάλς, ὁ χο-
ρὸς ἐσυνεχίζετο ζωηρότατος εἰς τὴν εἰδικὴν αἴθουσαν τοῦ μεγάρου, ἐνῶ εἰς τὸ καπνιστήριον οἱ γηραιοὶ δι-
πλωμάτες, ἔλυναν τὸ περίφημο τό-
τε «Ἀνατολικὸ ζήτημα» χωρὶς νὰ διαπληκτίζωνται, ἐνῶ ἄλλοι, εἰς τὸ πλουσιώτατο μπουφέ, κατεγίνοντο σὺν νὰ δοκιμάζουν τοὺς ἀφθόνους μεζέδες καὶ τὰ ὥραία κρασιά, τὴ μύρα καὶ τὴ σαμπάνια, πού ἀφει-
δολεῖα εἶχε διαθέσει ὁ Σέρβος πρεσβεῦτης.

Ἐξάφνα οἱ μουσικὲς ἔπαψαν νὰ παίζουσι, ὁ ἕνας ψιθύρος ἀνησυχητικὸς διέδραμε τὰ γκροῦπ τῶν καλεσμέ-
νων ἀπὸ αἰθούσα σ' αἰθούσα. Κά-
ποια κινήσεις ἀσυνήθης, ἀνησυχαστι-
κῆ, παρατηρήθηκε παντοῦ κι' ἕνας ἀξιωματικὸς ἀνώτατος, τοῦ Αὐστρι-
ακοῦ στρατοῦ, γελώντας σαρδω-
νεία, πέρασε βιαστικὰ ἀπὸ τὴ σάλα τοῦ χοροῦ κι' ἤρθε καὶ ἑαπλώθηκε

παρὸς τὸν χορὸν, χωρὶς νὰ διακόψῃ καθόλου τὸ γέλιο τοῦ χοροῦ. Ὁ μὴς ἀπόμερος αἰθούσας τῆς πρεσβείας, ὅπου σὺν τοῖς μουσικῶν οἱ πρῶτοι γραμματεῖς τῶν πρεσβειῶν τῆς Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Γερμανίας.

Δὲν νομίζετε πὼς εἶναι ὁ ἀρχιδουὲ Φερδινάνδος; Ὁ γάλλος τότε, κατὰ πληκτὴ μὲρὸς σὴν ἀκατακτάστη αὐτὴ ἀγαγῆ, ἡ κοντέσσα Ροζίτα Μείλ, σὴν φίλη τῆς πρεσβείρας τῆς Πορτογαλλίας καθὼς συζητῶντας εἶχαν φθάσει ὡς ἐκεῖ.

Πολὺ φοβοῦμαι ναί...

Ψιθύρισεν ἡ ἄλλη. Καὶ συνέχισε.

Ἀσφαλῶς θὰ ἐκραγῇ σκάνδαλον...

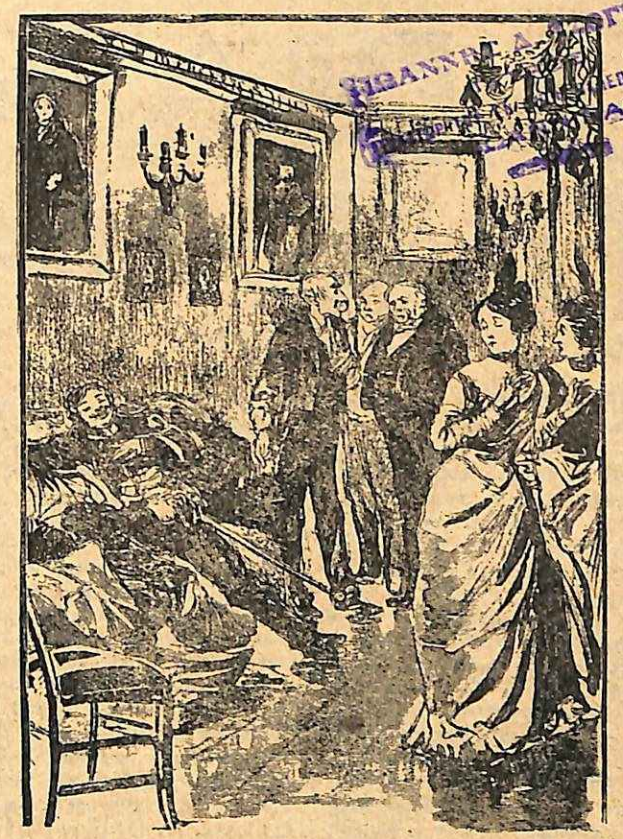
Ὁ ἀρχιδουὲ, πού δὲν εἶχε παῦσι νὰ συγκλονίζεται ἀπὸ τὸν ἀκράτητο, σαρδώνιο, γελῶτά του, ἐπενέβη.

Μὴν ἀμφιβάλλετε καθόλου, ὥραιες μου κυρίες, ὅτι εἰμαι ἐγὼ. Κι' ὅσο γιὰ τὸ σκάνδαλο, μὴ σὰς τρομάζει, γιὰ-
τί ἡ Αὐστρουγγαρία, πού τὴν ἀντιπροσώπευε ἐγὼ αὐτὴ τὴν στιγμὴν, δὲν μπορεῖ νὰ δέχεται προσβολὰς ἀπὸ ἕνα τρίτο γραμματεῖα πρεσβείας...

Καὶ γελώντας εἰρωνικὰ τώρα πρόσθεσε.

Ἀκούς ἐκεῖ νὰ μὴ θέλῃ νὰ χορεύῃ μαζί μου ἐκεῖνι, πού ὡς χτὲς ἦταν παλακίδα μου!

Οἱ γυναῖκες ἔφυγαν ταραγμένες. Οἱ ἄντρες κίνησαν χα-
ρακτηριστικὰ τὰ κεφάλια, ἀνταλλάξαν ἕνα βαρυσήμαντο βλέμμα, καὶ ἀφίνοντας τὴ συζήτησίν τους ἀτελείωτη, ἔφυ-
γαν κι' αὐτοί, πηγαίνοντας γιὰ τὸ κυλικεῖο, ὅπου τὸ κου-
σοπολιὸ εἶχε ἀρχίσει τώρα ζωηρό.

**ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ
ΣΤΑ 1910**

(ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ
ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΟΥ ΣΤΡΑΤ. ΑΚΟΛΟΥΘΟΥ
RODRIGO DI CATELAN.)

λην ἄνθρωπος, ὥστε νὰ πῇ στὸ Σέρβο διπλωμάτη πὼς ἡ δια-
γωγὴ τῆς γυναίκας τοῦ στὸ διάστημα τῆς χρεῖας τῆς δὲν
ἦταν καὶ τόσο ἀμεμπτῇ, ἡ ζωὴ τοῦ νέου ζευγαριοῦ κυλοῦ-
σε ἀπόλυτα εὐτυχισμένη ὡς τὸ κατάρταμένο αὐτὸ βράδυ,
πού ὁ ἀρχιδουὲ τὴν εἶδε στὸ χορὸ καὶ, λίγο μεθυσμένος ἀπὸ
τὴ σαμπάνια ποῦχε πιεῖ, λίγο παλην ἄνθρωπος στὸ βάθος
του, ἴσως, τῆς ζήτησε νὰ χορεύουν. Ἐκεῖνι δὲν ἀρνῆθηκε
μὰ ἐπειδὴ αὐτὸς τὴν ἐσφίγγε κάπως τολμηρὰ, τοῦ ἀνέφερε
ὅτι ἦταν παντρεμένη καὶ ὅτι θάπρεπε νὰ μὴ τὴν ἐκθέτῃ.

— ὦ, λαλό! Ἐκάμεν ὁ ἀρχιδουὲ εὐθυμὰ καὶ ἐπρόσθεσε.

Καὶ ποῖος ἡλίθιος εἶναι ὁ κύριος ἄντρας σας;

Ὁ γραμματεὺς τῆς Σερβίας, πού ἔτυχε νὰ χορεύῃ τὴν
ὥρα ἐκεῖνι παρὰ πλεονα μὲ μιά κυρία, τὸν ἀκούσε. Διάκοψε
τὸ χορὸ καὶ τοῦ εἶπε, κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ.

— Τὸ μόνο κτῆνος ἐδῶ μέσα εἰσθε σεις!...

Φυσικὰ γρήγορα ἐπενέβησαν οἱ ἄλλοι χορευταὶ καὶ δὲν
τοὺς ἀφήκιν νὰ διαπληκτισθοῦν, ἀλλὰ τὸ σκάνδαλο εἶχαν
ἐκτραγῇ καὶ τὸ κακὸ εἶχε γίνῃ. Ὁ Σέρβος γραμματεὺς, παρ' ὅ-
λη τὴν ἀγάπην ποῦχε σὴν γυναῖκα τοῦ τὴν ἐχώρισε. Καὶ ἡ
φτωχὴ Ἔμμα πῆρε τὸν παλὸν τῆς δρόμο καὶ ποῖος ἔξερει τί
ἀπόγινε. Ὁ ἀδελφὸς τῆς ὅμως, πού με ἐξοδὴ τῆς σπουδαζέ
καὶ στὸν ὁποῖο αὐτὴ ἐξωμολογήθη τὴν ἀφορμὴ τοῦ διαζυγίου
τῆς, ὠρκίσθηκε ἐκδίκηση. Καὶ μόλις ἡ εὐκαιρία παρουσιά-
σθη δὲν τὴν ἄφισε νὰ παρέλθῃ ἀνεκμετάλλευτη. Οἱ βασι-
κοὶ λόγοι τῆς δολοφονίας τοῦ ἀρχιδουὲ Λεοπόλδου ἦταν
αὐτοί. Τὰ ἐπακόλουθα, ἦσαν μοιραῖα.

Λίγο ἀργότερα, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑ-
παλλήλους τοῦ ἀρχιδουὲ, τὸν ἔ-
κλεψε ἀπὸ κεῖ καὶ διὰ μιάς μουστι-
κῆς ἐξόδου τὸν ἔφερεν στὸ ἀμάξι
τινὲς ἀπὸ κεῖ στὰ ἀνάκτορα.

Τὸ ἄλλο πρωῒ, μετὰ τὸ πρῶτο τραῖ-
νο, ὁ τρίτος γραμματεὺς τῆς Σερ-
βικῆς πρεσβείας ἔφευγε γιὰ τὸ Βε-
λιγράδιο.

Καὶ τὸ ἐπεισόδιο ἐπῆρεν εἰσι
τέλος. Οἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο
χωρῶν δὲν διαταράχθησαν. Φαινομενι-
κὰ ὅμως. Γιατὶ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἦ-
ταν ἡ πραγματικὴ ἀφορμὴ τῆς δο-
λοφονίας τοῦ ἀρχιδουὲ καὶ δια-
δόχου τῆς Αὐστρίας Λεοπόλδου, πού
ἔδωκεν ἀφορμὴ στὸν παγκόσμιον πό-
λεμον, τὴν φρικαλέα αὐτὴ ἀνθρωπο-
φαγίαν, τὴς συνέπειες τῆς ὁποίας
μιά δεκαετία τώρα, βαρύνοντα
αἰσθάνεται καὶ ἀκριβώτατα πλη-
ρωνεὶ ὁλόκληρη ἡ οἰκουμένη...

Ἄλλα τί ἦταν πράγματι τὸ ἐπει-
σόδιο αὐτό;

Νὰ πῶς τὸ ἀντελήφθηκα τότε, στὸ
χορὸ, ποῦχα παρασταθῆς στρατιω-
τικὸς ἀκόλουθος τῆς Πορτογαλλίας.

Ὁ τρίτος γραμματεὺς τῆς Σερ-
βικῆς πρεσβείας εἶχε συνδεθῇ μετὰ
τὴν Ἔμμα Γκέπριτς, μιά ἐξωτικὰ
ὁμογενεὴ γυναῖκα Σλαβικῆς καταγω-
γῆς, χήρα ἐνὸς Οὐγγρου ἀξιωμα-
τικοῦ τοῦ ἱππικοῦ, πού σκοτώθηκε
κατὰ λάθος σὲ μεγάλα στρατιωτικὰ
γυμνάσια. Ὑποχρεωμένη νὰ συντη-
ρῇ τὴν οἰκογένειάν της κι' ἕναν ἀδελ-
φὸ φοιτητῇ, ἡ γυναῖκα αὐτὴ, ἐπειδὴ
ἡ σύνταξίς της δὲν τὴν ἐφθάνε, ζού-
σε μιά ζωὴ κάπως ὑποπτη. Συνδέ-
θηκε ἔτσι καὶ μετὰ τὸν ἀρχιδουὲ
πού τὴν εἶχε μετρεσάρι γιὰ ἄρκετὸ
διάστημα, ὅταν ἐγνωρίσθη μετὰ τὸ
συμπαιριωτὴ τῆς διπλωματικὸ ὑ-
πάλληλο. Ἐνα σοβαρὸ αἰσθημα
ἀναπτύχθηκε τότε μεταξὺ τῶν δύο
νέων, καὶ ἐκεῖνι ἀλλάξε ζωῆς. Ἀπὸ
φόβον ἡ ὁ ἀγαπημένος τῆς δὲν τὴν
παντρεύετο, τοῦ κρυψε κάθε ἐνο-
χὴ σχέσιν τῆς. Παντρεύθηκε καὶ
ἐπειδὴ κατένευ δὲν ἦταν τόσο πα-

ΥΠΟ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

(Συνέχ. εκ του προηγούμενου)

“Ακουσε με τρόπο και με κατάπληξη αυτή της την πρόταση ο Τίτος με τρόπο γιατί ο Ούρβανος ήταν ο δυνατότερος άνδρας του μέρους των, με κατάπληξη, γιατί η γυναίκα εκείνη βρήκε να στείλει, για να σκοτώσει τον άνθρωπο που μισούσε, αυτόν που ήταν αδελφός του.

Την εκύτταζε άφωνος. Μεγαλοπρεπής στη θηριωδία της, πανέμορφη στο θυμό της, συγκλονιστική με την μέτρια εκείνη γυμνότητά της, που το προκαλούσε τη φαντασία σε εικόνες μεθυστικές, τον κύτταζε με τα μεγάλα της μάτια, σαν να ήθελε να του επιβάλει, με τη δύναμη της σαγήνης των, τη διάπραξη εκείνου του στυγερού κακουργήματος.

Μέσα στην “Αντιόχεια, στη Γαλιλαία και στην “Ιουδαία, στην Κύπρο, κι’ ακόμα στην “Αλεξάνδρεια, η φήμη της Μαρίας ήταν μεγάλη. Από τότε ακόμα που ήταν μικρή και λουζώτανε στα δλοκάθαρα νερά της λίμνης της Γενησαρέτ, η μικρούλα Μαρία, προκαλούσε το θαυμασμό των γερόντων και την τρέλλα των συνομηλικών της. Κι’ όσο μεγάλωνε, το θείο αυτό λουλούδι των Μαγδάλων, ή «όνειρευτή νύφη της λίμνης», όπως την λέγανε, τόσο η φήμη της ξεπερνούσε τα όρια του τόπου της. Κι’ άρχισαν, από μακρινά μέρη, όπου υπήρχαν άνθρωποι που ή δύναμη και ο πλοῦτος τους μπορούσε να εκμηδενίσει τις αποστάσεις—αποστάσεις που θεωρούντο τότε μεγάλες γιατί τα μεταφορικά μέσα ήτανε σχεδόν πρωτόγονα—να πηγαίνουν στα Μαγδαλα για να ιδούν τη Μαρία. Και το ωραίο ρόδο της Γενησαρέτ, ζαλισμένο από το λιβανωτό τοί θαυμασμού των προσκυνητών της, θαμπωμένο από τους θησαυρούς που έσκορπούντο στα πόδια της, έφυγε από την πατρίδα της, κι’ έδειξε την όνειρευτή ομορφιά της κι’ εκεί, όπου η φήμη, φτερωτή και γρήγορη, την είχε ήδη ανακηρύξει θεό.

Κατάφορτη από πλούτη, δόξες και δύναμη, περισσότερο από κάθε άλλη φορά ωραιότερη τώρα, με πλήθος δούλων και μεγαλοπρεπή μέγαρα, με άφοσιωμένους φίλους και τρελλούς θαυμαστές, βρισκότανε στην “Αντιόχεια, που ήτανε η πρωτεύουσα της Συρίας, ή έδρα του Ρωμαίου ήγεμόνος, κέντρον όπου συναθροίζοντο τα Ρωμαϊκά στρατεύματα και το χρυσάφι του κόσμου. Δεν μπορούσε να είναι μεγαλοπρεπής μια δεξίωση, που δεν θα πήγαινε σ’ αυτήν ή Μαρία; δεν ήτανε σοβαρή ή γιορτή, αν δεν την ελάμπρυνε με την παρουσία της. Κι’ αυτός ο Ρωμαίος διοικητής, ο Πομπώνιος Φλάκος, δεν έγλέντηκε ποτέ στα μεγαλοπρεπή του ανάκτορα, όπου ήταν σιβαγμένος ο πλοῦτος και ή πολυτέλεια, αν δεν έστραφτε στις άπειρες αθουσίες του το όνειρο των Μαγδάλων.

Τρομερές ήταν οι φήμες που έζωναν αυτό το καλλιτεχνικό

ΣΧΕΔΙΑ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.— ‘Ο Χιλίαςχος Λούκιος Βήρος, λίγες μέρες μετά τον γάμο του, διατάσσεται ν’ πάει στην “Αντιόχεια όπου είχαν έγκραγη έμφυλοι πόλεμος. ‘Η γυναίκα του, ή ωραία Μαρτσία του όρκίζεται ότι θα πεθάνει αν εκείνος φιλήσει άλλη έκει που πηγαίνει, πέρνοντας το δηλητήριο που είχε το δακτυλίδι της, και ο Βήρος την καθιστάει. Στην άεχρή της έγγραφ. Έπειτα δεν έπερνει μηνυτάτα του και ο πατέρας της, μια μέρα, που ο αυτοκράτορας την είχε καλέσει σε μια γιορτή, πήγε να την πάρει και της απέκάλυψε ότι είχε τρομερά μηνύματα για το Βήρο. Και έβαναγκασθείς από αυτήν της διηγήθη την τραγωδία που είχε γίνει στην “Ιουδαία: Στην “Αντιόχεια υπήρχε μια έξωτικη ομορφιάς γυναίκα, ή Μαρία από τα Μαγδαλα. Μια νύχτα που δινώτανε γιορτή στα ανάκτορα του τοποτηρητού Πομπώνιου Φλάκου, γνώρισε τον έγγονό του εκπαιδευτή βασιλιά “Υρκανού του Β’, τον Ούρβανό, ο οποίος όμως δεν της έδωσε καμιά προσοχή. Αυτό την έπείραξε και δεν την άφησε να κοιμηθεί όλη τη νύχτα. “Όταν το πρωί πήγαινε περίπατο στον ποταμό τρεις ληστές την έπιασαν να την πάνε, καθώς είπαν, σε κάποιον πουδινε γι’ αυτήν θησαυρούς. Παρουσιάσθη όμως ξαφνικά ο Ούρβανος και την έσωσε. Την συνώδευσε έως το σπίτι της, αλλά άρνήθηκε να συνοδεύει μαζί της πράγμα που αποθνήσκουσε την Μαρία. “Όστερα από λίγες σιγμες την έπλησιασε ο Τίτος ο νεώτερος αδελφός του Ούρβανου, ένας νέος που την αγαπούσε τρελλά. ‘Η Μαρία που ήταν θυμωμένη από την προσβολή, είλε στον Τίτο ότι τότε μονάχα θα γινότανε δική του, αν έσκοτώσε τον αδελφό του τον Ούρβανό.

στα μπουντρούμια, ή υπό το ματίγιο των έπιστατών εις τα βάθη των καραβιών, όπου, αλυσσοδεμένοι αιχμαλώτοι πολέμου, τραβούσαν κουπί, έως δτου έβούλαζαν.

“Υπερβολικοί στα αίσθηματα, στις πράξεις και στην αντίληψή τους, ήταν υπερβολικοί στον έρωτα, στη λατρεία και στις θυσίες που έκαναν για μια γυναίκα. Σκοτώνοντο πραγματικά για τη Μαρία, θησαυροί σπαταλώντο, αντίληλοι αλληλοσφάζοντο για να δείξουν έτσι πόση ήταν ή αγάπη τους! Κι’ αυτής της στρεβλής νοοτροπίας αποτέλεσμα ήταν ή βασιλεία μιας ώρας, που είχε συνθηθεί να θεωρηθεί βεβήλωση και προσβολή, το να βρεθεί ένας άνθρωπος να σταθεί όρθιος στο πέρασμά της, και να ή γυναίση έμμη-δενισμένος μπροστά της, για να προσκυνήσει τη λάμψη του μεγαλείου της.

Και να ή Μαρία που πειράχθη γιατί ο Ούρβανος διάφορησε για την ομορφιά της. Πώς μπορούσε να βρεθεί άνθρωπος που νάχη αντίθετη έέληση από τη δική της, και να της δείξει, στο χορό του διοικητή, πώς δεν ήταν αρκετό να θέλη κάτι, για να γίνη άμέσως το κάτι αυτό; Κι’ όταν την άλλη μέρα άρνήθηκε να δεχθεί τη φιλοξενία της, πώς μπορούσε να ζήσει, αφού τόλμησε να διαπράξει αυτή τη βεβήλωση;

Βρέθηκε μπροστά της ο Τίτος. Τι έσήμαινε αν ήταν αδελφός εκείνου που ήθελε να σκοτώσει; ‘Ο Τίτος, μίνες ολόκληρος εκέτευε την αγάπη της. “Όταν κι’ αυτός ένας από τους ανθρώπους που δεν είχε αξιωθή της προτιμησης της, αν κι’ έμορφος ήταν και πριγκηπόπουλος ένας από τους ανθρώπους που δήλωνε κάθε φορά πώς ήταν έτοιμος να θυσιάσει γι’ αυτήν τη ζωή του. Και γύρφε τάχα απ’ αυτόν να δώσει μια τέτοια αίματηρή ικανοποίηση στη φιλοτιμία της, γιατί αυτός της βρέθη μπροστά τη στιγμή

μεγαλούργημα. Πόσες από κτονίες δεν έγιναν πώς έγιναν για την αγάπη της, και πόσα έγκλήματα ότι διεπράχθησαν για το χατίρι της! “Ανθρώπων φοβόντων να την αντικρύσουν, κι’ άλλοι ξεψυχούσανε κυττάζοντάς την. Βασίλισσα πραγματική, στα βλέμματα και στους πόθους των καρδιών αυτών των μερών, ζούσε με την πολυτέλεια που της επέτρεπαν τ’ αμύθητα πλούτη της και τη μεγαλοπρέπεια εκείνης της εποχής.

Και ήταν τότε ή εποχή της ακρότητας και της υπερβολής. ‘Η ζωή ενός ανθρώπου δεν έθεωρείτο κάτι σπουδαίο. Οι Ρωμαίοι αυτοκράτορες, έφριχναν να διασκεδάσει, μέσα στα κλουβιά των λεόντων, ύπάρξεις ανθρώπινες. Γενναίοι πολεμιστά μονομαχοῦσαν μέχρι θανάτου μπροστά στα μάτια του ήγεμόνος των και για να προξενήσουν ευχαρίστηση στα πλήθη των έμφυλισμένων θεατών. “Ανθρωποι έκαίγοντο ζωντανό, ή πέθαιναν στα βασανιστήρια της ήδονής του θυμού της, αφού δεν μπορούσε να απολαύσει την ευχαρίστηση ενός της φιλήματος. “Όταν γι’ αυτήν το όργανο μιας τρομερής εκδίκησης, και τον ώδηγησε έως την κάμαρά της, όπου, χωρίς περιστροφές, του ζήτησε, εις αντίλλαγμα των θέληγών της, το κεφάλι του Ούρβανου.

“Αρκετές στιγμές έμεινε έτσι τρομαγμένος σ’ αυτή της την πρόταση, τη φριχτή και άκατονώμαστη. “Αυτός που έδω και λίγες στιγμές ελπίδα κι’ έπεθύμησε το θάνατο του αδελφού του, αποτροπιώθηκε τώρα που του είπε να τον σκοτώσει ο ίδιος. Καί, καταπονημένος, στεκότανε και την παρρητούσε, χωρίς να τολμάει ν’ άρνηθεί, αλλά και χωρίς να συγκατατίθεται.

Είλε τους διαταγμούς και τη λιποψυχία του ή Μαρία; άφισε τις δαντέλλες της να κατεβούν πιο πολύ και να φανούν έτσι προκλητικότερα τα στήθη της, να προβάλουν ολόγυμνες οι τρυφερές ώμοπλάτες της τον έπυρπόλησε με τις φλογερές της ματιές, έσταξε μέσα στο αίμά του την τρέλλα του πόθου με την έπαφή της ολόθερης σάρκας της και εκμηδενίζουσα με τη γοητεία της θείας μορφής της και το τελευταίο ίχνος του λογικού του, τον ρώτησε.

— Διστάζεις, Τίτο;

Κι’ έπειδή εκείνος δεν άπληντησε όσο γρήγορα έπεριμενε.

— “Ε, φύγε λοιπόν! του έφώναξε, Και θα διατάξω να σε μαστιγώσουν οι δοῦλοι μου, αν τολμήσης και ξαναφανής άλλη μια φορά μπροστά μου.

— Μαρία! φώναξε ο Τίτος έντρομος. Πώς σου πέρασε ή ιδέα πώς δεν είμαι έτοιμος να κάνω μια οποιαδήποτε θυσία για σένα; — Δέχεσαι;

— Ναί!

— Θα τον σκοτώσεις;

— Με το χέρι μου ναί, όποια στιγμή το ζητήσεις εσύ.

Λάμψη χαράς φωτίσε τη συνωφρωμένη μορφή της κι’ άστραπή ικανοποίησης τα σκοτεινιασμένα της μάτια· τα στήθια της έξωγκώθηκαν σ’ ένα στενγυμό άνακουφίσεως και τα κρινόλευκα δάκτυλά της έσφίξαν τα χέρια του Τίτου που τρέμανε.

— Τόδερα! έψιθύρισε υπόκωφα. Το περιμένα.

Τον τράβηξε στο ντιβάνι· κάθισε πρώτη και τον έβαλε κι’ αυτόν να καθήσει κοντά της. Τοῦσφιγγε τα χέρια, τον πυρπολούσε με τα βλέμματα, τοῦφερνε την ψυχή του σε έκλυση με τη μελωδία εκείνης της φωνής της, που ήχοῦσε στ’ ατιά του, σαν ένα κελάδημα κάποιου ούραίνιου πουλιού. Γύρψε να του σβύση κάθε διαταγμό, που ήταν δυνατό να είχε κατακαθίση στα βάθη της πτομένης ψυχής του, και του μίλησε με την τέχνη που είχε για να σαγηνεύει, του μίλησε με τα λόγια εκείνα που είχε πρόχειρα για να αναταράσσει το λογικό κάθε της συνομιλητού.

“Ετσι δεν άργησε να γίνη κύριος του έαυτού του ο Τίτος. Κάθε οίκτος για τον αδελφό του έλειψε πιά. Κάθε διαταγμός υπεχώρησε· ήμπορούσε να τον σκοτώσει, και το κέρδος του θα ήταν διπλό: Γιατί μαζί με την άγκαλιά της Μαρίας, ο θανάτός του θα τοῦδινε κι’ όλα τα δικαιώματα που είχε στο θρόνο της Παλαιστίνης εκείνος σαν μελαλίτερος αδελφός, δικαιώματα που διεκδικούσαν, από τους τέσσαρες γιουούς του Μεγάλου “Ηρώδου.

“Αρνισε σιγά—σιγά να πιστεύη πώς δική του υπόθεση ήταν αυτό το έγκλημα. Κι’ όσο του μιλούσε, κι’ όσο ή Μαρία του έρέθιζε τις σκέψεις και τις αισθήσεις, τόσο φαινότανε ν’ ανυπομονή να τελειώσει εκείνο, που θαλυνε τον πάγο της αδιαφορίας της γυναίκας αυτής που έλάτρευε.

— Μαρία! έψέλλισε. Πότε λοιπόν θα σε ιδώ;

— “Απόψε, ύστερ’ από τα μεσάνυχτα, θα σε περιμένω στον κοιτώνά μου, που θα είναι για σένα ο κοιτώνας της ευτυχίας. “Εκεί, επάνω στο χρυσό

τραπεζάκι, θα βάλεις το κεφάλι του Ούρβανου. Και

μπροστά στα γυαλιστερά, τα πεθαμένα του μάτια, θα πιούμε όλο το ποτήρι του πόθου, θ’ ανακατέψουμε μ’ αυτή την εικόνα του αίματος, την άτελειωτη όπτασία που ή μάς διαφέρει ή παράκρουση των όργλων μας.

Μεθυσμένος από τις δυνατός μυρουδιές που ήτανε

σκορπισμένες στο δωμάτιο, ζαλισμένος από τις φαντασμα-

γορικές εικόνες των οργίων που του παρουσίαζε το άνα-
τάραγμα του αίματός του, έκλεινε τα μάτια του, μάτια
άποζητώντας ένα φίλημα απ' τα σαρκώδη χείλη της, που
ήταν ύγρα και κατακόκκινα τώρα, όπλο άκαταμάχητο κατά
της τιμής και του λογικού.

Σηκώθηκε πρώτη η Μαρία.

— Πήγαινε κι' έτοιμάσου! του είπε. Κι' όταν τόν σκοτάδι
της νύχτας, που κρύβει στη μαύρη άγκαλιά του τόν έκδικη-
τή, που γλυστράει να πάρη έκδική της, σκεπάση τη γή προσ-
τατευτικό, τρύπωσε στην κάμαρά του και χτύπα. Και μ'
αυτό τόν παράξενο θησαυρό, τόν κεφάλι του Ούρβανου, τρέ-
ξε να πέσας στην άγκαλιά που θα σέ περιμένη στοργική
και θερμή, έλα να γλεντήσουμε μπροστά στο ήλιθιο αυτό
κεφάλι, την άτέλειωτή μας αγάπη.

Άρπαξε τή χέρια της και τή φίλησέ. Έδωσε, για μιά
φορά ακόμα, τή διαβεβαίωση της άνυπομονής που είχε
να φτάσουν γρήγορα τή μεσάνυχτα, κι' έφυγε για 'κει όπου
τόν έσπρωξε ή παραφροσύνη αυτής της αγάπης του.

Κι' η Μαρία ή Μαγδαληνή έμεινε μοναχή της.

Έδοκιμάζε αυτή τή στιγμή μιά ζωηρή ίκανοποίηση,
άλλα τή στήθεια της εξακολουθούσαν ν' άνεβοκατεβαί-
νουν και τή μάτια της νά δείχνουν με τή σκοτεινιά των
βλεμμάτων της, τή σταθερή άπόφαση που είχε να ρουφήξη
άχόρταγα τόν ήλιγο της ήδονής εκείνου του στυγερού
κακουργήματος της.

Τά μεσάνυχτα! Αυτή τήν ώρα του μυστηρίου, τήν ώρα
που είναι άφιερωμένη στις σκοτεινές και υπερφυσικές δυ-
νάμεις, εκεί στον κοίτωνά της, μέσα σε βαρείες μυρουδιές
που ζαλίζουν τόν νοο και αναταράσσουν τόν αίμα, δίπλα
στις σιλουέτες των μικρών αγαλμάτων, εκείνων των θαυ-
μασίων καλλιτεχνημάτων, με τή όποια, γλύπτει διάσημοι
αναπαριστούσαν σκηνές έρωτος κι' οργίων, στο ήμίφως
ένος δωματίου, όπου όλα φέρνουν τήν ψυχή σε μιά έκλυ-
ση και τή φαντασία σε υπερδιέγερση, στο ύποβλητικό έ-
κείνο περιβάλλον, θά ώργιζε μπροστά στα σβυσμένα μά-
τια του Ούρβανου, που δέν μπόρεσε νά ιδή ότι είχε μπρο-
στά του τόν τελειότερο δημιούργημα, κι' έτόλμησε ν' άδια-
φορήση στις ιδιοτροπίες του. Εκεί, με θλιβερό μάρτυρα
τό ματωμένο κεφάλι του, θάφτανε έως τή βάση της άκολα-
σίας τόν άδελφό του, που είχε ύγρα ακόμα στή χέρια
του τόν αίμα του άδελφού του. Εκεί, τή μεσάνυχτα, θά
φρόντιζε νά κατευνάσσει τόν νεύρα της σε μιά άτέλειωτη
έρωτική κραυγή, και νά σβύση τόν κόχλασμα του αίμα-
τός της στα όργια.

Οι ώρες που πέρα-
σαν δέν έφτασαν νά
της σβύσουν τήν
έξαψη. Ο θυμός της
διατηρήθηκε. Δέν βγή-
κε καθόλου από τόν
μέγαρό της, δέν έδέ-
χθη κανένα. Με μόν-
αχο σύντροφο μιά
κακία άκατανόητη,
πέρασε τήν ήμέρα
της φιάχνουσα με
τή νοσηρή φαντασία
της εικόνες παράδο-
ξες—τρομερές εικό-
νες—αυτές που της
έδιναν προκαταβολι-
κώς τήν ευχαρίστηση

για τήν ίκα-
νοποίηση
του άνόητου
έγωϊσμο ό
της. Τό βρά-
δυ, μόλις άγ-
γισε τή φα-
γητά που
της πήγαν,
κι' άποσύρ-
θηκε στην

κρεββατοκάμαρά της πολύ ένωρίς.

Οι δούλες της, στις όποιες αυτή είχε διδάξει
τήν τέχνη, είχαν στολίσει τόν δωματίο κατά τρόπο παρά-
δοξο. Κουρτίνες βαρύτιμες με χρώματα σκιερά είχαν άντι-
καταστήσει τις συνειθισμένες, αγάλματα και εικόνες αίσ-
χρών παραστάσεων έξενίζοντο έλαφρά και ύποβλητικά,
κρυμμένες λυχνίες έρριχναν τόν φώς τους εκεί μοναχά που ήτανε. ά-
νάγκη νά υπάρχει φώς. Σκοτεινού χρώματος μεταξωτά σκέπαζαν τόν

κρεβάτι. Κι' ή Μαρία, μισόγυμνη, με κάτασπρα άραχνό-
φанта έσώρρουχα, όλόλευκο λουλούδι μέσα σ' αυτό τή
μαύρο φόντο, μισομεθυμένη από τις έρεθιστικές άναθυμιά-
σεις, με τήν ίδια υπερδιέγερση των νεύρων και με άνυπο-
μονή που μεγάλωνε όλοένα, έπερίμενε τόν έρχομό του
Τίτου. Καθόλου δέν άμφέβαλλε γι' αυτό που περίμενε.
Ήτανε τόσο ή πυρκαϊά, που είχε άνάψει στή στήθεια του
και τόσο ή γοητεία των ματιών της έπάνω του, ήτανε
τόσο ύποδουλωμένος στην άρρώστεια του πόθου του, ώστε
νά μην ύπάρχη φόβος νά δειλιάση ή νά τρέμη τόν χέρι του
ή πονηρία του Τίτου θά δειχνόταν άνώτερη από τήν παλ-
ηκαριά του Ούρβανου, και, λίγο ύστερ' από τή μεσάνυχτα
θά είχε εκεί τόν κεφάλι του ύβριστού της.

Μ' ένα τέτοιο κατακλυσμό άκολάστων πόθων, θυμού και
άπανθρωπίας, έντελως άλλαγμένη, άλλα πάντοτε όμορη-
και μ' αυτήν ακόμα τήν έκφραση της σκληρότητας, έπερί-
μενε τόν γυρισμό του άδελφοκτόνου. Κι' όσο ή ώρα έπερ-
νούσε, τόσο σκοτεινιάζε της ψυχής της ή νύχτα, τόσο
οίστρος της για τήν άκολασία γιγαντωνότανε...

Κι' έπερίμενε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'.

... ΚΑΙ ΣΤΙΓΜΕΣ ΕΛΠΙΔΩΝ

Ή Παλαιστίνη δέν ήταν μιά άπλή έπαρχία του Ρωμαί-
κού κράτους, άλλ' είχε δική της βασιλεία. Τά άπανθρωπό-
τερα κακουργήματα τά έκαναν αυτοί οι βασιλείς, για νά
στερεωθούνε στο θρόνο τους. Έσφαζαν τούς συγγενείς
των, τυραννούσαν τούς άδελφούς των. Ένας απ' αυτούς
ό 'Αριστόβουλος, άφισε στή φυλακή τή μητέρα του νά πε-
θάνη από πείνα, ό άδελφός του 'Ιωαννέας έδείχθη ό άπαν-
θρωπότερος από όλους. Αυτόν διαδέχθηκε ή γυναίκα του
'Αλεξάνδρα κι' εκείνη τόν μεγαλειότερο παιδί της, ό 'Υρκα-
νός ό Β'. Αντί όμως του 'Υρκανού του Β', οι Ρωμαίοι άνε-
κήρυξαν βασιλέα της 'Ιουδαίας τόν 'Ηρώδη, που καταγά-
τανε από τήν 'Ιδουμαία ένα κράτος που συνορευότανε
με τήν 'Ιουδαία, και που ήταν στρατηγός του 'Υρκανού.
Τόν 'Ηρώδη, ή Ρωμαϊκή σύγκλητος τόν ώνόμασε «Μέγαν»
για τήν γενναιότητα και τήν εξυπνάδα του. άλλ' έπειδή δέν
καταγώτανε από 'Ιουδαϊκή φυλή, δέν μπορούσε κατά τόν
Νόμο νά είναι βασιλεύς των 'Ιουδαίων και γι' αυτό οι 'Ιου-
δαίοι ήταν έχθροί του και τόν μισούσαν. Κι' έγινε ό 'Ηρώ-
δης άκόμη πιο μισητός από τή σκληρότητα και τήν άπαν-
θρωπία του. Για νά εξασφαλισθή στο θρόνο του έσφαζε

όλα τή μέλη του 'Ιουδαϊκού συνεδρίου, έδολοφόνησε τόν
'Υρκανόν—τόν πάππο του Ούρβανου και του Τίτου—έσκότω-
σε τόν πεθερό και τήν πεθερά του, τή γυναίκα του Μαριά-
μνην και τή δυο παιδιά του που είχε κάνει μ' αυτήν, τόν
'Αριστόβουλο και τήν 'Αλεξάνδρα. Έπειτα, έπειδή του
είπαν οι μάγοι—οί σοφοί— ότι έγεννήθη ό βασιλεύς των
'Ιουδαίων—ό Χριστός—διέταξε κι' έσφαξαν όλα τή παιδιά,
από δυο χρονών και κάτω. Και λίγο καιρό πριν πεθάνη διέ-
ταξε κι' έσκότωσαν τόν μεγαλειότερο παιδί του, τόν 'Αντί-
πατρο, που είχε δολοφονήσει τόν πατέρα, τήν μητέρα και
μιά μικρή άδελφή του Ούρβανου και του Τίτου.

Οι Ρωμαίοι μ' όλη του τή θηριωδία τόν διατηρούσαν
στο θρόνο γιατί τούς ήταν άφοσιωμένος κι' έπληρώνε τούς
φόρους του, και τόν άφιναν νά συνεχίζει τή έγκλήματά
του. Ένώ ψυχωραγούσε, έδωσε διαταγή στην άδελφή του
Σαλώμη, νά σκοτώση όλες τις καλύτερες οι ογένειες της
χώρας, που τις είχε κλείσει μέσα στον ίππόδρομο της
'Ιερουσόλ. Αλλ' εκείνη δέν τόν άκουσε και ή σφαγή δέν
έγινε. Μετά τόν θάνατό του, τόν βασιλείο του, που είχε χύσει
τόσο αίμα για νά τόν διατηρήσει διαιρέθηκε από τούς γυι-
ούς του. Ο 'Ένας, ό 'Ηρώδης 'Αντύπας, πήρε τήν Γαλιλαία
και τήν Περαιά, ό άλλος, ό Φίλιππος, τήν Βιτανία που είναι
άνατολικά της λίμνης της Γενησαρέτ και άλλα μέρη, έκτός
της κυρίως Παλαιστίνης, και οι δυο με τόν τίτλον του
«τετράρχου» που είναι μικρότερος του τίτλου «βασιλεύς».
Ο τρίτος, ό 'Αρχέλαος, έπηρε τόν τίτλο του βασιλέα και
τό καλύτερο μερίδιο, δηλαδή τή Σαμαρία, τήν 'Ιουδαία
και τήν 'Ιδουμαία.

Ο 'Αντίπατρος ό μεγαλειότερος γυιός του 'Ηρώδη, που
σκοτώθηκε κι' αυτός από τόν πατέρα του, είχε μιά κόρη,
τήν 'Αντιόνη. Αυτή ή παιδίσκη μονάχα σώθηκε από τή θη-
ριωδία του πάππου της. Ή πιστή της τροφός Μίρθα, έπρό-
λαβε και τήν πήρε κι' έφυγε, μαζί με τόν μεγαλειότερο μέ-
ρος του θησαυρού του πατέρα της, και τρεις άλλους άφο-
σιωμένους ανθρώπους. Κατόρθωσαν

κι' έπήγαν
στην 'Αντι-
όχεια κι'
έγκατα-
σταθή κα-
νε εκεί, μ'

άλλο όνομα. Έτσι
ούτε ό κακούργος
βασιλέας, ούτε τ'
άλλα παιδιά του
που μισούσαν επί-
σης τόν άδελφό

τους 'Αντίπατρο, δέν
μόρεσαν νά τούς άνα-
καλύψουν πουθενά, και
ή 'Αντιόνη, με τόν όνομα

Γιούλια, έμε-
γάλλωσε στην
'Αντιόχεια
έπιστευότανε
άπ όλους για

κόρη της Μίρθας, που τάχα ήταν γυναίκα ένός Αιγυπτίου
έμπόρου.

Τό σπίτι τους ήτανε κοντά στο ποτάμι. Μιά θαυμασία
έπαυλη, με μεγάλο κήπο, με τή σπανιώτερη λουλούδια και
θά μαγευτική, ήτανε τόν καταφύγιο της 'Αντιόνης, που
άπέφευγε όσο μπορούσε τόν θόρυβο της πόλης και πρό-
παντός τις συναναστροφές, γιατί φοβότανε πως μπορούσε
νά προδοθή τόν μυστικό της καταγωγής της. Τότε οι θείοί
της, οι άδελφοί του πατέρα της, θάστελλαν νά τήν δολο-
φονήσουν, γιατί αυτή ήταν ή νόμιμη διάδοχος του θρόνου
του Μεγάλου 'Ηρώδου.

Στην 'Αντιόχεια είχε καταφύγει επίσης κι' ό Ούρβανός,
φεύγοντας τή μαγιά του 'Αντίπατρου και των ανθρώπων
του. Ιά δυο άρσενικά έγγόνια του 'Υρκανού έσπουδάσαν
στην Αίγυπτο, όταν ό μεγαλειότερος γυιός του 'Ηρώδου
έσφαξε τόν πατέρα τους με τόν ίδιο τόν χέρι του, έξεκοί-
λισσε τή μητέρα τους, άφού πριν τήν παρέδωσε στην άτί-
μωση και τή βασιανιστήρια—τότε που άλειψε με πίσσα τή
μικρή άδελφή τους, και τήν έκαψε σάν πυροτέχνημα έπά-
νω στο κιονόκρανο, στην κεντρική πλατεία της Καισαρίας,
της νεόκτιστης πόλης που έχτισε ό 'Ηρώδης προς τιμήν
του αυτοκράτορος.

Από μικρό παιδί ό Ούρβανός άνατράφηκε με τόν μίσος
στην ψυχή για τόν οικογένεια του 'Ηρώδου και πρό παν-
τός για τούς άπογόνους του αίμοβόρου 'Αντίπατρου, και
κάθε πρωί, στις προσευχές του, έπαναλάμβανε τήν παρά-
κληση ν' άξιωθή νά έκδικηθή τόν θάνατο των γονέων και
της άδελφής του. Όλοι οι Ισχυροί 'Ιουδαίοι, αυτοί έπερί-
μεναν νά τούς άπαλλάξη από τούς άλλοεθνείς ήγεμόνες
τους και πρό παντός από τόν τετράρχη της Γαλιλαίας, τόν
'Ηρώδη 'Αντύπα, που είχε κληρονομήσει, μαζί με τόν θρόνο,
κι' όλες τής καλές του πατέρα του—χωρίς όμως νά πάρη
και κανένα από τή προτερήματα—του 'Ηρώδου, που
είχε κάνει γυναίκα του, τήν γυναίκα του άδελφού του
Φιλίππου.

Ή 'Αντιόχεια είχε γίνει τόν κέντρον των 'Εβραίων πα-
τριωτών συνωμοσιών έγινοντο άδιάκοπα, τήν έποχή εκείνη
μιά σοβαρή άνατρεπτική κίνηση έτοιμαζότανε στή άπό-
κρυφα καταγωγή της πόλεως, κι' άρχηγός της ήταν ό
Ούρβανός που είχε κάνει τόν διπλό όρκο νά έκδικηθή τή
σφαγή της οικογένειάς του και νά πάρη και πάλι τόν βασι-
λειο των προγόνων του.

Μιά μέρα, περπατώντας μονάχος στην όχθη του ποτα-
μού ό Ούρβανός, συνήντησε τήν 'Αντιόνη. Τό σεμνό της
όρος, τόν γλυκό της πρόσωπο, τή όμορφη κατάμαυρα μάτια
της, τούκαμαν ζωηρή έντύπωση. Τήν άλλη μέρα ξαναπήγε
στο ίδιο μέρος. Αλλά κι' ή 'Αντιόνη που τήν έσπρωξε ή
ίδια σκέψη, ξαναπήγε και τόν ξανάειδε. Ή άφωνη συνεν-
νόησή τους έγινε και κάθε μέρα, οι δυο νέοι κάνανε τόν
περίπατό τους στο μυρωμένο δασύλλιο, όπου κελαδούσαν
τ' άηδόνια κι' όπου, μιά μέρα, έξωμολογήθηκαν τήν αγάπη
τους. Ή 'Αντιόνη του είπε πως τήν έλεγαν Γιούλια. Ο
Ούρβανός δέν της άπεκάλυψε ότι ήτανε πριγκιπόπουλο.
Κι' έτσι άγαπήθηκαν με μιά δυνατή, με μιά άδολή αγάπη,
τό κορίτσι τόν δολοφόνο 'Αντίπατρου κι' ό γυιός της
πριγκιποπούλας που άτιμάσθη και δολοφονήθηκε. Ο Ούρ-
βανός έλάτρευε, σάν ένα νέο θεό του, τήν κόρη εκείνη που
είχε όρκισθή νά τήν σφάζει, έκδικόμεινε τούς γονείς και
τήν άδελφούλα του. Κι' εκείνη έψυχούσε, γι' αυτόν που
τόν πίστευε ως ένα άπλό έμπορο από τήν Ναζαρέτ.

Από τόν άνάκτορο του Πομπώνιου Φλάκου, όπου έπέρασε
τή νύχτα του, κι' όπου για πρώτη φορά συναντήθηκε με
τή Μαρία τή Μαγδαληνή, ό Ούρβανός πήγε κατ' ευθείαν
στο σπίτι της άγαπημένης του νά τής ειπή πως θάλειπε
μιά, ίσως λίγες, ίσως και πολλές ήμέρες. Καί γύριζε νά
πάη σπίτι του, όταν είδε τούς τρεις ληστές νά πιάνουν τή
Μαρία, τούς έπετέθη, τήν έλευθέρωσε και τήν έφερε έως τό
σπίτι της. Έπειτα, χωρίς νά δεχθή τις προτάσεις της όμορφης
άμαρτωλής, τήν άφησε κι' έφυγε. Κοιμήθηκε λίγο. Πήγε
έπειτα και συνεννοήθηκε με μερικούς συνεργάτες του, τούς
πιο Ισχυρότερους από τούς συνωμότες, για μιά συγκεν-
τρωση που έπρόκειτο νά κάνουν, —συγκέντρωση όπου θά
ώρίζοντο εκείνοι που θ' άρχιζαν τις δολοφονίες—και λίγο
πριν από τή μεσάνυχτα γύρισε σπίτι του. Πήγε στο δωμά-
τιό του, άναψε τόν φώς του κι' άρχισε νά έτοιμάζεται νά
κοιμηθή.

Έξαφνα νήμισε πως άκουσε κάποιο θόρυβο: γύρισε ζω-
ρά και κύτταξε κατά τήν πόρτα. Δέν είδε τίποτα. Αλλά
έπειδή σκέφθηκε νά διαβάση μερικά γράμματα των συνενό-
χων του άποκαλυπτικά, πήγε και τήν έκλείδωσε.

(Ακολουθεί)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΑ

ΑΠ' ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Τό αίμα.... πιστοποιη- τικόν..... ταυτότητας

Σωστή αναστάτωση έπροκάλεσε στους κύκλους των βιολόγων μία τελευταία ανακοίνωσις του Δρος Μανοΐλωφ, σχετική με τις παρατηρήσεις του για τις ειδικές ιδιότητες του αίματος των έβραίων. Ο Δωρ Μανοΐλωφ απέδειξε ότι το αίμα των έβραίων διαφέρει από το αίμα των ανθρώπων άλλων των άλλων φυλών και το ίδιο, πιθανώτατα, οφείλεται στο γεγονός ότι μόνη ή έβραϊκή φυλή, λόγω κυρίως θρησκευτικών παραδόσεων, αποφεύγει έπιμελώς να έρχεται εις έπιμιξίαν με ξένους λαούς, μολονότι ζη ανάμεσά τους. Έτσι, κατώρθωσε να διατηρήση ξεχωριστό τύπο, όχι μόνο φυλετικό αλλά και βιολογικό.

Τά πειράματα του Δρος Μανοΐλωφ στηρίζονται εις την ειδικήν ιδιότητα του έβραϊκού αίματος να εξαφανίζη την χροιά του ίδιους του κρεζυλλίου. Τά έξετέλεσε δέ ως έξης: Είς μίαν ποσότητα έβραϊκού αίματος προσέθεσε φυσιολογική διάλυση χλωριούχου νατρίου και μερικές σταγόνες ιδίους του κρεζυλλίου. Σε άλλο δοκιμαστικό σωλήνα, που περιείχε αίμα χριστιανού προσέθεσε την ίδια ποσότητα διαλυσεως και χρωστικής ούσας. Καί ένω εις το δεύτερο αίμα ή χρωστική έμεινε έν μέρει αδιάλυτη και παρουσιάσθη με χρώμα κυανέρυθρο, στο έβραϊκό αίμα έξηφανίσθη τελείως και άφισε μόνο μία πολύ έλαφρά πρασινωπή χρώση.

Ο Δωρ Μανοΐλωφ παρεκάλεσε διαφόρους έρευνητάς να του στείλουν δείγματα έβραϊκού και χριστιανικού αίματος και να σημειώσουν στους σωλήνες μόνο αριθμούς, χωρίς κανένα διακριτικό της ταυτότητός του αίματος. Το έστειλαν 202 δείγματα. Με την παραπάνω μέθοδο του ο Δρ. Μανοΐλωφ καθόρισε ακριβέστατα, χωρίς το παραμικρό λάθος, ποιοι σωλήνες περιείχον έβραϊκό αίμα και ποιοι χριστιανικό. Ο Ρωσοαμερικανός βιολόγος πιστεύει ότι με έπίμονες προσπάθειες θά κατορθωθή ή ανάκαλυψη όλων των βιολογικών φαινομένων, που αντιστοιχούν στις ιδιότητες κάθε φυλής, άκόμη και στις ειδικές ιδιότητες των ατόμων.

Σύμφωνα λοιπόν με τά παραπάνω, δεν θά παραδοξολογήσωμε άν συμπεράνωμε πως, ύστερα από κάμποσο καιρό, άντι διαβατηρίου ή πιστοποιητικού ταυτότητας, θά έχη ο καθένας μας στην τσέπη του... ένα σωληνάριο με «δείγμα αίματος».

Έπωφεληθήτε της εύκαιρίας

Ο «Κήρυξ της Νέας Υόρκης» άναφέρει ότι καθ' ή έξηκριβωσεν έξ ακριτομυθίας του συμβολαιογράφου, εις τον όποιον ο Ροκφέλερ κατέθεσε την τελευταίαν του διαθήκην, ο έκ των δέκα πλουσιωτέρων ανθρώπων της γής—άν όχι ο πλουσιώτερος όλων—έπειδή δεν μπορούσε να κάνει πλουσίους όλους τους συμπατριώτας του, μοιράζοντάς τους την περιουσία του, έκρινε σκόπιμο να μοιράση μόν τά λεπτά του στους συγγενείς του, να έμπιστευθή όμως τον τρόπο του πλουτίζειν στους συμπολίτας του, ώστε να γίνουν όλοι ευτυχισμένοι. Η περίφημος λειπόν συνταγή του περιφήμου αυτού ζαπλούτου λέγει:

1) Μή αγοράζετε ποτέ περιττά πράγματα. 2) Κάμετε οικονομίαν. 3) Να είσθε ακριβείς στα ραντεβού σας. 4) Να τελειώνετε πάντα τό ψωμί σας στο τραπέζι. 5) Να μην άφίνετε τίποτε στο πιάτο σας. 6) Να είσθε ευγενείς. 7) Να μη φθάνετε ούτε ένα λεπτό της ώρας αργότερα άπ' την κανονική, στην έργασία σας.

Έάν δεν πλουτίσετε κατόπιν της έφαρμογής του προγράμματος αυτού, μάς τό λέτε.

Πώς ταξιδεύουν οί ποντικοί

Ότι οί ποντικοί μεταναστεύουν από τόπου εις τόπον ήτο εξακριβωμένο. Έπεκράτει όμως ή αντίληψις ότι άλλαζαν τόπο διαμονής τρυπώνοντας στα ύπο σιδηροδρομικήν ή άτμοπλοικήν φόρτωσιν· φαγώσιμα αντικείμενα. Οί τελευταίες όμως κατακλυσμαίεις βροχές στην Άγγλία, απέδειξαν ότι οί ποντικοί είναι τρομεροί και ακούραστοι πεζοπόροι. (Ότώ μία κολοσσιαία άγέλη των συχαμένων αυτών τρωκτικών, αντίληφθεΐσα ότι ο τύπος που διέμενε δεν ήταν διόλου άσφαλής, έθεώρησε καλόν να τόν εγκαταλείψη. Έσχημάτισε λοιπόν μίαν άτελευτήτου μακρους παράταξιν και ύπο την οδηγίαν ενός γέρου και μονοφάλμου ποντικού έλαβε την άγουςαν προς τό Λονδίνον. Διαβάται, άμαξαι, ζωα, και αυτό άκόμη οί κυνηγετικοί σκύλοι, παραμέριζαν φοβισμένοι πρό της άκασχέτου όρμητικότητας των άναριθμήτων τρωκτικών, τά όποια δεν έφόβιζε τίποτε.

Αί δημόσιαι άρχαι μάλιστα των πόλεων, έκ των όποιων έπρόκειτο να διέλθουν, δεν έγνώριζαν τί μέτρα να λάβουν κατά του άπροβλέπτου αυτού έχθρου, όταν εις τον δρόμον των άνεφάνησαν μερικά φορτηγά αυτοκίνητα. Ο θόρυβός των, και ή πολιοποίησις μερικών έκατοντάδων ποντικών ύπο τους βαρείς τροχούς των, έτρομοκράτησε τόσο την άγέλην, ώστε πανικόβλητοι άνέκρουσε πορείαν και έχάθη εις τό έγγυς δάσος.

Έκανε τον τρελλό!

Ο μηχανικός Ίωσήφ Καντιάνι, τρώφιμος ενός φρενοκομείου του Σικάγου, κατήγγειλε τον ήλεκτρολόγον του ίδρύματος, ότι του έκλεψε τά σχέδια μιας έφευρέσεως, διά της όποιας έλύετο όριστικώς τό πρόβλημα της τηλεόρασεως. Αί άρχαι, ως ήτο έπόμενον, δεν έδωκαν βάσιν εις την καταγγελίαν ενός τρελλού, ότι ο Καντιάνι απέκάλυψεν ότι δεν ήτο καθόλου τρελλός, μ' όλο που από δεκαετίας, υπεκρίνετο τον μανιακόν. Διά να άποφύγη την εις θάνατον καταδίκην, διά φόνον έκ προμελέτης. Πράγματι, κατόπιν λεπτομερούς έξετάσεως των άποκαλύψεων του απέδειχθη ότι ο Καντιάνι έφάνησε ένα συγγενή του δια να τον κληρονομήση. Ηδη αί άρχαι εύρίσκονται πρό του διλήμματος άν δντωσίδεον να θεωρηθή παραγραφέν τό έγκλημα του Καντιάνι ή όχι.

250.000 μάτια χτίζουν έ- να ούρανοξύστη

Μία τελευταία στατιστική στην Άμερική άποδεικνύει ότι στα δυό τελευταία χρόνια, χωρίς στα είδικα προφυλακτικά ματογυάλια που φορούν οι εργάτες στα εργοστάσια, έσώθησαν δέκα χιλιάδες μάτια και, τό λιγώτερο, 46.000 δολλάρια έξοδα θεραπείας των.

Τό γεγονός αυτό γίνεται φανερό από τό ότι διάφορα μικροσκοπικά κομμάτια χάλυβος ή γρανίτου, που τινάζονται κατά την ώρα της κατασκευής των σωμάτων αυτών, έχτύπησαν με τέτοια όρμη τους φακούς των γυαλιών, ώστε τους έβράγισαν σε βαθμό που οι ραγισματιές σχημάτισαν λεπτότατο δίκτυο.

Έπειδή ήσαν φτιαγμένοι από είδικό άθραυστο κρύσταλλοδέν έθρομματοποιηκαν. Άν όμως οι εργάτες δεν έφορούσαν τά προφυλακτικά αυτά γυαλιά, άσφαλώς τά κομμάτια που τους χτύπησαν, θά έμπαιναν στα μάτια τους και θά τά κατέστρεφαν.

Κατόπιν των καταπληκτικών αυτών συμπερασμάτων, οι άσφαλιστικές εταιρίες μοιράζουν δωρεάν προφυλακτικά ματογυάλια στους εργάτες, που εκθέτουν σε κίνδυνον τά μάτια τους. Υπελόγησε μάλιστα ή «Μετροπόλιταν Ίνσιούρανς Κόμπανυ» ότι άν κατά τά τελευταία πενήντα χρόνια είχε έφαρμοσθή ή χρήσις των ευεργετικών αυτών γυαλιών, ή Έταιρία θά είχε χτίσει... ένα ούρανοξύστη περισσότερο, από τις άποζημιώσεις που έχει πληρώσει για παρόμοια δυστυχήματα.

Όστε, κατά τους ύπολογισμούς των άμερικανών οικονομολόγων, 250.000 μάτια, όταν εξαγοράσουν την αξία τους χτίζουν ένα ούρανοξύστη.

Άπό τη μυΐγα ξύγκι...

Τέλος πάντων, οί δαιμόνιοι Γιαγκήδες, δεν έννοούν ν' άφίσουν τίποτε άνεμετάλλευτο σ' αυτό τον κόσμο. Ότώ ύπο την προεδρίαν του γεωλόγου Νάθαν Γέτζ Ζούνιορ, κατηρτίσθη πρό της έταιρίας, της όποιας σκοπός είναι ή έκμετάλλευσις ενός πρότινος, εις τά βόρεια του Μεξικού, πεσόντος άερολίθου, βάρους 10 έκατομμυρίων τόννων. Κατά τους ύπολογισμούς του έν λόγω γεωλόγου, ο άερολίθος αυτός, που κατά την πτώσιν του άνοιξε ένα κρατήρα διαμέτρου 1800 μέτρων και βάρους 300, άποτελείται από μέταλλα και πρωτίστως σίδηρον, νίκελ και πλατίναν, πρόκειται δέ να δώση εις την έταιρίαν κέρδη τεράστια. Η αξία των εις τον άερολίθον περιεχομένων μεταλλευμάτων ύπολογίζεται εις 100 έκατομμύρια δολλάρια.

Πτεινός.. έγέννησε αύγά!

Είναι γνωστές οί έπιστημονικές έρευνες των γάλλων βιολόγων, που έπροσπάθησαν με σειρές όλόκληρες πειραμάτων ν' άποδείξουν ότι ή διάκρισις του φύλου των ατόμων οφείλεται στην ανάπτυξιν ώρισμένων αδένων, που ονομάζονται «γεννητικοί». Μ' έπιτυχημένες δέ έγχειρήσεις έπάνω σε κόττες και πτεινούς, κατά τις όποιες έκαμαν άμοιβαίες αλλαγές των αδένων τους, κατώρθωσαν να κάμουν ώστε οι όρνιθες να πάρουν τό άρειμάνιο ύφος και τις μαχητικές ικανότητες των πτεινών, οι δέ πτεиноί ν' άρρασκονται στο... κλώσισμα τώναυγών.

Ός έδώ είχαν σταματήσει τά πειράματα των Γάλλων. Τώρα όμως ο άμερικανός βιολόγος και είδικός όρνιθοφυσιολόγος Μάκ Κήντων έξαγγέλλει ότι κατώρθωσε να μεταμοσχεύση σε όκτώ διαδοχικές γεννεάς πτεινών τους γεννητικούς αδένες όρνιθων.

Έτσι έπέτυχε ώστε να έπέλθουν ριζικές οργανικές μεταβολές στους πτεινούς μέχρι του σημείου που οι πτεиноί της τελευταίας γεννεάς... έγέννησαν! Έλπίζομεν ότι οι σοφοί βιολόγοι, που κάθε λογικός Έλλην θά τους... κρεμούσε άσφαλώς στην πλατεία του Συντάγματος, θά σταματήσουν ως έδώ τά πειράματά τους και δεν θά θελήσουν, συνεχίζοντας τις προσπάθειες του συναδέλφου των Βορονόφ, να έπικτείνουν τις έρευνές τους και στους ανθρώπινους οργανισμούς. Γιατί τότε, με τό φόρα που έχει πάρει τό γυναικείο φύλο σήμερα άνευ... μεταμοσχεύσεων, άλλοίμονό μας, άν έλθη σε βοήθειά τους και τό χειρουργικό μαχαίρι.

Μετά πάσαν «ευτυχή ένωσιν», ή μέν σύζυγος θά γίνεται Μπατίστα ή Ντόλφους, ο δέ σύζυγος, μετά την φυσιολογικήν προθεσίαν, θά οδηγηται... εις τό μαγειρήριον!

ΠΑΝΘΕΟΝ

Περί καραβίδων και άστακών

Τώρα που με τη νηστεία οί άστακοί και οί καραβίδες είναι στην ήμερησία διάταξη των... γευμάτων μας, δεν θά ήταν καθόλου άταίριαστο να έξετάσουμε πού φαρεύονται οι περισσότεροι και μεγαλειότεροι άστακοί και καραβίδες.

Λοιπόν τά δυό θαλασσινά αυτά είδη άφθονούν στις βραχώδεις άκτές. Οί μεγαλειότεροι όμως άστακοί της Εύρώπης ύπάρχουν στις δυτικές άκτές της Σκωτίας, της Νορβηγίας, μέρος των άκτών της Άγγλίας και Ίρλανδίας και στη χερσόνησο της Μάγχης... Στην Άμερική όμως ύπάρχουν άστακοί πολύ μεγαλειότεροι από των Εύρωπαϊκών άκτών.

Οί καραβίδες άφθονούν σ' όλες τις βραχώδεις άκτές και ιδιαίτέρως στις Άγγλονορμανδικές νήσους της Μάγχης, στις άκτές της Βρετανίας, της Ισπανίας, Πορτογαλλίας— ίδια στον όρμο του Βέγκο—εις όλας τάς άκτάς της Μεσογείου και εις τό άκρωτήριον της «Καλής Έλπίδος» όπου γίνεται και τό μεγαλειότερο έμπόριο κορσερών από άστακούς και καραβίδες.

Οί όποιες άποστέλλονται προς κατανάλωσιν σ' όλες τις άγορές του κόσμου.

Ίλιγγος άριθμών

Ο ύψηλότερος ούρανοξύστης του κόσμου, μετά την «Πόλιν του Ραδίου», είναι τό «Εμπαΐρ Μπίλντιγκ» της Νέας Υόρκης, τό όποιο εΐνε μιάμιση φορά ψηλότερο από τον Πύργο του Άιφελ.

Τά άσανσέρ, που άνεβαίνουν τους έπισκέπτας στον πύργο της κολοσσιαίας αυτής οίκοδομής, άπ' όπου φαίνεται τό όλόκληρη ή Νέα Υόρκη, ο Χω-βαντονοβόλος Μάκ Κήντων έξαγγέλλει ότι κατώρθωσε να μεταμοσχεύση σε όκτώ διαδοχικές γεννεάς πτεινών τους γεννητικούς αδένες όρνιθων.

Έτσι έπέτυχε ώστε να έπέλθουν ριζικές οργανικές μεταβολές στους πτεινούς μέχρι του σημείου που οι πτεиноί της τελευταίας γεννεάς... έγέννησαν! Έλπίζομεν ότι οι σοφοί βιολόγοι, που κάθε λογικός Έλλην θά τους... κρεμούσε άσφαλώς στην πλατεία του Συντάγματος, θά σταματήσουν ως έδώ τά πειράματά τους και δεν θά θελήσουν, συνεχίζοντας τις προσπάθειες του συναδέλφου των Βορονόφ, να έπικτείνουν τις έρευνές τους και στους ανθρώπινους οργανισμούς. Γιατί τότε, με τό φόρα που έχει πάρει τό γυναικείο φύλο σήμερα άνευ... μεταμοσχεύσεων, άλλοίμονό μας, άν έλθη σε βοήθειά τους και τό χειρουργικό μαχαίρι.

Μετά πάσαν «ευτυχή ένωσιν», ή μέν σύζυγος θά γίνεται Μπατίστα ή Ντόλφους, ο δέ σύζυγος, μετά την φυσιολογικήν προθεσίαν, θά οδηγηται... εις τό μαγειρήριον!

Η Έταιρία που έχτισε τό «Εμπαΐρ Μπίλντιγκ» έξημίωσε, λόγω της κρίσεως, σαράντα έκατομμύρια δολλάρια. Ίλιγγος άριθμών!

Μεταξύ των μετόχων της Έταιρίας αυτής ήταν και 400 άτομα που άπέμειναν μετά τη χρεωκοπία της έταιρίας άνευ όβολού και άλλοι τόσοι είναι οί άπολυθέντες υπάλληλοι πάσης φύσεως—άπαντες οικογενειάρχαι—από την διάδοχον έταιρίαν, ή όποια, έως λέγεται βαίνει προς χρεωκοπίαν.

Ο άνθρωπος που τρέ- φεται μέ... στρυχνίνη!

Μετά τά καταπληκτικά κατορθώματα διαφόρων θαυματοποιών των θεάτρων ποικιλιών που τρώνε... δίσκους φωνογράφων και καταπίνουν άναμένα κάρβουνα, ο Έβερετ Ντίξον έκαμε πρό όλίγου καιρού τους γιατρούς και τους φυσιολόγους να σαστίζουν μπρός στα άνατρεχαστικά του πειράματα.

Όύτε λίγο ούτε πολύ, δ τρομερός αυτός άνθρωπος, πέρνει ένα πρόγευμα από μερικά χαπάκια... στρυχνίνης και πίνει, άντι άλλου αναψυκτικού, ένα μεγάλο ποτήρι... σουμπλιμέ! Και είναι θαυμάσια στην ύσσει του!

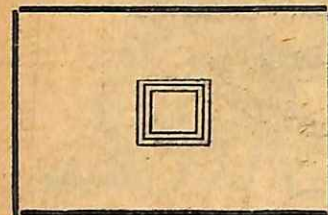
Άπό τά ίδια χαπάκια και τό ίδιο σουμπλιμέ χορηγείται προηγουμένως μία πολύ μικρή ποσότης σ' ένα σκυλί και τό ζώον πεθαίνει άμέσως. Ο Έβερετ όμως, ο όποιος καυχίεται ότι έχει πιεί ως τώρα τόσο ποσότητα στρυχνίνης και σουμπλιμέ, δηλαδή, σε να σκοτώση στρατό όλόκληρο, ζη και θησαυρίζει στα μεγάλα θέατρα ποικιλιών.

Πολλοί ισχυρίζονται ότι τά πειράματα του Ντίξον είναι έξυπνότατα «τρίκ». Και έπειδή ή ταυτότης και γνησιότης των δηλητηρίων είναι άπολύτως εξακριβωμένη, ύποπτεύονται ότι ο τρομερός αυτός άνθρωπος έχει τοποθετήσει μέσα στον οισόφαγο του κάποιο σωλήνα από είδική πάστα που άπορροφά ή άπομονώνει τά δηλητηρία και δεν τ' άφίνει να φθάσουν στο στομάχι του και να άπορροφηθούν. Άλλοι αντίθετως, ίσως οί πιο εύπιστοι, πιστεύουν ότι είναι ένα καταπληκτικό φαινόμενο μιθριδατισμού. Πάντως όμως κανείς δεν κατώρθωσε ν' άποδείξη άκόμα τίποτε και ο Ντίξον εξακολουθεί να καταπίνει τά χαπάκια με τη στρυχνίνη και ν' άδειάζη τό ποτήρι με τό σουμπλιμέ, προς μεγάλη κατάπληξη των φυσιολόγων και μεγίστη άγαλλίαση του... μανάτζερ του!

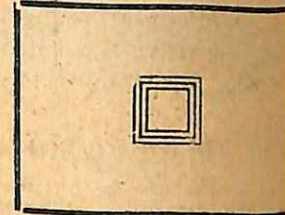
Διαμάντι 282 καρατιών

Ένας Ιθαγενής υπάλληλος εις τά μεταλλεία του Βάδ Χόπ, εύρηκε ένα διαμάντι μεγέθους αύγου και βάρους 282 καρατιών, για τό όποιον ένας έμπορος του πρόσφερε 4500 λίρες και του είπεν ότι θά τό έδινε 25000 λίρες άν τό διαμάντι ήταν λίγο λευκώτερο. Ο Ιθαγενής τσέπωσε τις λίρες και είπε: Μαύρος έγώ, βρήκα σκούρο διαμάντι. Καλά που δεν έτυχε νάναί... κάρβουνο... άν τά μούτρα μου, όποτε δέ θά περνα πεντάρα.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

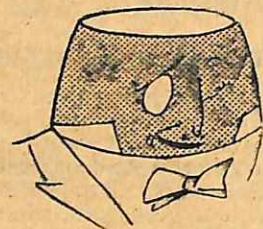
Μία δεξίωσις τρανή
σέ μιά κομψή ταβέρνα,
πανήγυρις ἀληδινή
πού ἐδόθη μέ λατέρνα
γιὰ τὸ Μεσοσαράκοστο, τὸ Μικαρέμ τούτέστι,
κι' ὅλη ἡ ἐπίσημος Ἑλλάς ἐν σώματι παρέστη.

Μὲ κοστοῦμι κρέμ ἐν πρώτοις
νὰ κι' ὁ κύριος Χαλβᾶς, τοῦ γένους τῶν Χαλβᾶδων,
τῆς μοντέρνας μας Ἑλλάδος σοβαρά προσωπικότης
καὶ παντοῦ δεκτὸς καὶ πάντα μετ' ἀπείρων τεμενῶδων.

Ὅπου μὴ γίνεται κρότος
κι' ὅπου γλέντι καὶ χορὸς
εἶν' ἀπὸ τοὺς πρώτους πρώτος
περιζήτητος γαμπρός.

Ἐφθηνότατος τῶ ὄντι καὶ τὰ μᾶλλα τιποτένιος,
χρήματα πολλὰ ξοδεύει καίτοι πάντοτε ἀργός.
Ἀλλὰ τί σημαίνει τάχα; Εἶν' ὁ δαίμονας «μελένιος»
κι' ἴσως γίνῃ κι' ὑπουργός.

Μέσα σ' ὄλους νὰ κι' ἡ Πίννα,
νόστιμον θαλασσινόν,
ὅπου ἔχει κατακτῆσει τελευταίως τὴν Ἀθήνα
κι' ἔχει γίνῃ πλέον θῆλυ τῆς Πρωτεύουσας κοινόν.

Μαύρη κι' ἀδυνατισμένη
καὶ γυμνὴ σὰν μπαλαρίνα
μέσα στὴν ταβέρνα μπαίνει
κι' ἴσα πᾶει στὴν κουζίνα.

Δὲν μπορεῖ νὰ περπατήσῃ, μὰ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
παρευθὺς διοργανώνει πολυήμερον πορείαν.

Εἶν' ἡ πάγκοινος κοκόττα
πού ὄλους ἔκανε γραμμὴ
νὰ ξεχάσουνε τὴν κόττα
καὶ τοῦ γάλλου τὸ ζουμί.

Ὅλοι πέρασαν μαζί της νύχτες μερικὲς καὶ μέρες
καὶ μὲ τρόπον εἰδικόν
ἔχει κλείσει χίλιες πόρτες, ἔχει κλείσει γκαρσονιέρες
καὶ στομάχους ἀναδείξει μὲ ταλέντο μουσικόν.

Ἐπίσης διεκρίναμεν τὴ Ροῦσικὴ Σαλάτα.
Ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῆς σπάζουνε δέκα πιᾶτα.

Αὕτῃ παντοῦ κυριαρχεῖ,
στοῦ κράτους τὸν ὀργανισμόν αὕτῃ τὸν τόνο δίνει,
κι' εἶναι τὸ τέλος κι' ἡ ἀρχὴ
κάθε συνεδριάσεως, πού στὴ Βουλὴ θά γίνῃ.

Μ' ὑποκλίσεις, κομπλιμέντα κι' ὑποσχέσεις πολλαπλᾶς
μπαίνει κάπου νὰ κολλήσῃ τὸ πασίγνωστο τὸ Στρεϊδι.
Κυριῶν καὶ δεσποινίδων ἀναπόφευκτος μπελᾶς
καὶ τοῦ Κρατικοῦ Ταμεῖου ἀπαραίτητο στολίδι.

Νὰ κι' ὁ Κάβουρας πού μπαίνει πάντα καρκινοβατῶν,
τὸ καμάρι τῶν Ἑλλήνων,
ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων πρὸς τὰ πίσω περπατῶν
κι' ὄλας τὰς ὑπηρεσίας τῆς Ἑλλάδος διευθύνων.

Τὸν συνοδεύουνε τὰ Τράμ, ἐν πλήρει ἀπαρτίᾳ,
μ' ἀνθοστολιστοὺς θύρας.

Καὶ ἡ Δικαιοσύνη μας μὲ τὴν δικογραφία
περὶ τῆς ἀποπείρας.

Ἡ Ἑνωσις τοῦ Χάσματος, πού τὴν κυττάζεις κι' ἀπορεῖς
πὼς τόσα χρόνια δὲν μπορεῖ νὰ φθάσῃ στὴν Γεφύρωσι,
καὶ ἡ Μοντέρνα Ποίησις, πού βλέποντάς τινε θαρρεῖς
ἀπὸ τὸν Χίτλερ ἀσφαλῶς πὼς ἔχει πᾶθει στείρωσι.

Ἐπεταὶ ὁ Καλλωπισμὸς τῶν Ἀθηνῶν μὲ φράκον,
ἐν συνοδείᾳ Λασπουριάς, Σκόνης, Πετρῶν καὶ Λάκκων.

Ἀκολουθεῖ ὁ Φωτισμὸς μ' ἓνα σβυστὸν κηρίον,
κι' ὡς οὐραγός, τῆς Κηφισσιᾶς ἐν τέλει τὸ Θηρίον
ὅτι θὰ ρχόταν μὴνυσε
ἀλλὰ... δὲν ἐξεκίνησε.

Νὰ κι' ὁ κύριος Ὁκτάπους, πάντοτε κομφοντυμένος,
τοῦ κουτιοῦ καὶ λαδωμένος.

Χορευτὴς ἀπ' τοὺς ὀλίγους τῆς ὥρας μας Ἀθήνας,
μὲ ποδάρια κάπως ἔτσι σὰν τῆς Μπαϊκερ Ζοζεφίνας.
Τοὺς ὀκτῶ πλοκάμους γύρω πάντα ἀπλώνει ἐπιτυχῶς
καὶ ὀκτῶ τοῦ δημοσίου θέσεις ἔχει συνεχῶς.

Σὲ λιγάκι μὲ καμάρι
μπαίνει καὶ τὸ Καλαμάρι.
Μελάνι χύνει ἀφειδῶς καὶ ἀρχινᾷ τὴ λίμα.
Εἰς τοὺς εὐπίστους τὰ νερά καὶ τὰ μυαλὰ θολώνει,
ἀνοίγει δρόμους σκοτεινοὺς, νέους ρυθμοὺς δηλώνει,
συνήθως ἀκατάληπτον καὶ τῆς σοφίας θύμα.

Πότε πρωτοπορειᾶ καὶ πότε φουτουριστικο
κι' εἴτε πεζὸ εἴτ' ἔμμετρο πάντοτε θεονῆστικο.
Ἐκτὸς ἂν τοῦρθη ἡ ἔμπνευσις κι' ἔχῃ τὴν εὐτυχίαν
νὰ βγάλῃ περιοδικὸ μὲ δῶρα καὶ λαχεῖα...

Σὺν αὐτοῖς αὐτὸ τὸ βράδυ διεκρίθησαν καὶ ἄλλοι
μὲ λιγώτερα προσόντα καὶ μὲ πῖο μεγάλο χάλι.

Κείμενο καὶ σκίτσα
ΑΝΤ. ΒΩΤΤΗ

έρτε μου εκείνη τη μικρή τη Νέντ! Εκείνη ντέ, πού λέμε «γιο-α-λέλι», είπε ο Μπάρμπα—Λίγκ, ο τρομερός κινέζος στους ανθρώπους του, πού τὸν περιστοιχίζαν τρομαγμένοι. Πρέπει νά μάθῃ πὼς δὲν μπορεῖ κανεὶς νά παίζῃ με τὴν ὀργή τοῦ Μπάρμπα—Λίγκ.

Σὲ λίγα λεπτά, δυὸ μικρόσωμοι κινέζοι, με ματάκια, πού τρυγίζαν γεμάτα πονηρία μέσα στὸ μακρόστενο ἀνοιγμα τῶν βλεφάρων, ἔφεραν, τραβώντας τὴν ἀπ' τὰ γυμνά μπράτσα, μιὰ ὠραία κρεολή, ὡς δεκαοχτὼ χρόνων, πού κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς ἓνα «γιοκαλέλι». Ήταν ψηλή, με ἑκφραστικὰ μάτια καὶ τὴν βαθεῖα πίκρα τῆς ζωῆς τῆς σκλαβιάς χυμένη στὸ πρόσωπο. Φοροῦσε ἓνα λεπτὸ φουστάνι, στολισμένο με ψευτικές γιρλάντες ἀπὸ ξωτικά λουλούδια, γοντρά, μετάλλινα βραχιόλια, κολλιὲ ἀπὸ στρογγυλά, μικρὰ κομμάτια ζωγραφιστοῦ πηλοῦ, καὶ ἓνα μεγάλο ψεύτικο χρυσάνθεμο στὰ μαλλιά. Ἐστὶ ἦταν ντυμένες ὅλες οἱ χορεύτριες τῶν λαϊκῶν κέντρων τῆς κινέζικης Σαγκάης, ὅπου οἱ εὐρωπαῖοι ἀπόφευγαν νά πηγαίνουν μετὰ τὴ δύση τοῦ ἡλίου...

Μόλις μπήκε μέσα ἡ ὠραία κρεολή, ὁ Μπάρμπα—Λίγκ τῆς ἔρριξε ἓνα ἄγριο, ἀπειλητικὸ βλέμμα, ἔσηκώθηκε ὁλόρθος καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲ μοῦ λὲς ἐσύ, κυρά—Νέντ, με ποιὸν νόμιμες πὼς ἔχεις νά κάνῃς; Ξέρεις πὼς με λένε; Μπάρμπα—Λίγκ! Ὅποιος ἀκούει τ' ὄνομα αὐτό, σ' ὁλόκληρη τὴ Σαγκάη, τρέμει! Καὶ θὰ τρέμεις κι' ἐσύ ἀπὸ δῶ κι' ἔμπρός, ἀφοῦ ἡ καλωσύνη μου σὲ κάνει τόσο ἀσκεπτή καὶ ἀχάριστη!

Ἡ φτωχὴ κοπέλλα, μ' ὅλο πού προσπάθησε νά συγκρατήσῃ τὸ ἀγέρωχο ὕφος πού εἶχε ὅταν μπήκε, δὲν μπόρεσε νά μὴ χαμηλώσῃ τὸ βλέμμα, μπρὸς στὶς ἄγριες ματιές τοῦ ἑξαγριωμένου ἀφέντη τῆς.

— Ἐδῶ μπροστά μου, τώρα, διέταξε αὐτὸς, στὸν ἴδιο ἄγριο τόνο φωνῆς, θὰ τῆς δώσετε δώδεκα βουρδουλιές με τὸ μαστίγιό με τοὺς συρματινοὺς κόμπους! Ἡ' ἀλείψετε κατὸν τὶς πληγὲς με ζευατιστὸ λάδι!

— Μή! ἐφώναξε τρομαγμένη ἡ ὠραία Νέντ! Δὲ θὰ τὸ κάνῃς αὐτό, Μπάρμπα—Λίγκ!

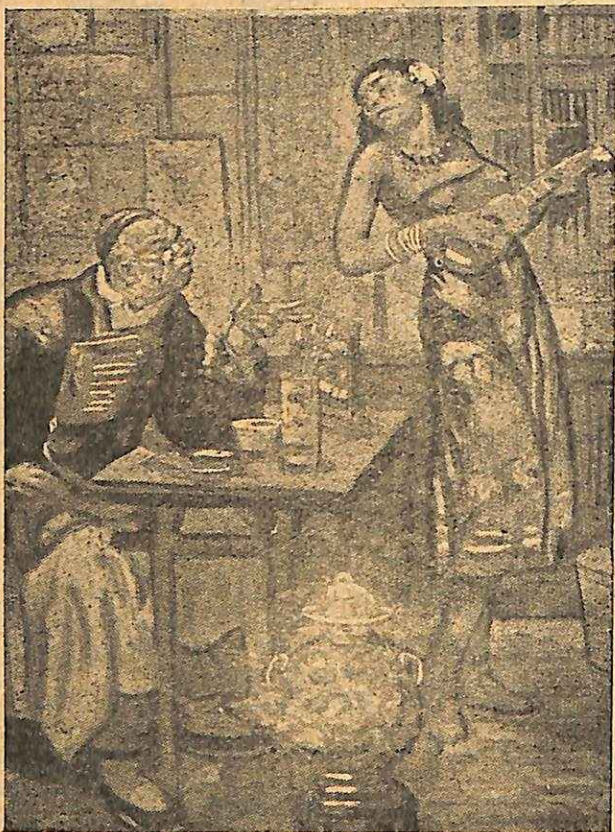
— Δὲ θὰ τὸ κάνω, ἔ; ἐγρύλλισε ὁ κινέζος μ' ἓνα σατανικὸ χαμόγελο. Βέβαια, σ' ἐσυνείθισα ὡς τώρα σὲ χὰδια καὶ γλυκόλογα καὶ δὲν τὸ πιστεύεις πὼς μπορῶ νά σὲ τυραννήσω τόσο σκληρά! Μὰ ἐσύ πὼς μοῦ πλήρωσες τὶς περιποιήσεις πού σοῦ κάνω, δώδεκα χρόνια τώρα; Ἐ, πὼς; Τάφτιαξες μ' ἐκεῖνο τὸ βρωμο—Πορτορικανὸ τὸν πατριώτη σου καὶ θέλησες νά μοῦ τὸ σκάσης μαζί του. Δὲ σκέφθηκες, ἀμυαλή, πὼς σὲ κάθε γωνιά τῆς Σαγκάης βρίσκονται ἀγρυπνὰ τὰ μάτια τοῦ Μπάρμπα—Λίγκ!

— Συχώρεσέ με, Μπάρμπα—Λίγκ! Δὲν εἶναι ἔγκλημα ν' ἀγαπήσῃ ἓνα νέο κορίτσι! Ἐπειτα, σκέψου πὼς εἶναι πολὺ φυσικὸ νάχω βαρεθῇ τὴ σκλαβιά μου, δώδεκα χρόνια τώρα, ἀπὸ τότε πού μ' ἔκλεψαν οἱ ἄνθρωποι σου ἀπ' τὴν πατρίδα μου! Ἀπὸ τότε κανεὶς δὲ μοῦ μίλησε γλυκά, κανεὶς δὲν μ' ἐχάιδεψε χωρὶς νά μοῦ ζητήσῃ νά χαρῇ τὸ κορμί μου, κανεὶς δὲ μοῦδεῖξε στοργὴ καὶ ἀγάπη, πού νά μὴ ρύβεται ἀπὸ πλῶ τους τὸ πιὸ ταπεινὸ συμφέρον...

— Συμφέρον, ἔ;... Σπουδαῖο συμφέρον ἔχω γὼ ἀπὸ σένα... Ἀχάριστ! Σὲ τρέφω, σὲ ντύνω...

— Σοῦ δουλεύω σκλάβα. Τραγουδῶ καὶ χορεύω στὰ καμπαρέ σου γιὰ νά γλεντοῦν οἱ χυδαῖοι πελάτες σου! Καὶ δίνω τὸ κορμί μου σὲ κτηνανθρώπους, πού τοὺς συχαίνομαι γιὰ νά κερδίσῃς ἐσύ!

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΚΟΛΑΣΗ

Η ΟΜΟΡΦΗ ΝΕΝΤ ΤΟ "ΓΙΟΚΑΛΕΛΙ",

μποροῦσε περισσότερο στοργικὸ καὶ τρυφερό καὶ τῆς εἶπε:

— Ἄς εἶναι. Ἴσως δὲν ἔχεις ἄδικο. Τώρα πού εἶναι ἐδῶ ὁ ἀμερικάνικος στόλος καὶ ξεπεφτοὺν πολλοὶ ναῦτες στὴ συνοικία μας, δὲ με συμφέρει νά μοῦ λείψῃς ἐσὺ ἀπὸ τὴ δουλειά... Γι' αὐτὸ σὲ συγχωρῶ. Μὰ θέλω νά μοῦ ὑπάρξῃ θὴς κάτι: πὼς δὲ θὰ ξαναῖδῃς πιά ποτὲ τὸν Πορτορικανὸ ναύτη...

— Τὸ νομίζεις δυνατό αὐτό; ἐρώτησε ἡ Νέντ σαρκαστικά. Θάρθῃ ἐκεῖνος νά με δῇ.

— Ἀλλοιμονό του ἂν τολμήσῃ νά τὸ κάνῃ. Θὰ τὸν πιάσουν οἱ ἄνθρωποι μου, θὰ τὸν δέσουν καί...

Ὁ Μπάρμπα—Λίγκ ἐπλησίασε τὴ Νέντ καὶ μ' ἓνα σατανικὸ χαμόγελο, πού ἀφινε νὰ φαίνονται τὰ μυτερά δόντια του, ἐπρόσθεσε:

—...καὶ θὰ τὸν σκοτώσω με τὸ φρικιότερο τρόπο μπρὸς στα μάτια σου. Τ' ἀκούεις; Ὡστε, ἂν τὸν ἀγαπᾷς, δώδεκ' αὐτὸν ἴδια... Ἀλλοιότικα...

Τὸ πρόσωπο τῆς Νέντ εἶχε ἀλλοιωθῇ ἀπὸ φρίκη. Ἐκὺνταξε τὸν κινέζο με βλέμμα γεμάτο φαρμακερὸ μῖσος καὶ τοῦ φώναξε:

— Εἰσαι τέρας!

— Ὁχι, ἀπάντησε αὐτός. Ξέρω νά τιμωρῶ τοὺς κλέφτες τῆς περιουσίας μου. Σ' ἀγόρασα ἀκριβὰ καὶ ἀνήκεις σ' ἐμένα.

— Σκέψου ὅτι ὑπάρχει καὶ ἀστυνομία... Θὰ σὲ προδώσῃ! — Χά, χά, χά! Τὴ ἀμυαλή πού εἶσαι! Ὅποιος θέλῃ νά με προδώσῃ, δὲν ἔξῃς γιὰ νά τὸ κάνῃ. Ἐπειτα, μὴ ξεχνᾷς πὼς κανεὶς δὲν ξέρει ὅτι ὁ Μπάρμπα—Λίγκ εἶμαι ἐγώ!

Ὅλοι με νομίζουν γιὰ ἔμπορο κινέζικων βάζων... Ὡστε σκέψου! Ἄν ἀγαπᾷς τὸν πατριώτη σου, προφύλαξέ τον ἀπὸ ἓνα μαρτυρικὸ θάνατο... Πήγαινε τώρα! Σὲ λίγο θὰ μᾶς ἐρβουν πελάτες...

Ἡ Νέντ ἐβγήκε ἀπ' τὸ ἐργαστήριό τοῦ Μπάρμπα—Λίγκ

Ἄλλῃ, εἶχε ὀρθώσῃ τὸ κορμί τῆς ἀγέρωχα μπρὸς τὸ βλοσυρὸ ἀφέντη τῆς καὶ μ' ἓνα ἀπίστευτο θάρρος, πού λὲς καὶ τῆς τῶνιναν τὰ ἴδια τῆς τὰ λόγια, τοῦ ἔρριχνε κατὰ πρόσωπο τὰ ὑπερήφανα λόγια τῆς, σὰν δυνατό ραπίσματα. Ἐσταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή, κι' ἐνῶ ὁ Μπάρμπα—Λίγκ τὴν ἐκύνταζε κατὰπληκτος, ἐσυνέχισε, με μιὰ δυνατὴ συγκίνηση στὴ φωνή τῆς:

— Ναί, Μπάρμπα—Λίγκ, δώδεκα χρόνια τώρα, τρώω μαῦρο ψωμί στὰ χέρια σου, ψωμί ποτισμένο με δάκρυα καὶ πίκρες. Γυρνῶ στὰ βρωμερά σου ὑπόγεια, ἀνάμεσα σὲ καπνοὺς ἀπὸ τσιγάρα καὶ ὄπιο, σὰν μέσα σὲ μιὰ κατασκότεινη νύχτα. Κι' ὅταν ἐγνώρισά τὸν πατριώτη μου, τὸν Πορτορικανὸ ναύτη, ἐνόμισα πὼς ἄρχισε νά χαράξῃ καὶ γιὰ μένα ἡ αὐγὴ τῆς ζωῆς... Μοῦ μίλησε με λόγια, πού δὲν τᾶχα ἀκούσει ἀπὸ κανένα ὡς τώρα... καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἀγάπησα, τὸν ἀγάπησα πιὸ πολὺ κι' ἀπ' τὴ ζωὴ μου... Μὴν ξαφνιαζέσαι πού τ' ἀκούεις, Μπάρμπα—Λίγκ! Πρίν, ἐτρόμαξα πού διέταξες νά με μαστιγώσουν. Τώρα, δὲ φοβοῦμαι πιά κανένα μαρτύριο... Ἐσὺ θὰ χάσῃς, ἂν γεμίσης πληγὲς τὸ κορμί μου... Δὲ θὰ μπορῇς νά κερδίσῃς ἀπ' αὐτό, ὅπως τώρα...

Ὁ Μπάρμπα—Λίγκ, στὰ τελευταῖα λόγια τῆς Νέντ, ἔχασε τὸ βλοσυρὸ του ὕφος κι' ἐνῶ πρίν φαίνόταν ἔτοιμος νά τὴν ξεσκίση με τὰ νύχια του, ξαφνικὰ τώρα βυθίστηκε σὲ σκέψεις, ἐκοῦνησε τὸ κεφάλι του καὶ μ' ἓνα ἀργὸ νόημα ἐδιόταξε τοὺς ἀνθρώπους του νά βγοῦν ἔξω.

Ὅταν ἔμεινε μόνος με τὴ σκλάβαν του, τὴν ἐκύνταξε με ὕφος πού προσπάθησε νά κάνῃ ὅσο μποροῦσε περισσότερο στοργικὸ καὶ τρυφερό καὶ τῆς εἶπε:

— Ἄς εἶναι. Ἴσως δὲν ἔχεις ἄδικο. Τώρα πού εἶναι ἐδῶ ὁ ἀμερικάνικος στόλος καὶ ξεπεφτοὺν πολλοὶ ναῦτες στὴ συνοικία μας, δὲ με συμφέρει νά μοῦ λείψῃς ἐσὺ ἀπὸ τὴ δουλειά... Γι' αὐτὸ σὲ συγχωρῶ. Μὰ θέλω νά μοῦ ὑπάρξῃ θὴς κάτι: πὼς δὲ θὰ ξαναῖδῃς πιά ποτὲ τὸν Πορτορικανὸ ναύτη...

— Τὸ νομίζεις δυνατό αὐτό; ἐρώτησε ἡ Νέντ σαρκαστικά. Θάρθῃ ἐκεῖνος νά με δῇ.

— Ἀλλοιμονό του ἂν τολμήσῃ νά τὸ κάνῃ. Θὰ τὸν πιάσουν οἱ ἄνθρωποι μου, θὰ τὸν δέσουν καί...

Ὁ Μπάρμπα—Λίγκ ἐπλησίασε τὴ Νέντ καὶ μ' ἓνα σατανικὸ χαμόγελο, πού ἀφινε νὰ φαίνονται τὰ μυτερά δόντια του, ἐπρόσθεσε:

—...καὶ θὰ τὸν σκοτώσω με τὸ φρικιότερο τρόπο μπρὸς στα μάτια σου. Τ' ἀκούεις; Ὡστε, ἂν τὸν ἀγαπᾷς, δώδεκ' αὐτὸν ἴδια... Ἀλλοιότικα...

Τὸ πρόσωπο τῆς Νέντ εἶχε ἀλλοιωθῇ ἀπὸ φρίκη. Ἐκὺνταξε τὸν κινέζο με βλέμμα γεμάτο φαρμακερὸ μῖσος καὶ τοῦ φώναξε:

— Εἰσαι τέρας!

— Ὁχι, ἀπάντησε αὐτός. Ξέρω νά τιμωρῶ τοὺς κλέφτες τῆς περιουσίας μου. Σ' ἀγόρασα ἀκριβὰ καὶ ἀνήκεις σ' ἐμένα.

— Σκέψου ὅτι ὑπάρχει καὶ ἀστυνομία... Θὰ σὲ προδώσῃ! — Χά, χά, χά! Τὴ ἀμυαλή πού εἶσαι! Ὅποιος θέλῃ νά με προδώσῃ, δὲν ἔξῃς γιὰ νά τὸ κάνῃ. Ἐπειτα, μὴ ξεχνᾷς πὼς κανεὶς δὲν ξέρει ὅτι ὁ Μπάρμπα—Λίγκ εἶμαι ἐγώ!

Ὅλοι με νομίζουν γιὰ ἔμπορο κινέζικων βάζων... Ὡστε σκέψου! Ἄν ἀγαπᾷς τὸν πατριώτη σου, προφύλαξέ τον ἀπὸ ἓνα μαρτυρικὸ θάνατο... Πήγαινε τώρα! Σὲ λίγο θὰ μᾶς ἐρβουν πελάτες...

Ἡ Νέντ ἐβγήκε ἀπ' τὸ ἐργαστήριό τοῦ Μπάρμπα—Λίγκ

με σπαραγμένη τὴν καρδιά καὶ τὰ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα...

Τὸ ἴδιο βράδυ, σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ὑπόγεια καταγῶγια τῆς κινέζικης περιοχῆς τῆς Σαγκάης, τὰ βρωμερά κέντρα, πού κατασταλάζουν ὅλα τὰ κοινωνικὰ ἀποβράσματα γιὰ νά βροῦν τὴν κτηνώδη ἀπόλαυση τοῦ πλοῦτοῦ, τῶν ναρκωτικῶν καὶ τῆς πουλημένης σάρκας, ἡ φτωχὴ Νέντ εἶχε ὑποχρεωθῇ νά χορεύῃ καὶ νά τραγουδᾷ με τὸ «γιοκαλέλι» τῆς γιὰ νά «ἀνάβῃ τὸ γλέντι» στοὺς κύκλους τῶν ἀποχαυνωμένων ἀπὸ τὸ ὄπιο πελατῶν, πού κυλιόντουσαν μεθυσμένοι τριγύρω τῆς...

Ξάφνου, ἀπάνω στὸ ἀνάμμα τοῦ γλεντιοῦ, ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπήκε μιὰ παρέα ἀπὸ ναῦτες. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἡ Νέντ ἐγνώρισε ἀμέσως, με μιὰ γρήγορη ματιά, τὸν Ὀλίβερ, τὸν Πορτορικανό, τὸν ἄνθρωπο πού τὴν εἶχε κάνει νά γνωρίσῃ τοὺς πιὸ γλυκοὺς παλμούς τῆς ἀγάπης. Ἡ καρδιά τῆς χτύπησε δυνατὰ: Κι' ἐνῶ ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἐχόρευε στὴν ἀγκαλιὰ ἐνδὸς μισόγυμνου μαῦρου, ἔκανε μιὰ αὐθόρμητη κίνηση νά τρέξῃ καὶ νά ριχτῇ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου τῆς... Μὰ θυμήθηκε ἀμέσως τὴν τρομερὴ ἀπειλὴ τοῦ Μπάρμπα—Λίγκ καὶ κρατήθηκε, ἐνῶ κάτι ἐνόμιζε πὼς ἔκρυψε τὸν κόσμό ἀπ' τὰ μάτια τῆς... Ἦξερε πὼς ὁ Μπάρμπα—Λίγκ ἦταν ἱκανὸς γιὰ ὅλα. Καὶ θέλησε νά σώσῃ τὸν Ὀλίβερ. Γι' αὐτὸ ἔκανε πὼς δὲν τὸν πρόσεξε καὶ ἐξακολούθησε νά χορεύῃ.

Ἐκεῖνος, ξαφνιασμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ φέροίμο τῆς, ἔτρεξε κοντὰ τῆς καὶ σταματώντας τὸ χορὸ τῆς, τῆς φώναξε:

— Νέντ, μικρὸ μου γιοκαλέλι. Ἐλα! Γιὰ σένα ἦρθα! Πάμε νὰ φύγωμε!

— Ὁχι, Ὀλίβερ, ἀπάντησε ἐκεῖνη με μιὰ τρομερὴ προσπάθεια, πού τῆς ἐσπάραζε τὴν καρδιά... Δὲ θάρθω μαζί σου. Καί, ἂν μ' ἀγαπᾷς, σὲ παρακαλῶ... φύγε ἀπὸ δῶ! Δὲν ἔπρεπε νάρθῃς καθόλου ἐδῶ!

Ἐκεῖνος ἔμεινε ἄφωνος γιὰ μιὰ στιγμή, ἀλλ' ἀμέσως κατόπιν ἓνα κύμα θυμοῦ ἀνέβηκε καὶ τοῦ θόλωσε τὸ μυαλό. Ψηλάδῃ καὶ δυνατὰ, ὅπως ἦταν, ὥρμησε ἐπάνω στὴ Νέντ καὶ σπρώχνοντας δυνατὰ τὸν μαῦρο καβαλλιέρο τῆς, πού κυλίστηκε κάτω οὐρλιάζοντας, τὴν ἄρπαξε σφιχτὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τῆς εἶπε:

— Νέντ, ἂν δὲν εἶσαι καὶ σὺ μιὰ ψεύτρα, μιὰ ξετσιπωτή, σὰν εἰς ἄλλες, πού κυλιούνται ὅδ' μέσα, ἔλα ἀμέσως μαζί μου...

— Ὀλίβερ, μόλις κατῴρθωσες νά θυβρίσῃς ἡ Νέντ, ἀνάμεσα σὲ λυγμούς. Σ' ἀγαπῶ πάρα πολὺ... γι' αὐτὸ πρέπει νά φύγῃς ἀπὸ δῶ... χωρὶς ἐμένα.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἀπ' ὅλες τὶς γωνιές τοῦ κέντρου, πού ἔμοιαζε με ὑπόγεια στοά, ἄρχισαν νάρχωνται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ὀλίβερ καὶ τῆς Νέντ κινέζοι καὶ μαῦροι δοῦλοι τοῦ Μπάρμπα—Λίγκ, με σκοτεινιασμένες μορφές, σφίγγοντας στὰ χέρια τους μακρυὰ, μυτερὰ μαχαίρια. Μὰ οἱ ἄλλοι ναῦτες, ἡ παρέα τοῦ Ὀλίβερ, τινάχθηκε μπροστά τους καὶ με τὰ πιστόλια στὰ χέρια τοὺς κράτησαν ὅλους ἀκίνητους στὴ θέση τους. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ Ὀλίβερ ἄρπαξε στὰ σιβιρά του μπράτσα τὴ Νέντ καὶ βγήκε ἔξω ἀπὸ τὸ καταγῶγιο, ἐνῶ οἱ σύντροφοί του τὸν ἀκολούθησαν ὑπερασπίζοντας τὴ φυγὴ του.

— Ὁχι ἀπὸ κεῖ ἐπιθύρισε στὸν Πορτορικανὸ ἓνας μικρόσωμος Σαβανέζος, σὲ μιὰ στιγμή πού τὸν εἶδε στὴ γωνία τοῦ βρώμικου στενοσόκακου νά κυττάζῃ πρὸς ἓνα σκοτεινὸ δρόμο.

Παραμονεύει ὁ Μπάρμπα—Λίγκ ἀπὸ κεῖ με τοὺς κινέζους του...

— Ὁχι, ὄχι, μακρυὰ ἀπὸ τὸ Μπάρμπα—Λίγκ, ἐφώναξε ἡ Νέντ!

— Ἐλάτε γλήγορα ἀπὸ δῶ, ξανὰ πε ὁ Χαβανέζος, πρίν μᾶς πάρουν τὸ κατόπι. Εἶμαι κι' ἐγὼ ἓνας σκλάβος, πού θέλω νά σωθῶ μαζί σας. Ξέρω ἔντ μέρος νά κρυφτοῦμε ἀπ'

τοὺς κινέζους ὡς τὸ πρῶτ'...

Καὶ σὲ λίγο, ὅλοι μαζί, ἔμπαιναν σ' ἓνα ἀπόμερο χαβανέζικο μαγαζάκι, πού με μιὰ κρυφὴ πόρτα ἐσυγκοινωνοῦσε μ' ἓνα εὐρύχωρο μισοφωτισμένο δωμάτιο.

— Ἐδῶ εἵμαστε ἀσφαλισμένοι, εἶπε ὁ χαβανέζος. Στὸ δρόμο θάχουν βγῇ τώρα σὰν τὰ μερμήγκια οἱ κινέζοι τοῦ Μπάρμπα—Λίγκ. Οὔτε ἡ ἀστυνομία δὲν τολμáει νά πλησιάσῃ ἐδῶ τὴ νύχτα.

— Ὁραῖα, εἶπε ὁ Ὀλίβερ στὸ Χαβανέζο, θὰ καθίσῃς καὶ σὺ μαζί μας καὶ ἂν δὲν εἵμαστε ἀσφαλισμένοι, θὰ τὸ πληρώσῃς πρῶτα σὺ με τὴ ζωὴ σου...

Σ' ἓνα μεγάλο τραπέζι, στὴν ἄκρη τοῦ δωματίου, ἐκάθισαν οἱ ἄλλοι ναῦτες με τὸ Χαβανέζο καὶ ὁ ἓνα μικρότερο τραπέζι ἡ Νέντ με τὸν Ὀλίβερ, ὁ ὁποῖος ἐδιόταξε:

— Φέρε μας νά πιοῦμε τώρα...

Μεθυσμένη ἀπὸ τὴν εὐτυχία τῆς καὶ ἀπὸ τὸ δυνατό πιὸτὸ πού τοὺς εἶχαν φέρεῖ, ἡ Νέντ, γυρμένη ἀπαλὰ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ὀλίβερ, ἀφίσε τὴν ψυχὴ τῆς νά ξεχειλίσῃ ἀπ' τὶς συγκινήσεις πού τῆς γεννοῦσαν οἱ ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς τῆς ζωῆς:

— Ζοῦσα ἦσυχά με τὴ φτωχὴ μανούλα μου στὸ ὠραῖο μας Πόρτο—ΡΙκό, ὅταν μ' ἄρπαξαν ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μπάρμπα—Λίγκ. Δὲν ἦταν κανένας στὸ σπίτι μας νά με ὑπερασπίσῃ. Ὁ πατέρας μου εἶχε πεθάνει νέος ἀπ' τὸ πιὸτὸ κι' ὁ μονάκριβος ἀδελφός μου εἶχε φύγει ἀπὸ μικρὸ παιδί με τὰ βαπτόρια καὶ τὸν εἶχαμε χάσει χρόνια δολόκληρα... ἐγὼ δὲν τὸν εἶχα γνωρίσει καθόλου...

— Πῶς σὲ ἄρπαξαν οἱ κινέζοι, Νέντ; ρώτησε ὁ Ὀλίβερ.

— Ἐνὰ ἀπόγευμα ἐπήγαινα στὸ σχολεῖο πάνω στὴν κορφή τοῦ λόφου Μπέρο—Ντόβ, δέκα λεπτὰ μακριὰ ἀπ' τὸ χωριουδάκι μας, τὸ Γκάρντινχ...

— Τὸ Γκάρντινχ! ρώτησε ὁ Ὀλίβερ, πού ἔνοιωσε ἓνα ἀόρατο χέρι νά τοῦ σφίγγῃ τὸ λαιμό. Ποῦ ἦταν τὸ σπίτι σας στὸ Γκάρντινχ, Νέντ;

— Ἀπέναντι στὴν ἐκκλησίαν... ἓνα χαμηλὸ σπιτάκι με δυὸ πανύψηλες χουρμαδιές περασμένες πάνω ἀπὸ τὴν καλαμένα στεγν...

— Καὶ δυὸ ἄνκυρες σταυρωτὲς χαρκαγμένες βαθεῖα στὸν κορμὸ τῆς μιᾶς χουρμαδιάς, ἐσυνέχισε ταραγμένος ὁ Ὀλίβερ.

— Ναι, ἔκαμε κατὰπληκτη ἡ Νέντ. Πῶς τὸ ξέρεις;

— Πῶς τὸν λέγαν τὸν πατέρα σου, Νέντ;

— Οὐίλλιαμ Σκίπερ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ὀλίβερ ἐπῆρε τὴν ὄψη τοῦ χαλκοῦ.

Ἐνὰ μαῦρο σύννεφο ἐσκέπασε τὰ μάτια του.

— Τὸν ἀδελφὸ πού δὲ γνώρισες, ξαναρώτησε, ξέρεις πὼς τὸν ἔλεγα;

— Ντάρκου...

Ὁ Ὀλίβερ ἐκύνταξε τὴ Νέντ με τρόπο πού τὴν ἔκαμε νά τρομάξῃ. Ὑστερὰ τὴν ἀπάρξε στὴν ἀγκαλιὰ του καὶ μ' ἓνα βαρὺ στεναγμό, πού ἔμοιαζε με μουγγροτὸ θηρίου, εἶπε:

— Νέντ... ξέρεις ποῖος εἶμαι;... ξέρεις...;

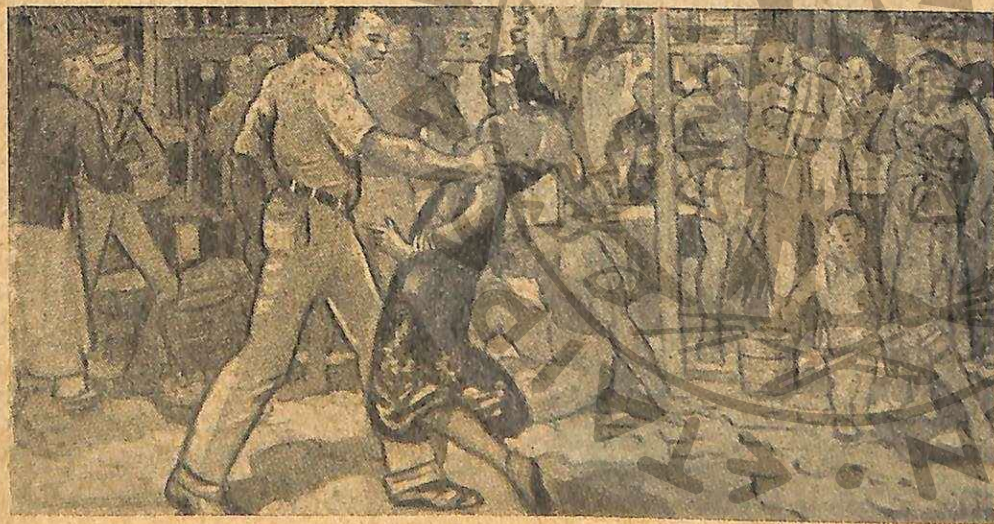
Ἐκεῖνη, με τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τρόμο καὶ κατὰπληξη, τινάχθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ του καὶ ἔκανε κάτι νά πῇ... μὰ δὲ μπόρεσε... Κάτι τῆς ἐσφίγγε τὸ λαιμό... τὰ γόνατά τῆς λυγίσανε... καὶ τὴ στιγμή, πού με τὴν ἴδια ἀγωνία, ὁ Ὀλίβερ ἐκυλίσταν στὸ πάτωμα, ἡ ὁμορφὴ σκλάβαν

σωριάστηκε πάνω στὸ κορμί του, πού σπαρτάριζε...

Οἱ ἄλλοι ναῦτες τρέξαν τρομαγμένοι κοντὰ τους καὶ σὲ λίγο τὰ δυὸ ἐρωτευμένα ἀδέλφια ἐφυύχησαν ἀγκαλιασμένα...

Καὶ μόνο ὁ μικρόσωμος Χαβανέζος, τρίβοντας με σατανικὴ χαρὰ τὰ χέρια, ἐμουργιμοῦρισε:

— Ἐδούλεψε καλὰ τὸ φαρμακερὸ κρασί. Ὁ Μπάρμπα—Λίγκ ξέρεῖ καὶ πληρώνει καλά... ΤΖΕ'Ι'ΜΣ ΡΑΚΜΠΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο άγνωστος άσφαλώς άντιλήφθηκε κάτι, γιατί τὰ βήματα σταμάτησαν. Τόν ένοιωθα όμως κοντά μου και συγκρατούσα όσο μπορούσα περισσότερο τήν άναπνοή μου. Έπειτα πάλι ένας μικρός θόρυβος άκούστηκε. Τότε

με όλη μου τή δύναμη σήκωσα τήν εικόνα και τήν πέταξα προς τό μέρος ακριβώς απ' όπου έρχόταν ό θόρυβος.

Θά τόν χτύπησα άσφαλώς στη μύτη, γιατί ένα άπαλαιο ούρλιασμα έσχισε τή σιωπή τής κάμαρας. Σκύβοντας τό κεφάλι ώρμησα προς τήν πόρτα. Ο άλλος νομίζοντας πώς θά με προλάμβανε έδωσε μιά δυνατή κλωτσιά αλλά χτύπησε στον τοίχο.

Πώς θά τέλειωναν όλα αυτά; Μόνο ό Θεός ξέρει. Άλλά ξαφνικά άκούστηκαν βήματα βιαστικά στο διάδρομο. Ή πόρτα άνοιξε και άπλετο φώς πλημμύρισε τό δωμάτιο. Ένας άνθρωπος παρουσιάστηκε στην πόρτα κρατώντας μιά λάμπα από τό ένα χέρι και ένα μπαστούνι από τό άλλο. Είχα τήν ήλιθιότητα νά φανταστώ πώς παρουσιάζόταν ένας κανούργιος έχθρός και μ' ένα πήδημα βρέθηκα από τήν άλλη μεριά.

Μόλις συνήλθα είδα δυό σώματα νά κυλιώνται στο πάτωμα και νά παλαίουν άπεγνωσμένα. Άνεγνώρισα τόν Μίλφορντ. Ωρμησα αλλά δέν πρόλαβα. Ο άλλος είχε κατορθώσει νά έλευθερωθώ και μ' ένα πήδημα βρέθηκε στη σκάλα και κατακύλησε κάτω. Έτρεξα πίσω τού άλλα κόπος χαμένος. Ή έξωπορτα ήταν άνοιχτή και σα γάτος πήδησε από τόν έξώστη στο πεζοδρόμιο. Πρόλαβα και πέταξα τή μασσιά μου τή στιγμή πού ό κακούργος χανόταν στη γωνιά τού δρόμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VIII

Ή λεωφόρος τού Πάρκου άπλετα φωτισμένη, ήταν έρημη. Έρευνήσα ως έκει πού έφθανε τό βλέμμα μου, μὴν τυχόν άνακαλύψω τόν άνθραπό μου, αλλά μάταια. Φυσικά κα-

θώς ήμουνα με τήν πυτζάμα και δίχως παπούτσια, ήταν άπολύτως άδύνατο νά τόν καταδιώξω. Έκείνη τή στιγμή ένα γειτονικό ρολόι χτύπησε τρεις.

Γύρισα, λοιπόν, μέσα τρέμοντας απ' τό κρύο.

Κλείνοντας τήν πόρτα άκουσα στο βάθος τού χώλλ λυγμούς και κλάματα. Έστρεψα τὰ μάτια προς τὰ εκεί και είδα δυό γυναίκες με τό νυκτικό τους, άκουμπισμένες στο κάγκελο τής σκάλας, νά κλαίνε άπαρηγόρητα. Άναγνώρισα τήν καμαριέρα μου. Ή άλλη άσφαλώς θά ήταν ή μαγείρισσά μου.

—Μὴν κάνετε έτσι, τούς είπα με ύφος καθησυχαστικό. Κανένας μας δέν έπαθε τίποτα.

Ή μαγείρισσα ξέσπασε σέ άναφωνήματα.

—Μεγαλοδύναμε Θεέ! Μου φαίνεται άπίστευτο. Νομίζαμε πώς δέ θά σάς προλαβαίναμε ζωντανό.

—Καθώς βλέπετε, είμαι μιά χαρά. Πηγαίνετε νά ρίξετε κάτι άπάνω

σας και κυττάξετε τί έπαθε τό ηλεκτρικό.

Ή ψυχραιμία μου και άποφασιστικότητα μου τις καθησύχασε. Και οι δυό σκούπισαν τὰ δάκρυά τους και άνέβηκαν στο δωμάτιό τους. Πήρα ένα από τὰ δυό κεριά πού φώτι-

ΚΟΡΟΝΑ.

ζαν τό χώλλ και διευθύνθηκα και έγώ στο δικό μου. Στο πλατύσκαλο συνάντησα τόν Μίλφορντ πού διαπληκτιζόταν με τήν νοσοκόμο του.

—Μίλφορντ, είπα, τί πράγματα είναι αυτά; Πώς κυκλοφορείς έτσι, στα χάλια πού βρίσκεσαι;

—Άκούμπησε στον τοίχο και τότε είδα πώς τό πουκάμισό του ήταν βουτηγμένο στο αίμα.

—Πληγώθηκες; ρώτησα με αγωνία.

Κούνησε τό κεφάλι.

—Όχι κύριε, πουθενά. Ο άλλος πληγώθηκε φαίνεται στο πρόσωπο, και με λέρωσε, τήν ώρα πού ήρθαμε στα χέρια.

Στράφηκα προς τήν νοσοκόμο, πού μας κύτταζε έκπληκτη και κάπως τρομαγμένη.

—Είναι μιά άπόπειρα κλοπής με διάρρηξη, βεβαίωσα με τόν άναιδέστερο τρόπο. Αυτός ό κύριος παρουσίασε φαίνεται ψεύτικα πιστοποιητικά. Έκει πού κοιμούνταν, κάποιος θόρυβος με έύπνησε. Βρέθηκα στην άνάγκη ν' άμυνθώ. Θ' άκούσατε βέβαια τή φασαρία από κάτω! Ή νοσοκόμος πού φαινόταν έξυπνη και δυνατή γυναίκα κούνησε άρνητικά τό κεφάλι.

—Ο άρρωστός μου τήν άκουσε. Προσπάθησα νά τόν κρατήσω στο κρεβάτι, αλλά στάθηκε άδύνατο. Ξέφυγε από τὰ χέρια μου, και πετάχτηκε άπάνω με τό νυχτικό του, όπως τόν βλέπετε. Άναψα τό κεριά πού είδατε, και τόν άκολούθησα.

—Δέ μπορούσατε νά μου προσφέρετε μεγαλειτερη ύπηρεσία απ' αυτήν, τήν βεβαίωσα. Δίχως αυτό τό φώς, δέν ξέρω και γώ πώς θά τέλειωνε όλη αυτή ή υπόθεση. Ο άθλιος θά έκοψε άσφαλώς τό ρεύμα πριν άνέβη.

Πρόσθεσα, και βάζοντας τό χέρι μου στον ώμο τού Μίλφορντ τού είπα.

—Είσαι ένας πολύ καλός και άφοσιωμένος φίλος Μίλφορντ, αλλά και ένας άπαίσιος άρρωστος.

Πήγαινε νά πλαγιασής άμέσως.

Ή νοσοκόμος κι' έγώ τόν βοηθήσαμε νά επστρέψη στο δωμάτιό του. Στο διάδρομο συναντήσαμε τή χαριτωμένη καμαριέρα, ντυμένη όμως αυτή τή φορά.

—Κύριε, είπε, κάποιος είχε κλείσει τό ρολόι. Γι' αυτό δέν άναβε τό φώς.

—Καλά, είπα. Τώρα νά πάτε νά ήσυχάσετε. Δέ σάς χρειάζομαι πιά. Έλπίζω πώς δέ θά μας άνησυχήση πιά κανένας ως τό πρωί. Μόλις σηκωθώ θά καταγγείλω τόν Φράνκ για διάρρηξη.

Έβαλα κάποια τάξη στο δωμάτιό μου και εξέτασα μ

ΤΟΥ VICTOR

E IJKEON OΓPAΦHSH

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Ο Ίάκωβος Μπύρτον άπογορευμένος από τή ζωή, συναντάται μ' έναν παλιό του φίλο, τυχοδιώκτη κι' αυτόν, τόν Μπίλλυ Λόγκαν, πού τού κάνει τό τραπέζι. Πηγαίνοντας στο σπίτι του συναντά τόν Νορθκόουτ, ό οποίος τόν πέρνει με ταξί σ' ένα κέντρο. Εκεί ζητεί από τόν Μπύρτον άντι όένα χιλιάδων λιρών ν' αλλάξουν ταυτότητες και ρούχα και νά ύποδυθώ τό ρόλο τού Νορθκόουτ με τόν όποιον έμοιαζε καταπληκτικά.

Ο Μπύρτον μ' όλο πού ό μυστηριώδης γνώριμός του τού έξολογώθη πώς διατρέχει τόν κίνδυνο νά σκοτωθώ, δέχτηκε τή συμφωνία κι' έγκαταστάθηκε στο μέγαρο τού Νορθκόουτ. Μιά στιγμή όμως, ενώ έπαίξε τυχαία μ' ένα καρθροπτάκι πούβρε στο γραφείο, είδε μέσα σ' αυτό πώς μιά νέα έτοιμαζόταν νά τόν πυροβολήση.

Έσκυψε έγκαίρως κι' άπ'φυγε τόν άσφαλή τραυματισμό. Αφώπλισε τή νέα κι' έμαθε ότι ήθελε νά τόν σκοτώση διότι είχε διατάξει τό τυφεκισμό τού πατέρα της. Τό άλλο πρωί εύρέθη άρρωστος άπό δηλητηρίαση ό μαίτη ν' έδελ τού νευτρονορθκόουτ. Είπε νά ειδοποιηθούν τόν γιατρό κι' έτρεξε νά δειχθώ τόν έατέλ.

Έσκυψε έγκαίρως κι' άπ'φυγε τόν άσφαλή τραυματισμό. Αφώπλισε τή νέα κι' έμαθε ότι ήθελε νά τόν σκοτώση διότι είχε διατάξει τό τυφεκισμό τού πατέρα της. Τό άλλο πρωί εύρέθη άρρωστος άπό δηλητηρίαση ό μαίτη ν' έδελ τού νευτρονορθκόουτ. Είπε νά ειδοποιηθούν τόν γιατρό κι' έτρεξε νά δειχθώ τόν έατέλ.

Έσκυψε έγκαίρως κι' άπ'φυγε τόν άσφαλή τραυματισμό. Αφώπλισε τή νέα κι' έμαθε ότι ήθελε νά τόν σκοτώση διότι είχε διατάξει τό τυφεκισμό τού πατέρα της. Τό άλλο πρωί εύρέθη άρρωστος άπό δηλητηρίαση ό μαίτη ν' έδελ τού νευτρονορθκόουτ. Είπε νά ειδοποιηθούν τόν γιατρό κι' έτρεξε νά δειχθώ τόν έατέλ.

Έσκυψε έγκαίρως κι' άπ'φυγε τόν άσφαλή τραυματισμό. Αφώπλισε τή νέα κι' έμαθε ότι ήθελε νά τόν σκοτώση διότι είχε διατάξει τό τυφεκισμό τού πατέρα της. Τό άλλο πρωί εύρέθη άρρωστος άπό δηλητηρίαση ό μαίτη ν' έδελ τού νευτρονορθκόουτ. Είπε νά ειδοποιηθούν τόν γιατρό κι' έτρεξε νά δειχθώ τόν έατέλ.

Έσκυψε έγκαίρως κι' άπ'φυγε τόν άσφαλή τραυματισμό. Αφώπλισε τή νέα κι' έμαθε ότι ήθελε νά τόν σκοτώση διότι είχε διατάξει τό τυφεκισμό τού πατέρα της. Τό άλλο πρωί εύρέθη άρρωστος άπό δηλητηρίαση ό μαίτη ν' έδελ τού νευτρονορθκόουτ. Είπε νά ειδοποιηθούν τόν γιατρό κι' έτρεξε νά δειχθώ τόν έατέλ.

Έσκυψε έγκαίρως κι' άπ'φυγε τόν άσφαλή τραυματισμό. Αφώπλισε τή νέα κι' έμαθε ότι ήθελε νά τόν σκοτώση διότι είχε διατάξει τό τυφεκισμό τού πατέρα της. Τό άλλο πρωί εύρέθη άρρωστος άπό δηλητηρίαση ό μαίτη ν' έδελ τού νευτρονορθκόουτ. Είπε νά ειδοποιηθούν τόν γιατρό κι' έτρεξε νά δειχθώ τόν έατέλ.

Έσκυψε έγκαίρως κι' άπ'φυγε τόν άσφαλή τραυματισμό. Αφώπλισε τή νέα κι' έμαθε ότι ήθελε νά τόν σκοτώση διότι είχε διατάξει τό τυφεκισμό τού πατέρα της. Τό άλλο πρωί εύρέθη άρρωστος άπό δηλητηρίαση ό μαίτη ν' έδελ τού νευτρονορθκόουτ. Είπε νά ειδοποιηθούν τόν γιατρό κι' έτρεξε νά δειχθώ τόν έατέλ.

Έσκυψε έγκαίρως κι' άπ'φυγε τόν άσφαλή τραυματισμό. Αφώπλισε τή νέα κι' έμαθε ότι ήθελε νά τόν σκοτώση διότι είχε διατάξει τό τυφεκισμό τού πατέρα της. Τό άλλο πρωί εύρέθη άρρωστος άπό δηλητηρίαση ό μαίτη ν' έδελ τού νευτρονορθκόουτ. Είπε νά ειδοποιηθούν τόν γιατρό κι' έτρεξε νά δειχθώ τόν έατέλ.

Έσκυψε έγκαίρως κι' άπ'φυγε τόν άσφαλή τραυματισμό. Αφώπλισε τή νέα κι' έμαθε ότι ήθελε νά τόν σκοτώση διότι είχε διατάξει τό τυφεκισμό τού πατέρα της. Τό άλλο πρωί εύρέθη άρρωστος άπό δηλητηρίαση ό μαίτη ν' έδελ τού νευτρονορθκόουτ. Είπε νά ειδοποιηθούν τόν γιατρό κι' έτρεξε νά δειχθώ τόν έατέλ.

Έσκυψε έγκαίρως κι' άπ'φυγε τόν άσφαλή τραυματισμό. Αφώπλισε τή νέα κι' έμαθε ότι ήθελε νά τόν σκοτώση διότι είχε διατάξει τό τυφεκισμό τού πατέρα της. Τό άλλο πρωί εύρέθη άρρωστος άπό δηλητηρίαση ό μαίτη ν' έδελ τού νευτρονορθκόουτ. Είπε νά ειδοποιηθούν τόν γιατρό κι' έτρεξε νά δειχθώ τόν έατέλ.

BRIDGES

ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

φό του Φέρνβαλ.

Καθόπιν βγήκαν μαζί και πήγαν στο μεσίτη Σίγκραβ, νά ζητήσουν ένα μερ ν' έλ για τόν Νορθκόουτ, γιατί ό Μίλφορντ έπρεπε νά μείνη στο κρεβάτι 8 ήμέρες.

Μετά τό μεσίτη, πούτο σύστησε ένα μερ ν' έλ, ό Μπύρτον τρεβήξε για τό ράφτη του κι' από κει για τήν τραπέζα όπου εξαργύρωνε τό τρέκ των 8000 ιρών πού τού είχε δώσει ό Νορθκόουτ. Εύχαριστημένος πιά ότι καίει δέν μπορούσε νά τόν ύποπτευθώ, πήγε σ' ένα ξενοδοχείο νά φάη.

Μετά τό φαγητό έγραψε ένα γράμμα στο φίλο του Μίλλυ και τόν καλούσε νά πάη στο μέγαρο τού Νορθκόουτ νά τόν ζητήση ως Νορθκόουτ και όχι ως Μπύρτον. Ύστερα γύρισε σπίτι του όπου έλαβε ένα τηλεγράφημα νά διώξη τό νέο μερ ν' έλ. Δέλ του. Έξέτασε τή φυσιογνωμία τού Φράνκς τού νέου μαίτη ν' έλ, δέν τού βρήκε όμως τίποτε ύποπτο και πήγε νά κοιμηθώ, άφοϋ έλαβε διάφορα προφυλακτικά μέτρα. Τή νύχτα όμως έδέχθη επίθεση, άνεπιτυχή και διέταγει άγώνα στο σκοτεινό διότι ό έπιτετής είχε κόψει τόν ήλεκτρικό φωτισμό.

—Θεέ μου άπάντησε. Ξέρετε πώς πολλές, φορές μιά ξαφνική συγκίνηση μπορεί νά θεραπεύσει ένα άρρωστο. Βέβαια τέτοια πειράματα είναι επικίνδυνα. Θά καταγγελλετε ύποθέτω τόν ύπηρετή-διαρρήκτη; —Και βέβαια, άπήντησα, χωρίς νά τό πιστεύω. Βρήκαμε τόν Μίλφορντ καθισμένο στο κρεβάτι νά πίνει με άπληστία ένα μεγάλο φλυτζάνι γάλα. Ο γιατρός τόν εξέτασε προσεκτικά, τόν βρήκε πολύ καλύτερα και τού επέτρεψε νά σηκωθώ.

—Ξέρετε είπε μόλις βρεθήκαμε μόνοι, έλαβα τήν άνάλυση τού χημείου.

—Αλήθεια και τί λέει;

Ο γιατρός συνωφρυσήθηκε.

—Περίεργο πράγμα. Δέν μπορούν άκόμα ν' άνακαλύψουν τί δηλητήριο μεταχειρίστηκαν. Βρέθηκαν ίχνη κάποιου φυτικού δηλητηρίου, αλλά δέν παρουσίασε καμμιά από τις γνωστές αντιδράσεις. Θά εξακολουθήση όμως τήν έρευνά του και έλπίζω νά έχω σύντομα, θετικότερες πληροφορίες.

—Νά μου τις μεταδώσετε άμέσως σάς παρακαλώ, επέμεινα

τεινοντας στο γιατρό τό καπέλλο του. Θέλω νά έξιχνιάσω άπόλυτα αυτή τή μυστηριώδη δηλητηρίαση.

Μόλις έφυγε ό γιατρός φώναξα τήν καμαριέρα και τής έδωσα οδηγίες σχετικά με τόν Μπίλλυ Λόγκαν. Έπειτα τράβηξα κατ' εύθείαν για τό γραφείο τού κυρίου Σίγκραβ.

Δέν πρόφθασα νά πατήσω τό πόδι μου στο κατώφλι και ό κύριος

προσοχή τού ίχνη πού είχαν άφίσει τὰ δυό χτυπήματα πού είχε καταφέρει ό κακούργος. Δέ μπορώ βέβαια νά πιστοποιήσω θετικά, αλλά μου φαίνεται πώς θά μεταχειρίστηκε πέλεκυ. Τό μαξιλάρι μου ήταν κομμένο στη μέση, και κυττάζοντας τό σημάδι πού είχε άφήσει τό φονικό όργανο στον τοίχο άνατριχίασα και εύχαρίστησα τό Θεό πού δέν είχε δεχθώ τό κύτπημα τό κεφάλι μου.

Πλάγιασα. Δέν έσβυσα όμως τό φώς. Κι' έπειτα με τή συνείδησή μου ήσυχη, μαζεύτηκα κάτω από τίσκουβέτες και άποκοιμήθηκα.

Φαίνεται πώς λίγη γυμναστική τί: νυχτερινές ώρες θά είναι ωφέλιμη για τήν ύγεια, γιατί έύπνησα ξεκούραστο τό πρωί και με πολύ κέφι. Κατεβρόχθισα με μεγάλη όρεξη τό πρόγευμά μου. Ή όμορφη όμως καμαριέρα μου, είχε τὰ μάτια πρισμένα και κομμένα και μου δήλωσε πώς ούτε αυτή, ούτε ή μαγείρισσα δέν είχαν κλείσει μάτι ως τό πρωί.

Σέ λίγο έφθασε ό γιατρός. Τού διηγήθηκα τὰ νυχτερινά γεγονότα και τόν πληροφόρησα για τήν δραστηριότητά πού είχε άναπτύξει ό Μίλφορντ.

—Θεέ μου άπάντησε. Ξέρετε πώς πολλές, φορές μιά ξαφνική συγκίνηση μπορεί νά θεραπεύσει ένα άρρωστο. Βέβαια τέτοια πειράματα είναι επικίνδυνα. Θά καταγγελλετε ύποθέτω τόν ύπηρετή-διαρρήκτη; —Και βέβαια, άπήντησα, χωρίς νά τό πιστεύω. Βρήκαμε τόν Μίλφορντ καθισμένο στο κρεβάτι νά πίνει με άπληστία ένα μεγάλο φλυτζάνι γάλα. Ο γιατρός τόν εξέτασε προσεκτικά, τόν βρήκε πολύ καλύτερα και τού επέτρεψε νά σηκωθώ.

—Ξέρετε είπε μόλις βρεθήκαμε μόνοι, έλαβα τήν άνάλυση τού χημείου.

—Αλήθεια και τί λέει;

Ο γιατρός συνωφρυσήθηκε.

—Περίεργο πράγμα. Δέν μπορούν άκόμα ν' άνακαλύψουν τί δηλητήριο μεταχειρίστηκαν. Βρέθηκαν ίχνη κάποιου φυτικού δηλητηρίου, αλλά δέν παρουσίασε καμμιά από τις γνωστές αντιδράσεις. Θά εξακολουθήση όμως τήν έρευνά του και έλπίζω νά έχω σύντομα, θετικότερες πληροφορίες.

—Νά μου τις μεταδώσετε άμέσως σάς παρακαλώ, επέμεινα

τεινοντας στο γιατρό τό καπέλλο του. Θέλω νά έξιχνιάσω άπόλυτα αυτή τή μυστηριώδη δηλητηρίαση.

Μόλις έφυγε ό γιατρός φώναξα τήν καμαριέρα και τής έδωσα οδηγίες σχετικά με τόν Μπίλλυ Λόγκαν. Έπειτα τράβηξα κατ' εύθείαν για τό γραφείο τού κυρίου Σίγκραβ.

Δέν πρόφθασα νά πατήσω τό πόδι μου στο κατώφλι και ό κύριος

πίζω πάντως νά μὴν είχε δυσάρεστες συνέπειες. Δέν ξέρω ποιές ήταν οι προθέσεις αυτού τού άθλιου ύποκειμένου.

Ο Θεός ξέρει: Έγώ...

—Παρακαλώ, τόν διέκοψα, για ποιό σημείωμα μιλάτε; Έγώ δέν έλαβα τίποτα δικό σας.

Ζάρωσε, με κύτταξε με τὰ μάτια γουρλωμένα και έτριψε τὰ χέρια του. Ω, άσφαλώς θά είχε διατηρήσει δυσάρεστες άναμνήσεις από τό φοβερό σωσα μου.

—Μά κύριε Νορθκόουτ, επανέλαβε, δέν είναι ένα τέταρτο πού σάς έστειλα δυό λόγια. Ο κύριος Έρρίκος Τρέγκατορ μου έγραψε σήμερα και με πληροφόρησε πώς δέν είχε ποτέ στην ύπηρεσία του τόν Φράνκς. Τού ζήτησα χτές τό βράδυ τηλεφωνικώς νά μου έπιβεβαιώση τήν άυθεντικότητα τού πιστοποιητικού τού Φράνκς, και σήμερα μου λέει πώς δέν έλαβε κανένα τηλεφώνημα χτές. Είναι άπίστευτο. Πάντως κάποιος άπάντησε στη θέση τού κυρίου Έρρίκου. Άλλά άν τίποτα τό δυσάρεστο δέ σάς συνέβη...

Έκαμα μιά λεπτομερή άφήγηση τής νυχτερινής περιπέτειας. Ο Σίγκραβ κατέρρευσε κυριολεκτικά.

—Θεέ μου! Θεέ μου! στέναξε. Μά αυτό είναι φοβερό κύριε. Μιά τέτοια τρομερή ιστορία. Μά αυτό άρκει για νά με καταστρέψη για πάντα.

Ή άφέλεια αυτού τού έγωίσμου με διασκέδαζε.

—Όμολογώ και γώ πώς δέν είναι βέβαια προς όφελός σας όλη αυτή ή ιστορία. Μά δέ βλέπω για ποιό λόγο θά επαναλάβετε τὰ διατρέξαντα σ' όλο τόν κόσμο.

Μιά μικρή έλπίδα φώτισε τό κατατρομαγμένο πρόσωπό του.

—Αλήθεια πρόσθεσα, δέν έχω διόλου διάθεση νά δια-

λλάσω τό πάθημά μου. Είμαι πολύ άπληστος και άπολύτως άδύνατος νά έχω καιρό για χάσιμο. Αυτό τό ύποκειμένο έξαφανίστηκε εν τέλει χωρίς νά προξενήση μεγάλη βλάβη. Θά μου κοστίση αλήθεια πολύ νά περιφέρωνται μέσα στο σπίτι και νά λερώνουν τὰ χαλιά μου, ένα σωρό άστυνομικοί με

τά χονδροπάπουτσα τους. (Κι' έλεγα τήν αλήθεια). Στο μέλλον όμως πρέπει νά είστε πιο προσεκτικός πρόσθεσα με άυστηρότητα.

—Ω νά είστε βέβαιος κύριε. Απολύτως βέβαιος. Δέ θά δε-

χθώ ποτέ πιά πιστοποίηση από τό τηλέφωνο. Θά σάς χρωστώ μεγάλη εύγνωμοσύνη άν ξεχαστή αυτή όλη ή υπόθεση.

(Ακολουθεί)

—Αλήθεια και τί λέει;

Ο γιατρός συνωφρυσήθηκε.

—Περίεργο πράγμα. Δέν μπορούν άκόμα ν' άνακαλύψουν τί δηλητήριο μεταχειρίστηκαν. Βρέθηκαν ίχνη κάποιου φυτικού δηλητηρίου, αλλά δέν παρουσίασε καμμιά από τις γνωστές αντιδράσεις. Θά εξακολουθήση όμως τήν έρευνά του και έλπίζω νά έχω σύντομα, θετικότερες πληροφορίες.

—Νά μου τις μεταδώσετε άμέσως σάς παρακαλώ, επέμεινα

τεινοντας στο γιατρό τό καπέλλο του. Θέλω νά έξιχνιάσω άπόλυτα αυτή τή μυστηριώδη δηλητηρίαση.

Μόλις έφυγε ό γιατρός φώναξα τήν καμαριέρα και τής έδωσα οδηγίες σχετικά με τόν Μπίλλυ Λόγκαν. Έπειτα τράβηξα κατ' εύθείαν για τό γραφείο τού κυρίου Σίγκραβ.

Δέν πρόφθασα νά πατήσω τό πόδι μου στο κατώφλι και ό κύριος

Σίγκραβ έτρεξε νά με συναντήσει. —Πιστεύω νά έλαβε έγκαίρως τό σημείωμα μου κύριε Νορθκόουτ. Είμαι καταλυπημένος για αυτό πού συνέβη. Έλ-

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΤΡΑΙΝΟΥ

Δέν μπορώ νά θυμηθώ σέ ποιό, άκριβώς, από τά ταξίδια μου στη Γαλλία, έτυχε νά παρακληθώ από μιά κυρία νά περάσω γιά σύζυγό της, τουλάχιστον από τó σταθμό της Τουλούζης μέχρι τή Μασσαλία. Πάντως ή έποχή δέν παίξει κανένα ρόλο, παρά κατά τούτο μόνο. Άν ήταν πριν παντρευτώ ή μετά, πού γίνηκα πραγματικά σύζυγος!

Είχα παρακληθεί από ένα φίλο μου της Λισαβώνας, νά τόν αντιπροσωπεύσω σ' ένα οικογενειακό συμβούλιο όρφανών, πού θά γινώταν υπό τήν προσωπική επίβλεψη τού Προξένου της Ισπανίας. Γι' αυτό καί πήγα στην Τουλούζη ένα πρωί κ' έφευγα τó βράδυ γιά τή Μασσαλία, άφου είχα εκπληρώσει τήν έντολή τού φίλου μου.

Εκάθησα σ' ένα γωνιακό τραπέζι καί τού έστιατορίου τού σταθμού γιά νά δειπνήσω, άφου είχα μπροστά μου μιά δόλοκληρη ώρα από τήν αναχώρηση της άμαξοστοιχίας γιά τή Μασσαλία.

Τό γκαρσόν μου υπέδειξε νά πάρω ό,τι έκλεκτό από τά τοπικά φαγητά της Τουλούζης. Με τó χαμόγελο στά χείλη προσπάθησα νά καταλάβω ποιά ήταν ή αίτία πού έκανε τó γκαρσόν νά είναι τόσο πολύ πρόθυμο στά γούστα μου πού δέν ήξερε, όταν γιά μεγάλη μου κατάπληξη τó άκουσα νά προσθέτη φεύγοντας.

— Δέ θά περιμένετε καί πολύ. Ως πού νά έλθη καί ή κυρία θά έχετε σερβιρισθί.

Τά Γαλλικά τά ξέρω πολύ καλά καί δέν πίστευα νά είχα κάνει λάθος σέ κείνο πού είχα άκούσει νά μου λέγη τó γκαρσόν. Άρα θά έπρόκειτο γιά καμιά παρεξήγηση. Έβλεπα μιά δέ μιλία. Περίμενα νά δώ τήν έκπληξη της εμφάνισης της κυρίας πού μου προώριζε τó γκαρσόν χωρίς βέβαια έγώ νά περιμένω καμιά γυναίκα.

Ένα τραίνο είχε φτάσει στό σταθμό. Έβγαλε καί πήρε διαφόρους επιβάτες. Κόσμος έβγηκε από τó έστιατόριο καί έμπηκε.

Εκύτταξα μ' άφηρημένο βλέμμα τούς ταξιδιώτες πού βιαζόντουσαν καί τούς άλλους πού μπήκαν καί γύρευαν μιά θέση.

— Στη μέση τού έστιατορίου όρθή, χωρίς καπέλλο, υπέροχα χτενισμένη, μ' ένα μισό καλτό γκριζό, μέ γούνες μαύρες, στό γιακό, στά μανίκια καί γύρω—γύρω από κάτω, μ' ένα φόρεμα μάλλον έσπερίδος παρά ταξιδιού, μιά κυρία πού ανήκε σέ τάξη ασφαλώς πλουσία, γιά νά είναι τόσο καλά καί κομψά ντυμένη, μέ τó ένα χέρι στή μέση καί τó άλλο στό πρόσωπο, εκύτταξε πρòς τó μέρος μου σά νά σκεφτότανε, σά νά μέ έβλεπε, κι' αναποφάσιστη περίμενε ίσως νά μου ζητήσει μιά θέση, έπειδή όλα τά τραπέζια τριγύρω είχαν πιαστεί.

Ημουν έτοιμος νά της ύποδειξω μέ μιά κίνησή μου ότι μπορούσε νά πάρη θέση στό τραπέζι μου, όταν, μέ τó πιό αποφασιστικό βάδισμα καί τήν πιό θετική απόφαση ήρθε, τράβηξε μιά καρέκλα καί κάθησε απέναντί μου.

Τή χαιρέτισα μ' ένα χαμόγελο καί μου άπάντησε μ' ένα ύφος εύγνωμοσύνης.

— Εύχαριστώ.

Τό γκαρσόν έφτασε μ' ένα δίσκο. έσερβι-

ρισε γιά δύο, καί μ' ένα διαδοχικό ύφος τοποθετούσε άριστερά, δεξιά τά φαγητά καί τά πιάτα.

— Ά, νά ξέρατε, κύριε, πόσο σάς έπερίμενε ή κυρία! Τρείς μέρες τώρα στην ίδια αυτή γωνία ρωτούσε μήπως έφάνηκε ό Κύριος!

Έρριξα μιά ματιά στή γυναίκα εκείνη, κι' ένα χαμόγελο στό γκαρσόν. Η θέση μου άρχισε νά γίνεται δύσκολη. Δέν ήξερα άν έπρόκειτο γιά παρεξήγηση ή καί γιά κάτι χειρότερο. Ίσως μιά πλεκτάνη νά μου είχε στηθί από άπατεδώνες της Τουλούζης;

Τό γκαρσόν σερβίρισε κι' έφυγε μέ μιά υπόκλιση κι' ένα χαμόγελο.

— Τι σημαίνουν όλα αυτά; ρώτησα τήν Κυρία.

Μέ κύτταξε μ' ένα βλέμμα πού μαρτυρούσε πώς ζητούσε τόν οίκτο μου.

— Σας παρακαλώ... θά σάς εξηγηθώ άργότερα.

Κατέβασε τó κεφάλι, προσποιήθηκε πώς έτρωγε, μά ν' μπουκιές από τή συκίνηση σταματούσαν, ως φαίνεται, στό ουρανίσκο.

Επίναμε τόν καφέ σάν άκούστηκε ή προειδοποίηση της καμπάνας τού σταθμού γιά τούς επιβάτες πού έπρεπε νά πάρουν εισιτήρια.

— Θά πάρετε καί γιά μένα ένα εισιτήριο γιά τή Μασσαλία, είπε ή Κυρία, βάζοντας μέ τρόπο ένα πεντακοσάρικο κάτω από τήν πετσέτα μου.

Τήν κύτταξα τερτίργα καί πήρα τó χαρτονόμισμα. Σηκώθηκα. Έβγαλα τά δύο εισιτήρια καί γούρισα. Βρήκα τήν κυρία έτοιμη μ' ένα καπελλάκι πολύ μοντέρνο στό όμορφο κεφαλάκι της, καί μέ μιά μικρή βαλιτσούλα νά μέ περιμένει.

— Γκαρσόν, έφώναξα.

— Τι τó θέλετε; Ό λογαριασμός έπληρώθη.

Τήν κύτταξα καί της πρόσφερα τó χέρι μου. Ένεργούσα μηχανικά, μέ όλη τή μαθηματική ακρίβεια μιάς άνακρίβειας στή ζωή μου, από φόβο μή γίνω αίτία καί συμβή κανένα κακό, κανένα μεγάλο, άνεπανόρθωτο κακό στήν τακτική της κυρίας, πού έπέμενε νά φαίνεται γυ. αίκα μου, μπροστά στό μάτια τού κόσμου καί προπάντων τού προσωπικού τού έστιατορίου τού σταθμού της Τουλούζης.

Επειτα από μισή ώρα σ' ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα της ταχείας γιά τή Μασσαλία, κάτω από τó θαμπό φώς της ηλεκτρικής λάμπας τού βαγονιού, κύτταζε ό ένας τόν άλλο μέ κάποια επιφύλαξη καί καί μέ περιέργεια.

Μονάχη της έβλεπε τή σιωπή.

— Κύριε, δέ θά ρωτήσω τó όνομά σας καί θά σάς παρακαλέσω νά μη ρωτήσετε καί τó δικό μου. Άκόμα καί άν ή σύμπτωση μ'άς ξαναφέρει αντιμετώπους θά σάς παρακαλέσω νά έχετε ξεχάσει τή σημερινή περιπέτεια καί νά μου συστηθήτε, τότε μονάχα, γιά πρώτη φορά.

Μιά όμως καί φθάσαμε σ' αυτό τó σημείο κι' έξετίμησα τήν ευγένεια της ψυχής σας, μου επιβάλλεται νά σάς έξομολογηθώ καί κάποιο μυστικό μου.

Μέ κύτταξε καλά, καλά σάν νά ήθελε νά βεβαιωθί γιά τά τελευταία της λόγια κι' εξακολούθησε.

— Είμαι παντρεμένη. Ό άντρας μου τή στιγμή αυτή μέ νομίζει πώς βρίσκομαι στην Τουλούζη κοντά σέ μιά άρρωστη θεία μου. Ένώ έγώ... έγώ έφυγα γιά νά ανταμώσω μ' έναν άλλον... ναι, δέν σάς τó κρύβω, έναν έραστή μου.

Τά μάτια της κυττάζανε έξω από τó τραίνο.

— Εμείνα στό ξενοδοχείο τού σταθμού τρείς μέρες, εκείνος όμως δέν έρχότανε. Είχαμε συμφωνήσει στή Μασσαλία νά βρεθούμε ως σύζυγοι, γι' αυτό καί τó γκαρσόν σάς νόμισε γιά τó σύζυγό μου, πού δήλωσα πώς περίμενα.

Καταλαβαίνεται ποιά ήταν ή έκπληξή μου όταν τó γκαρσόν μου ανήγγειλε πώς ό Κύριος ήρθε καί μου έδειξε έσας στή γωνία πού σάς βρήκα. Έλπίζω νά μέ συγχωρήσετε γιά τήν τόλη μου, αλλά... είχα έκτεθί...

Έσκυψε τó κεφάλι καί είδα δύο δάκρυα νά κυλάνε από τά μάτια της.

Χαμήλωσα τάμπαζούρ τού ηλεκτρικού καί μέσα στό μισόθαμπο διέκρινα τήν άνακούφιση

μιάς ψυχής πού πονούσε, γιατί γελάστηκε από μιά επιθυμία καί παρασύρθηκε σέ μιά τέτοια περιπέτεια.

Από τή στιγμή εκείνη προσπάθησα νά ξαναγίνω ό άγνωστος καί νά χασώ κάθε δικαίωμα συζύγου πού μου είχε αναθέσει στήν άγνοια μ' καί στήν άφέλεια του τó γκαρσόν τού έστιατορίου.

Χωριστήκαμε μόλις φτάσαμε στή Μασσαλία μ' ένα «καλημέρα», μ' ένα χαιρετισμό άπλό, άγνό, πού θά άνταλλάσσανε δύο ταξιδιώτες κοινοί, όπως όλοι οι ταξιδιώτες της άμαξοστοιχίας Τουλούζης—Μασσαλίας, πού γνωρισθήκανε γιά ν' ανταλλάξουνε ένα δυό κουβέντες καί νά σκοτώσουνε τήν πλήξη τους στή διαδρομή

BLASCO IBANEZ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ ΤΟΥ ΥΠΟΓΕΙΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Έφυγα μιά μέρα από τήν πατρίδα μου, ένα άπομακρυσμένο χωριό της Νοτίου Αμερικής καί ήρθα κι' έγκατεστάθηκα στό Μπουένος Άϊρες.

Γιατί έφυγα καί πώς ήρθα είναι μιά συνηθισμένη έρωτική ιστορία. Ένας νέος μου φούσκωσε τά μυαλά, μου είπε πώς τά ποδαράκια μου αξίζουν γιά πολλά πράγματα. πώς μπορούσα νά γίνω ή καλύτερη χορεύτρια της Αμερικής. Όλ' αυτά μου τάλεγε μέ τά λόγια πού ξέρουν νά τά λένε οι έπαγγελματίες έρωτευμένοι κ' έτσι χωρίς νά τó θέλω, χωρίς νά ξέρω πώς, έγινα μιά νύχτα δική του. Τά κοπιλήματα του καί τά χάδια του έγιναν καπνός τή δεύτερη μέρα καί τήν τρίτη τόν έχασα δόλελα από τά ματία μου γιά πολλές μέρες, γιά ένα χρόνο δόλοκληρο.

Δέν ήρθα βέβαια στό Μπουένος Άϊρες γιά νά βρω αυτόν τόν άνδρα. Ήρθα, γιά νά φύγω από τά λόγια τού κόσμου καί τήν κατακραυγή της γειτονιάς, πού βρήκε θέμα όμιλίας νά συζητή γιά τήν κακομοιριά μου. Ένα παιδάκι ένα τόσο δά, μικρό άγγελούδι, μόλις γεννήθηκε πέθανε κι' όλας.

Μητέρα, πατέρα, άδελφια, δέ γνώρισα όπως ό άλλος κόσμος. Έτυχε, δέν ξέρω πώς, χωρίς νά μάθω ποτέ μέχρι σήμερα, νά βρεθώ ανάμεσα στό χέρι καλής γρηούλας, πού μ' άφησε κ' εκείνη τόσο πρόωρα, όλομόνοχη μέσα σ' ένα μικρόσπιτο της έξοχής. Εκεί μεγάλωσα, εκεί ξενοδοχούλευα, εκεί έγνώρισα κ' εκείνον πού έγινε άφορμή της ντροπής πού ένοιωθα, σάν αντίκρυζα τούς γύρω γειτόνους μου.

Ποιός μπορούσε νά μου πη τι μου προώριζε ή τύχη μέσα στό χρόνο, τά πιό όμορφα της ιειότης μου!

Κ' ένα βράδυ κατέβηκα από τó τραίνο μ' ένα δεματάκι από ρούχα, ένα κομποδεμένο μαντηλάκι μέ πενήντα δολάρια καί τήν ψυχή σφιγμένη από τó άγνωστο της μεγάλης πόλης.

Μπουένος Άϊρες, γεμάτο φώς, κίνηση καί κόσμο! Κι' έγώ μιά άγνωστη μέσα στην άγκαλιά σου χωρίς καμιά γνώριμά, παρά μονάχα τó όνομα ενός ξενοδοχείου πού μου είχε συστήσει ένας γέρος συνταξιούχός μου.

Πάνε πέντε χρόνια από τή βραδυά εκείνη κι' άν μέ δήτε σήμερα δέ θά μέ γνωρίσετε.

Φορώ μεταξωτές τουαλέτες, γοβάκια μεταξωτά, χορεύω, τραγουδώ καί προκαλώ τούς πλάτες ενός ύπογειου Παραδείσου νά πιούν, νά πιούν όσο μπορούν περισσότερο γιά νά εισπράξω άργά, τά ξημερώματα, πού κλείνει τó κέντρο τά ποσοστά της δουλειάς μου.

Γιατί αυτή είναι ή δουλειά μου: Νά έκθέτω τίς όμορφίες μου γιά νά προκαλώ τούς πελάτες νά πίνουν.

Πέντε χρόνια τώρα πού κάνω αυτή τή ζωή, στεγνά, έπαγγελματικά, χωρίς καμιά άλλη όρεξη καί πρωτοβουλία, χωρίς άσθημα καί συναίσθημα πού μπορούσε νά μου δώσουν τά είκοσι τρία χρόνια της ηλικίας μου.

Διάφοροι πελάτες, ντόπιοι καί έπαρχιώτες γεμίζουν τó κέντρο πού έρχόντουσαν ν' αναζητήσουν μιά συντροφιά νά περάσουν τήν ώρα τους μ' καί λίγες στιγμές πιό ευχάριστες της βραδυάς τους.

Ό μπάρμπα Τζόε φημιζότανε γιά καλύτερος πελάτης τού κέντρου, καί ξόδευε πολλά λεφτά κάθε φορά πού κατέβαινε από τά βουνά, εκεί μακριά στό έσωτερικό πού είχε τά κτήματά του καί τó όρυχείο του. Άνθρωπος μέ καλή καρδιά, γλεντζές, αλλά πρωτόγονος στήν ευγένεια καί στους τρόπους του.

Στό μπάρμπα Τζόε άρεσε εξαιρετικά ή συντροφιά μου. Ποτέ του δέν μου πρότεινε όλα εκείνα πού συνέθιζαν νά λένε οι άλλοι πελάτες τού κέντρου. Έρχότανε, έρριχνε κάμποσα δολάρια στή τζάζ, χόρευε μαζί μου, καί τέλος διάταζε καμιά μπουκάλα καλό κρασί. Ηθελε νά καθούμαι πάντα στό τραπέζι του καί τού άρεσε νά μέ βλέπει, νά μέ καμαρώνει.

Κι' ένα βράδυ, ξαφνικά, έπειτα από τόν δεύτερο μπουκάλι τόν είδα νά σκύβη τó κεφάλι του πάνω στό χέρι του καί νά κλαίη σά μωρό παιδί.

Έπληρώσαμε, τού χάιδεψα τó κεφάλι, καί μέ μιά άγνή γυναικεία στοργή, τόν ρώτησα, μήπως τού φταίω έγώ σέ τίποτα, μήπως σά γυναίκα τού κέντρου τόν διασκέδασα στις επιθυμίες πού μπορούσε νά έχη ένα ξαναμμένο από τίς φαντασίες κεφάλι, έπειτα από δύο μπουκάλια κρασί.

Σήκωσε τó κεφάλι, σκούπισε τά δάκρυα από τά μάτια του καί μέ πόνο μ' αντίκρυσε.

Μέ κύτταξε, μέ κύτταξε καί τέλος σά νά γύρευε νά

ξελαφρώσει κάτι πού τού βάρινε τήν ψυχή, μου είπε:

— Σ' δέ μοιάζεις μέ τίς άλλες... Σ'... σ'... ά, όχι δέν είναι δυνατό, μέ δέν μπορεί ν' ανασταίνονται οι νεκροί...

— Τι, μπάρμπα Τζόε;

Μέ ξανακύτταξε μ' έπιμονή σάν κάτι νά γύρευε νά θυμηθί καί είπε:

— Σ' δέ μοιάζεις πολύ μέ... τή μακαρίτισσα...

Κάθισα απέναντί του στήν πολυθρόνα κ' έπεσα σέ σκέψεις. Παλιές άναμνήσεις άόριστες, μέ τριγύρισαν σά νά γύρευα νά βρω κ' έγώ μέσα στή μνήμη μου τή μακαρίτισσα τού μπά-

μπάρμπα Τζόε:

— Πάνε π' όλο χρόνια.

Είκοσι τέσσερα. Τότε ήμουν άργάτης π' άνω στό βουνά. Σ' ένα όρυχείο. Τά μεσημέρια μ'άς φέρνανε φαί καί πιότ διάφοροι ξένοι, γυναίκες, άντρες, γυρολόγοι, άμοιροι μετανάστες, πού γυρεύανε νά βγάλουν μιά δεκάρα.

Τότε γνώρισα τή Σάσα. Ήταν ένα όμορφο κορίτσι σάν καί σένα. Δέ φορούσε μεταξωτά, μ'ά σου έμοιαζε πολύ. Γνωριστήκαμε. Άγαπηθήκαμε. Παντρευτήκαμε. Η Σάσα... θά γινότανε μητέρα κ' έγώ... πατέρας. Τήν έστειλα λοιπόν σ' ένα χωριουδάκι σέ μιά γνωστή μου μαμή στό Βερτόζ.

— Στό Βερτόζ;

— Ναι, ένα μικρό χωριουδάκι μέ είκοσι σπίτια.

— Καί πώς τή λέγουν τή μαμή;

— Τσάτσα Φέρμα.

Ξεπεχάχτηκα από τήν πολυθρόνα μου κ' έπιασα τά χέρια τού μπάρμπα Τζόε.

— Τσάτσα Φέρμα, είπατε. Κ' έπειτα;

Μέ κύτταξε καλά καλά κ' εξακολούθησε.

— Η Σάσα πέθανε κ' ένα άλλο πιό μεγάλο κακό ήρθε νά μ' εύρη. Τσακώθηκα μέ τόν προϊστάμενο τού όρυχείου κ' έφυγα νύχτα νά μη μέ πιάσουνε γι'ατί τόν είχα χτυπήσει μ' ένα φυτάρι στό κεφάλι.

— Τό παιδί; Δέν πρόφτασα ούτε νά τó δώ, πλημμύρισε τó ποτάμι στό χωριουδάκι καί δέν ξέρω ούτε τι γίνηκε τó παιδί, μ'ά ούτε καί ή Τσάτσα Φέρμα...

Άγκάλιασα μέ τά χέρια μου τó λαιμό τού μπάρμπα Τζόε. Τάσφιξα πολύ γύρω από τίς ώμοπλάτες του, καί σκύβοντας τó κεφάλι μου, συνέχισα έγώ μουρμουριστά, κοντά σ' αυτό του.

— Καί τó παιδί τó πήρε ή τσάτσα Φέρμα στήν άγκαλιά της, τώσωσε καί τ' άνάθρεψε.

Μ' όρθάνοιχτα τά μάτια ό Μπάρμπα Τζόε μέ κύτταζε, καί γύρευε νά πιστέψη κάτι πού φανταζότανε, μέ τó λαιμό σφιγμένο μέσα στό μπράτσο μου.

Τόν κύτταξα καλά, τόν φίλησα μέ κλάμματα, καί κείνος μουρμούριζε ακόμα.

— Είμαι ό πατέρας σου... Είμαι ό πατέρας σου...

ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

κητής ελπίε:

—Σε λίγα λεπτά το άμάξι θά φτάση. Δόσε διαταγή στο θυρωρό να το βάλη να σταθώ στη μέση αούλη και να κλείση όλες τις πόρτες! Να μην ξεφύγη κανείς τους! Αυτή τη φορά τους κρατάμε! Κι' αν αντισταθούν...

Έκανε μιά χειρονομία που σήμαινε: φωτιά.

Ο Σαρρία έφυγε στη στιγμή. Τόλμησαν λοιπόν κι' αυτό άκονη! Μέσα στο σπίτι του διοικητή! Και αν δεν είχε ύποψιαστή ο διοικητής, τι θά γινώτανε; Ο πατέρας βημάτιζε νευρικός, προσέχοντας τον κάθε κρότο. Το άνάκτορο ήταν σκοτεινό. Μόνο το δωμάτιο της Νιέβες ήταν φωτισμένο. Δόξα νάχη ο Θεός. Το κορίτσι ήταν εκεί, μακριά απ' τον κίνδυνο, απ' την άτίμωση, απ' το θάνατο. Γιατί ποιος μπορεί να ξέρη τα σχέδια των συνωμοτών;

Ανυπόμονος ο πατέρας έτρεξε στο δωμάτιο της κόρης του. Ήθελε νάναι κοντά της εκείνη τη στιγμή. Ή νέα τραγουδούσε σιγαλά, μπροστά στον καθρέφτη. Μόλις είδε τον πατέρα της ρίχτηκε στην άγκαλιά του.

—Ετοιμη, όπως βλέπεις, μπαμπά. Άκου... το άμάξι, τρέχω.

—Μη βιάζεσαι, γλυκό μου παιδί, περιμένε.

Την κράτησε απ' το χέρι κάτωχρος.

—Τί τρέχει; Τί έχεις, μπαμπά;

Ένας, δύο, τρεις πυροβολισμοί άκούστηκαν στην αυλή.

Σώπα! Δεν είναι τίποτα. Γλύτωσες από τρομερό κίνδυνο. Το άμάξι, δεν το στείλει η σενόρα ντ' Άγκυλάρ. Θέλανε να σε κλέψουνε!

—Ποιός; Για το Θεό! φώναξε η νέα με πνιγμένη φωνή.

—Οί κακούργοι, που έκαναν τόσα έγκλήματα! ποιός άλλος!

—Πού το ξέρετε αυτό; Θεέ μου!...

—Τηλεφώνησα η σενόρα ντ' Άγκυλάρ δεν έχει ιδέα.

Είναι οι δολοφόνοι, οι κακούργοι!

—Κι' αν δεν είναι οι κακούργοι; Παναγία μου. Πατέρα, τί έκανες!

Κείνη τη στιγμή παρουσιάστηκε ο γραμματέας. Το κίτρινο πρόσωπό του, ο τρόμος κι' η στάση του, μαρτυρούσαν πως είχε τελειώσαν.

—Τά δνόματά τους! είπε ο διοικητής με το ύπηρεσιακό του έντονο ύφος.

—Ένας μονάχα! Μεταμφιεσμένος! Κάτω απ' τη μπλούζα του σωφέρ, ένδυμα έπίσημο. Ρίχτηκε άπάνω στον πρώτο που θέλησε να τον συλλάβη! Οι άλλοι πυροβόλησαν! Βρήκανε άπάνω του αυτό έδω, είπε τρέμοντας ακόμα ο Σαρρία.

Κι' έδωσε στον πατέρα μιά μάσκα βελούδενια, μαύρη, ένα μαντίλι ταντελλένιο κι' ένα ζωγραφικό πίνακα, τυλιγμένο σε κελύφινδρο, γιεμάτον αίματα. Ο Μαρκήσιος ξεδίπλωσε τον πίνακα με μιάν άπότομη κίνηση.

—Ή κόρη μου! φώναξε φρενισαμένος.

—Ο ντον Ζαίμ!

Άπάνω στο μουςαμά ή Άγία Εύλαχία τους κύτταζε με το θείο παρθενικό χαμόγελο της ντόνα Νιέβες.

Ή μορφή της κόρης άλλωθώθηκε. Τα μαντίλια της πετάχτηκαν έξω, οι φλέβες της μαύρισαν άπάνω στο λευκό της δέρματος.

Εσφίξε τα χέρια της που έτρεμαν. Ένα μουγκρητό ξέφυγε απ' τα στήθη της, καθώς κύτταζε με φρίκη, με την πύ άπερηγρηπτή άποστροφή τον πατέρα της.

—Μου τον σκότωσες! Σκότωσες την άγαπητή μου. Δολοφόνε, τί μου έκανες. Άλλο...

Έκανε μιά στροφή, ζήτησε να πιαστεί κάπου και κυλίστηκε χάμω νεκρή. Έτσι πέθανε το Μαργαριτάρι της Βαρκελώνας, μιά βριδυά του Αη-Γιάννη, τη βραδυά του έρωτα.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ Υ ΚΟΝΤΙΝΑ

ΚΑΙ ΛΙΓΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Καρδινάλιος κι' ο τρελλός

Ο Καρδινάλιος του Νοάιγ έκανε συχνές έπισκέψεις στους φτωχούς, τους φυλακισμένους και τους άρρωστους της έπισκοπής του. Μιά μέρα, στο ψυχιατρείο, παρουσιάζεται μπροστά του ένας άρρωστος και τον παρακαλεί να φροντίση να βγί άπ' εκείνο το άσυλο: «Έδω μ' έκλεισαν οι συγγενείς μου, Σεβασμιώτατε, του λέγει, για να πάρουνε την περιουσία μου. Σας ίκετεύω, ρωτήστε με, τι θέλετε κι' άπό τις άπαντήσεις μου θα καταλάβετε πως δεν είμαι ούτε τρελλός, ούτε άνισόρροπος. Σπλαχνισθήτε με.»

Κι' αλήθεια ο καρδινάλιος κουβέντιασε μαζί του σχεδόν μισή ώρα και βρήκε τον άνθρωπο πολύ γνώστικό, χωρίς ούτε ίχνος πνευματικής διαταραχής. Ήταν φανερό πως επρόκειτο περί πλεκτάνης των άχρείων συγγενών του, όπως έλεγε κι' ο ίδιος.

Είμαι κατασυγκινημένος μ' αυτό που σας συμβαίνει, του είπε φεύγοντας ο έπίσκοπος, και σας υπόσχομαι να φροντίσω να βγίτε άπό δω μέσα το γρηγορώτερο. Θά έλθω πάλι την άλλη βδομάδα κι' έλπίζω να σας φέρω την διαταγή της έξόδου σας. Βασισθήτε σε μένα.

—Ένα πράμμα ακόμα έχω να σας παρακαλέω. Σεβασμιώτατε, είπε τότε εκείνος: μην έρθετε Σάββατο, γιατί

κάθε Σάββατο δέχουμαι τις ψυχές άπ' τον Παράδεισο.

Αν δεν έλεγε αυτή την τελευταία φράση θα κυκλοφορούσε σε μιά βδομάδα έλεύθερα, ένας τρελλός παραπάνω.

Σύγγραμμα σε δύο τόμους

Ο βασιλέας της Πρωσίας άγαπούσε πολύ τον συνταγματάρχη Μαλαχόφσκου που ήταν πολύ φτώχος και ζούσε φυσικά κάπως στενωχώρα, χωρίς έντονο ποτέ να ένοχλήση το βασιλέα του με αίτηση προαγωγής ή οικονομικής ένισχύσεως, όπως έκαναν άλλοι άλιγότεροι πτωχοί άπ' αυτόν.

Ο Βασιλεύς, έσκέφθη, όταν άντελήφθη τās οικονομικές δυσχερείας που διήρχετο να τον ένισχύση αλλά μ' ένα τρόπο λεπτό και εύγενικό που να μη θίξη την αξιοπρέπεια του γενναίου συνταγματάρχου του. Του έστειλε λοιπόν μιά μέρα ένα μικρό πορτοφόλι με σχήμα βιβλίου, όπου αντί για σελίδες έβαλε 500 τάλληρα χάρτινα. Ύστερ' άπό λίγες μέρες, όταν τον άντάμωσε ο βασιλέας, ρωτάει τον άξιωματικό: —Λοιπόν, δέ μου είπες πως σου φάνηκε το σύγγραμμά σου άξιόλογο;»

—Μεγαλειότατε, το βρήκα υπέροχο και έξαιρετικά ένδιαφέρον, άπάντησε ο συνταγματάρχης. Σας έξομολογούμαι μάλιστα, τόσο ένδιαφέρον το βρήκα, ώστε να περιμένω με άνυπομονησία το δεύτερο τόμο.

ησιότα το δεύτερο τόμο, τον όποιον έλπίζω, ότι θα εύρεστήθητε συντόμως να μου χαρίσετε.

Ο βασιλέας γέλασε, και στη γιορτή του άξιωματικού του έστειλε πάλι ένα όμοιο πορτοφόλι με άλλα 500 τάλληρα. Φρόντισε όμως αυτή τη φορά και έγραψε στην έπικεφαλίδα: «Το σύγγραμμά σου άποτελείται μόνο άπό δύο τόμους».

Μιά μεγάλη ύποχρέωση.

Ο δούξ του Ροκλάρ, διάσημος για την άσκήμια του, συνάντησε σε μιά έσπερίδα κάποιον άσκημότερο κι' άπ' τον έαυτό του.

Ο κύριος αυτός είχε μιά σοβαρή ύπόθεση με το κράτος, ο δούξ όμως άνάλαβε προθυμώτατα να τον βοηθήσει και τον παρουσίασε ο ίδιος στο Λουδοβίκο δέκατο τέταρτο.

—Μεγαλειότατε, είπε, έχω μεγάλη ύποχρέωση σ' αυτόν τον κύριο και σας παρακαλώ να δεχθήτε την αίτηση του.

Ο βασιλεύς φυσικά, άφου τον παρακαλούσε ο δούξ, δέχτηκε την αίτηση. Περίεργος όμως ρώτησε άργότερα τους είδους έκδούλευση του είχε κάνει άπ' τον άνθρωπο.

—Ω, μεγαλειότατε, άπάντησε ο δούξ, αν δεν υπήρχε αυτός θα ήμουν ο άσκημότερος άνθρωπος του βασιλείου σας.

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΣΟΥΖΑΝΝΑΣ

—Έφθάσαμε, είπεν ο κ. Γκραβινύ με την έρρινη φωνή του άνοίγοντας την πόρτα του αυτοκινήτου.

Είν' αλήθεια, πως δεν έβλεπε με καθόλου καλό μάτι το έξοχικό αυτό σπιτάκι, το έγκαταλειμένο τόσα χρόνια πρίν. Λίγες ημέρες προηγήτερα ο κ. Γκραβινύ είχε στείλει τους δύο ύπηρετες του άπό το Παρίσι, για να το έτοιμάσουν. Μόλις λοιπόν τους άντίκρουσε στην πόρτα να τον περιμένουν, αυτόν και την κόρη του τη Σουζάννα, μιά χαριτωμένη κοπέλλα δεκαοκτώ χρονών, με ένα άθωο παιδικό πρόσωπο και με γλυκά γαλανά μάτια, που το βλέμμα της είχε την έκφραση μιάς θελκτικής άπορίας, ο κ. Γκραβινύ έκανε ένα μορφασμό δυσχερούς...

—Αντίθετα ή κόρη του ή Σουζάννα ήταν κατενθουσιασμένη... Για χάρη της, άλλωστε, ο μπαμπάς της άφανε την έποχή αυτή το Παρίσι, για να έγκατασταθή στην έξοχή... Ή Σουζάννα είχε κουρασθή άπό τās μαθήματα, το Ωδεϊό, τη ρυθμική γυμναστική και ο γιατρός της σύστησε να ξεκουρασθή για κάμποσον καιρό, στην έξοχή... Καταμαγεμένη ή Σουζάννα λοιπόν μέσα στο όμορφο εκείνο χαρούμενο τοπίο, με τās ψηλά δένδρα, με τις μακρές δεινδροστοιχίες και τη γελαστή φύση, έκτύπησε τās χέρια σάν παιδούλα...

—Έδω είναι παράδεισος, είπεν στον πατέρα της, ρίχνοντας ένα γρήγορο βλέμμα τριγύρω.

—Επει' άπό λίγο όμως μόλις έπροχώρησαν στο περιβάλλον που περιτριγύριζε, το έξοχικό σπιτάκι, ή Σουζάννα έστάθηκε έξαφνα και με χάρα γεμάτη άπό έκπληξη, έφώναξε:

—Μά, μου φαίνεται ότι ξαναβρίσκομαι σ' ένα γνωστό μου περιβάλλον... Σάν να ξαναγυρίζω έδω, άπό ένα μακρινό ταξίδι!

—Δεν έχεις ξανάρθει στο Σαμπαρσύ, τη διέκοψεν ο πατέρας της μ' ένα ξερό τόνο και με μιά άγριωπή ματιά... Ή Σουζάννα όμως που είχε προχωρήσει στο διάδρομο του έξοχικού σπιτιού, έστάθηκε πάλι για να άναγγείλη στον μπαμπά της:

—Ναί... ναί... μην επιμένετε, μπαμπά... Σας λέω, πως έχω έλθει... στον ύπνο μου! Το όνειρεύθηκα!...

—Τι θές να πής; τη ρώτησε με μιά ύπόκωφη φωνή ο κ. Γκραβινύ, ο όποιος έβλεπε άνήσυχα την κόρη του να ηγαυνοέρχεται μέσα στις κάμαρες, ν' άνοιγη τις πόρτες, να κυττάξη με την ίδια χαρούμενη έκπληξη και να κτυπά τās χέρια της σάν μικρό κοριτσάκι.

Ή Σουζάννα όμως δεν του άπάντησε. Έφαινόταν σά να μιλούσε μόνη της:

—Ναί, έλεγε σιγά. Νά ή τραπεζαρία... έδω είναι ή βιβλιοθήκη... εκεί ή σάλλα... Τά ξέρω όλα... γιατί τά ξαναείδα... Είναι το σπίτι που έβλεπα τόσο συχνά, στον ύπνο μου...

—Τι θές να πής; επέμενε ο πατέρας της. Για ποιο όνειρο μιλάς; Είχε γίνει κατακίτρινος. Και τās χέρια του έτρεμαν, άπό τη συγκίνηση. Έν τώ μεταξύ ή Σουζάννα...

να είχαν άνοίξει μιά πόρτα του σαλονιού. Ήταν ένα σκρόνι με κρύα ύψη και με έπιπλα σκεπασμένα με σταχτι πένθιμο ύφασμα. Έστάθηκε στην πόρτα, σά να την έμπόδιζεν ή συγκίνησή της να προχωρήση...

—Ένα όνειρο, που έβλεπα συχνά, έξακολούθησε με χαμίλη, φοβισμένη φωνή, σάν να μιλούσε στον έαυτό της. Ένα όνειρο που μ' έφερνε έδω μέσα. Μόνο που δεν έβλεπα στο όνειρό μου αυτά τās γκριζα σκεπάσματα, πάνω στα έπιπλα. Ύπακούοντας σε μιά ένστικτη παρόρμηση έτρεξε και έσκεπάσε τās σταχτιά σκεπάσματα.

—Ω, έκαμεν ένώνοντας τās χέρια και όπισθοχωρώντας. Τι παράξενο!... τι παράξενο!... Είναι τās ίδια... ακριβώς τās ίδια... —Μά τί κάθεται και λές, της είπεν ο πατέρας της, που την παρακολουθούσεν άνήσυχα. —Ολ' αυτά είναι της φαντασίας σου. Ύποβάλλεις στον έαυτό σου, ότι ξαναέρθεις έδω.

Ο κ. Γκραβινύ έφαίνεται ότι ύπέφερε, Στās μάτια του έκαθρεπτιζόταν μιά άγωνία και ένόσω έβλεπε την Σουζάννα να τρέχη διεξιά και άριστερά, με τη μανία να άνακαλύψη κάτι, τόσο περισσότερο άγωνιώσας...

—Αυτά τās έπιπλα τās βλέπει κανείς παντού, της είπεν με μιά σβυσμένη φωνή. Είναι τόσο κοινά!...

—Όχι, όχι... επέμενε ή Σουζάννα. Θυμάμαι πολύ καλά. Και με κλειστά τās μάτια θά μπορούσα ακόμα να σας πώ, πατέρα, που βρίσκεται το κάθε μπιντελό... Τά είδα τόσες φορές... Είναι φοβερό... Ζωντανεύουν όλα, γύρω μου...

—Έξαφνα όμως ή Σουζάννα, σάν βυθισμένη σ' ένα έφιαλτικό όνειρο είπεν μουρμουριστά:

—Στο όνειρό μου, σ' αυτό το σαλόνι έγινε ένα δράμα...

—Ένα δράμα! άναστέναξεν ο κ. Γκραβινύ, κατάχλωμος.

—Ναί... έδω, κοντά σ' αυτόν τον καναπέ... Μιά γυναίκα ήταν καθισμένη εκεί. Ένας άνδρας ήταν κοντά στην πόρτα... Κι' ένα παιδάκι έπαιζε στο χαλί...

—Ε, μ' είσαι άνυπόφορη πιά... το καταλαβαίνεις; Άν έξακολουθήσεις έτσι, θά γυρίσωμε στο Παρίσι...

—Μη θυμώνετε, μπαμπά... Είναι τόσο παράξενο αυτό που μου συμβαίνει! Νομίζω πως έχω ζήσει άλλωστε...

—Ποτέ! τη διεβεβαίωσε άγρια ο κ. Γκραβινύ.

—Μπορεί, δέ σας λέω όχι... Μολισταύτα όνειρεύομαι το σπίτι τουτο με τās δωμάτιά του, με τās έπιπλά του, άπό κοριτσάκι ακόμη...

—Γιατί το σκέπτεσαι διαρκώς, γι' αυτό το όνειρεύεσαι.

—Σας όρκίζομαι, ότι δεν το σκέπτομαι, μπαμπά! Άπεναντίας έλάω να δώσω την είκόνα αυτή άπό ή σκέψη μου.

Το δεξί χέρι του κ. Γκραβινύ ύψώθηκε, για να δείξη στη Σουζάννα, πως έπρεπε να σωπάση.

Ή Σουζάννα που δεν είχε αντίληψη τη συγκίνησή του, προσπαθούσε να θυμηθή.

—Στο όνειρό μου, έπιθύριζε—και ή φωνή της έμοιαζε με ήχώ—ήιον μικρή παιδούλα... Έπαιζα ήσυχα στα πόδια μιάς όμορφης γυναίκας... Ήταν τόσο όμορφη!... Μου φαίνεται σάν να τη βλέπω ακόμα μπροστά μου... Έξαφνα μπαίνει ένας άνδρας... Είναι ο άνδρας της γυναίκας αυτής, ο πατέρας της μικρούλας, που παίζει ξένοιαστη... Μά είναι τόσο κακός!... Κρατάει ένα ρεβόλβερ και κάτι γράμματα...

Ή όμορφη κυρία σηκώνεται... Φωνάζει... τον παρακαλεί, θέλει να πάρη στα χέρια της το κοριτσάκι. Ο άνδρας όμως είναι έξω φρενών... Της δείχνει με λύσσα τās γράμματα που κρατάει, κι' έπειτα ξαφνικά την πυροβολεί. Ή μικρούλα που έπαιζε ξένοιαστη άρχίζει τότε... ένα άγριο κλάμμα... Αυτό είναι το όνειρο, που έβλεπα συχνά...

Γυρίζει, κυττάζει τον πατέρα της, κι' έπειτα προσθέτει: —Ή όμορφη κυρία με μιά πληγή στο στήθος έπεσε αυτό που κάθεται σείς πατέρα... Κάτω άπό ένα πορτραίτο. Άχ Θεέ μου... και ή τās πορτραίτο... το θυμάμαι. Ήταν αυτή ή ίδια ή κυρία με ντεκολτέ και ένα διάφανο φόρεμα, έαπλωμένη παράξενα σ' έναν καναπέ.

Με μιά σπασμωδική χειρονομία ή Σουζάννα σύρει το τουλί που έσκεπάζε το πορτραίτο...

—Ω Θεέ μου, είν' αυτή! φωνάζει. Ή όμορφη κυρία, που σκότωσεν... Τότε ο κ. Γκραβινύ με βουρκωμένα μάτια και πιο χλωμός την διέκοψε με μιά ύπόκωφη φωνή:

—Είναι ή μητέρα σου Σουζάννα...

Με φρίκη ή Σουζάννα κατάλαβε, μόλις άκουσε τās λόγια αυτά του πατέρα της, ότι το όνειρό της δεν ήταν, παρά μιά μακρινή άνάμνηση της παιδικής της ηλικίας...

Ζ. ΜΑΓΚΟΓΚ

ΕΣΥ ΤΟ ΘΕΛΗΣΕΣ

«Υπήρχαν κάποτε στην Άμπεβιλ του Νοτίου Καναδά δυο νέοι που ήσαν, αναντίρρητα, οι δυο κοκκόροι αυτού του χωριού, του χαμένου μέσα στα δάση. Στη δύναμη ήταν κι' οι δυο ίδιοι, αλλά το έξωτερικό τους κι' οι τρόποι τους διέφεραν έντελως. Ο Ραούλ Βαγιανκέρ, ψηλός και ώριμος, υστερούσε στην καλωσύνη και την

ευγένεια από τον κοντό και απλώς συμπαθητικό στην όψη Προσπέρ Λεκλέρ.

«Αλλοτε ήταν πολύ φίλοι, μά τ'αχαν χαλάσει, Όλοι έπεριμέναν ότι κάποτε θα πιανόνταν στα χέρια οι δυο αυτοί άνθρωποι και το αποτέλεσμα θα ήταν φοβερό. Πολλοί τους παρακινούσαν κιόλας γι' αυτό.

— «Όχι, απαντούσε ο Προσπέρ. Γιατί να μαλώσω με τον Ραούλ;

«Όταν ήμαστε πιτσιρικάι παίζαμε παρέα. Μιά μέρα με είχε παρασύρει το ρεύμα του Μπέλ-Ριβιέρ και μου έσωσε τη ζωή.

Την ίδια ώρα ο Βαγιανκέρ μιλούσε διαφορετικά για το ίδιο ζήτημα.

— Πφ! αυτός ο Λεκλέρ, έλεγε. Φαντάζεται πως έχει δύναμη. Ωραίο παλληκάρι, δέ λένω, αλλά χαμένο κορμί. Αν τον πιάσω καμιά φορά στα χέρια μου, τον μισό θα τον φάω τό σκοτάδι.

«Ένα γεγονός ήρθε να δέσνη την κατάσταση. Οι δυο τους έτυχε να αγαπήσουν την ίδια γυναίκα. Υπήρχαν φυσικά, κι' άλλες κοπέλλες στο χωριό απ' την Μαρία Άντουανέτα Ζιράρ. Κι' όλες καλές και άξιες σαν αυτήν. Ως τόσο καμιά δεν ένδιέφερε ούτε το Ραούλ, ούτε τον Προσπέρ, όταν βρισκόνταν κοντά στην «Τουανέτα» τους!...

Κανείς όμως από τους δυο έρωτευμένους δεν ήξερε ποιόν προτιμά εκείνη. Στο σχολείο αλλοτε έδειχνε τη συμπάθειά της στον Ραούλ, γιατί αυτός ήταν ψηλότερος και πιο τολμηρός. Επιστρέφοντας, μετά ένα χρόνο σπουδής, από το μοναστήρι, ξεχώριζε τον Προσπέρ, γιατί αυτός ήξερε να μιλά καλύτερα, είχε διαβάσει πολλά βιβλία κι' είχε κι' ένα τόμο έρωτικών τραγουδιών, που τα ήξερε σχεδόν όλα απ' έξω. Αλλ' αυτό δεν άρκούσε. «Αν οι τ'όποι της Άντουανέτας είχαν έξευγενιστή στο μοναστήρι, οι ίδιες της είχαν μείνει σύμφωνες με των άλλων συγχωριανών της.

Τη στιγμή που ριζωνόταν στις καρδιές των δυο άλλοτε φίλων ή έχθρα, ή δική της καρδιά πηδούσε διαδοχικά από τον ένα στον άλλον: Τη μια Κυριακή γύριζε από τη λειτουργία συνοδευόμενη από τον Ραούλ. Την άλλη Κυριακή το βράδυ κρυφοκουβέντιαζε, από τα κάγκελα—που κλείναν την αυλή—πίσω από το μαγαζί του πατέρα της, με τον Προσπέρ. Σε μια άπ' αυτές τις συναντήσεις, νόμισε ότι τέλος είχε κατασταλάξει κάπου ή προτίμησή της. Ο Προσπέρ της μιλούσε για την καλή συγκομιδή ζαχαρώς που είχε έπιτχει από τις ιδιόκτητες φυτείες των κοκκινογυλιών του.

— Αυτή τη φορά, της είπε, θα μπαλωθώ στα καλά από λεφτά! Σκέπτομαι μάλιστα μ' αυτά να πάρω από το Τσιουτίμι ένα καινούργιο άμάξι με τέσσερις ρόδες, εάν δηλαδή έσύ... εάν έσύ... θελήσης να μπούμε μαζί σ' αυτό.

Ο Προσπέρ πήρε ανάμεσα στα χέρια του το χεράκι της Άντουανέτας και το χαϊδεψε τρυφερά. Εκείνη έβχλε τα γέλια.

— Μά γιατί αυτά τα «εάν» είπε. Για τίνας το γάμο θα πάρης αυτό το νέο άμάξι; Δεν ξέρεις τί είπε ο φίλος σου Βαγιανκέρ; Ο «φίλος» σου, λοιπόν, Βαγιανκέρ είπε: «Δέ θα γίνη κανένας γάμος στην παροικία προτού ρίξω αυτό

τον άθλιο Προσπέρ ματωμένο στη γη.» Ο ίδιος μου τότε.

— Και τί του απάντησες έσύ; Έκαμε λυπημένος ο νέος. — Του είπα πως τον γελάσανε και πως μπορούσε πολύ καλά να γινόνταν ένας γάμος κι' όταν ο «άθλιος Προσπέρ» ξάπλωνε κατάχαμα τον ψηλότερο άνδρα της Άμπεβιλ.

— Του ανέτ! Δέ λένω, καλά του απάντησες, αλλά γιατί... γιατί θεέ μου, να τό κάμω αυτό; Έδω και τρία χρόνια με προκαλεί να χτυπηθούμε κι' έγω τό άποφεύγω όσο μπορώ.

«Η νέα τράβηξε άπότομα τό χέρι της ψυχρά.

— Γιατί;

— Γιατί θυμάμαι την παλιά μας φιλία. Γιατί μ' έβγαλε άλλοτε έξω από τό ποτάμι. Γιατί και τώρα, παρ' όλο που αυτός με μισεί, έγω τον αγαπάω ακόμα. Γιατί αν πιαστούμε, ή πάλη μας θα είναι θανάσιμη και θα καταλήξη σε δράμα. Νά, γιατί δεν θέλω, Τουανέτ!

«Η Άντουανέτα τον εκύτταξε ειρωνικά.

— Πώ, πώ! Δεν φαντάζομαι ποτέ, Προσπέρ, ότι φοβάσαι τον Ραούλ. Για έναν άνδρα δυνατό, σαν έσένα, είναι γελοίο να φοβάται τόσο. Χά, χά, χά! Καληνύχτα, άκούω τον πατέρα σου που με φωνάζει. Μοδ λές μιάν άλλη φορά γιατί τό θέλεις τό καινούργιο άμάξι. Καληνύχτα.

Φεύγοντας ξαναγέλασε. Αλλά τό γέλιο της ήταν αλλόκοτο. Ο Προσπέρ άκίνητος κοντά στα κάγκελλα την παρακολουθούσε με βλέμμα περίλυπο. Δεν άκούσε όστόσο τον στεναγμό που ή νέα άφισε ξανακλείνοντας την πόρτα και δεν είδε πόσο άργά περπατούσε στον σκοτεινό διάδρομο, προσπαθώντας να στεγνώση τα μάτια της από κάποια δάκρυα που είχαν αναβλύσει άθελά της.

Τό ερχόμενο καλοκαίρι άρχισε να χτίζεται τό ψηλό καμπαναριό της έκκλησιάζ του χωριού. Όλοι οι άνδρες του Άμπεβιλ προσφέρθηκαν να χτίσουν με τα ίδια τους τα χέρια, χωρίς τη βοήθεια εργατών από γειτονικά χωριά. Α, αυτό δεν τό καταδέχονταν ποτέ.

Ο Βαγιανκέρ ήταν έπικεφαλής των ξυλουργών κι' ο Λεκλέρ διήθυνε τό χτίσιμο.

Ο Βαγιανκέρ διαρκώς γκρίνιαζε: διαρκώς έκανε παρατηρήσεις ότι ο Λεκλέρ πήγαινε σαν τον κάβουρα στη δουλειά του. Οι τρύπες που άφιναν στους τοίχους για τις σκαλωσιές πότε ήταν πολύ βαθιές, πότε πολύ ρηχές και τό έμπόδιζαν τό καλό τους χτίσιμο. Έννοείται ότι όλοι αυτοί οι καυγάδες δεν έφταναν ποτέ σε σοβαρό σημείο.

Οι τοίχοι έν τώ μεταξύ ανέβαιναν, στερεοί, όλίσιοι, τεχνικοί,—δέκα, δεκαπέντε, είκοσι μέτρα—ψηλοί. Είχε φτάσει ή στιγμή, που θα τοποθετούσαν πιά τις δυο σταυρωτές σκαλωσιές για τό συγκράτημα του τρούλου της κορυφής.

«Ένα πρωί, ο Λεκλέρ, στεκόταν μπροστά στο καμπαναριό, έτοιμος να φορέση τη μπλουζά του, όταν ο Βαγιανκέρ έφθασε κατασυσχισμένος και βλαστημόντας αίσχρά. Δεν βρισκόταν κανείς εκείνη την ώρα εκεί, δίπλα τους.

— Κύττα τα χάλια σου, Λεκλέρ, του λέει. Δοκίμασα χτές να στήσω τη μια από τις σταυρωτές σκαλωσιές και δεν έστηνότανε. Ο τοίχος από τη μια πλευρά είναι μερικους πόντους χαμηλότερος.

— Είναι πολύ καλά καμωμένος ο τοίχος! άποκρίθηκε ο Προσπέρ με την παιδική του ήρεμία. Μπορεί να σου φάνηκε, ή μάλλον να είναι στραβομονταρισμένη ή σκαλωσιά σου. Για ξαναμέτρησέ την άλλη μια φορά!

Αυτό ήταν άρκετό για να γίνη ο Ραούλ έξω φρενών. — Άκούω εκεί, να μου πη τό κτήνος πως ή δουλειά μου δεν είναι καλή! Και ποιός; Ένας σκιτζής που δεν ξέρει από που πών τα τέσσερα.

— Αν γουστάρης, φιλαράκο μου να πιαστούμε στα χέρια, είμαι έτοιμος. Έμπρός έτοιμάσου, καθαρχα.

Ο Προσπέρ έσφιξε τις γροθιές του. Οι φλέβες του λαιμού του τεντώθηκαν και ή αναπνοή του έπιάσθηκε. «Όστόσο περιορίστηκε σε τρείς λέξεις:

— Όχι, όχι έδω!

— Όχι έδω! Και γιατί; Τό μέρος είναι πολύ καλό.

— Ξανά ο Προσπέρ άρκέσθηκε σε άλλες τρείς λέξεις.

— Όχι, όχι τώρα!

— Όχι τώρα; αλλά πότε φοβιτάρη; Πότε θέλεις να χτυπηθούμε; Πές μου, χαμένο κορμί!

— Όταν θάχω ξεχάση. Όταν δέ θα σ' αγαπώ πιά.

Ο Προσπέρ πήρε τό μέτρο του και μπήκε μέσα στο καμπαναριό. Ο Ραούλ τον γέμισε με βλαστήμιες κι' ύστερα τράβηξε σ' ένα κοντινό καπηλειό, όπου ήπιαε μια όλοκληρη μπουτλία κονιάκ.

Σέ μια ώρα ξαναγύρισε, με θολωμένο τό μυαλό του από τό άλκόλ, με τα μάτια ξαναμμένα και σκοτιδιασμένα.

Ο Προσπέρ, καθώς εργαζόταν στην κορφή του καμπαναριού, δεν είδε τίποτε, ως τη στιγμή που ο Ραούλ, σκαλώνοντας από την έσωτερική κλίμακα, πήδησε κοντά του σ' άγριεμένος άνθρωπο.

— Τώρα μπορεί να τελειώνουμε, φώναξε. Α, τυφλό-πόνικα, έδω πάνω ίσα ίσα δεν υπάρχει και καμιά τρύπα για να χωθή! Θά σε κάνω να ξεράσης όλα τα ψέμματα από τό άτιμο στόμα σου!

Άρπαξε τον Προσπέρ από τό κεφάλι, του έχωσε όρμητικά τό μεγάλο του δάχτυλο στο δεξιό μάτι και τον έσπρωξε πίσω προς τό άνοιγμα της σκάλας.

Τυφλωμένος από τό αίμα, μισότρελλος, από τον πόνο, ο Προσπέρ, δέ σκέφθηκε παρά πως να έλευθερωθή από τα χέρια του. Σήκωσε τό βαρύ του χέρι και του έδωσε κατάμουτρα μια δυνατή γροθιά που του στράβωσε τό κάτω σαγώνι.

Τότε ο Ραούλ κλονίστηκε στα πόδια του, έγειρε μια πίσω, μια στα πλάγια, έπεσε στο κάγκελο της σκαλωσιάς, έκαμε να στηριχθή, παραπάτησε, έχασε τέλος την ισορροπία του, και κυλίστηκε, με τα χέρια άνοιχτά, έξω από τό διάζωμμα, στο κενόν...

Είκοσι μέτρα ύψος!

Μεσολάβησε μια στιγμή—μην ήταν αιώνας;—φριχτής σιωπής. Έπειτα τό σωμα άντήχησε πάνω στο σωρό των λίθων που ήσαν δίπλα στην πόρτα του καμπαναριού.

«Όταν οι άλλοι άντρες, που άκούοντας τον καυγά, έσπευσαν ν' άνεβούν τις σκάλες, άντίκρυσαν τον Λεκλέρ, τον είδαν νάναι γεμμένος πάνω στην άκρη του διαζώματος και με τα μάτια βουτηγμένα στο αίμα να προσπαθή να δη τί γινόνταν κάτω.

— Τον σκότωσα!.. βόγγιζε. Ήταν φίλος μου. Θά γκρεμοσασκίστηκε ο άμοιρος. Είμαι ένας φονιάς, άφίστε με να πέσω κι' έγω!

Δυσκολεύτηκαν να τον συγκρατήσουν και να τον πείσουν να κατέβη. Καθώς τον βαστούσαν από τους ώμους, ένιωθαν που έτρεμε σαν ένα έλατο που τό τινάζει ο άνεμος.

Αλλά ο Βαγιανκέρ δεν είχε πεθάνει. Πράγμα άπίστευτο: να πέση από είκοσι μέτρα ύψος και να μη σκοτωθή! Ζωστό θαύμα! Είχε σπάσει μονάχα τη δεξιά ώμοπλάτη και δυο παΐδια. Για έναν άνδρα της δύναμής του, αυτά ήταν μικροπράγματα. Με έναν καλό γιατρό από τό Τσιουτίμι και μερικούς μήνες άνάπαυση, θά ήταν ξανά στο πόδι, σχεδόν ο ίδιος όπως και πρίν. Ο Λεκλέρ είχε δηλώσει ότι άνελάμβανε όλα τα έξοδα.

— Έγώ έφταιγα, είπε. Αφού ήξερα πως δεν ήταν μέρος για να πιαστούμε, γιατί τον χτύπησα;

— Μά, διάβολε, του απαντούσαν, τί νάκανες; Αυτός σε άνάγκασε.

— Όχι, όχι, έφταιγα έγω. Γι' αυτό είναι καθήκον μου να πληρώσω έγω ως που να γίνη καλά.

Ο Προσπέρ δεν είχε ξαναδη τον Βαγιανκέρ. Όχι πως δεν ήθελε, αλλά δεν μπορούσε πιά να τον δη, όπως και να ήθι πιά κανέναν. Ένα από τα δυο μάτια του είχε χαθή έντελως. Η φλόγωση όμως είχε μεταδοθεί και στο άλλο και όλο τό φθινόπωρο έμεινε κλεισμένος σπίτι του, πλησιάζοντας όλοένα στο βασιλείο των τυφλών, ένω ο Ραούλ, κλεισμένος κι' αυτός στο δικό του σπίτι, άνελάμβανε σιγά—σιγά.

Μιά μέρα—ήταν πιά χειμώνας—ο παπās της παροικίας, που έπισκεπτόταν σχεδόν κάθε μέρα τους δυο τραυματίες, πήρε την άπόφαση, καταβάλλοντας μια τελευταία προσπάθεια, να τους συμφιλιώση.

— Άκούσε με καλά, τέκνον μου, είπε στον Προσπέρ. Θά πάω τώρα στο Βαγιανκέρ. Θέλω να μου πης ένα λόγο να του τον μεταδώσω. Θά τέν άκούση πρόθυμα αυτή τη φορά, στο ύπόσχομα. Θά πάω ξέρεις μαζί μου και τον συμπατριώτη μας κ. Ζιράρ, καθώς και τη μικρή Μαρία—Άντουανέτα, την κόρη του. Θά μου χρησιμεύσουν για μάρτυρες και ο Βαγιανκέρ θά δώση μπροστά τους την άπάντηση που θά σου φέρω πίσω. Πές λοιπόν κάτι να το πώ!

— Νά του πήτε άκριβώς αυτά τα λόγια: «Έγώ, ο Προσπέρ Λεκλέρ, ζητώ συγγνώμη από τον Ραούλ Βαγιανκέρ, γιατί του άρνήθηκα να χτυπηθούμε στο μέρος που μου πρότεινε την πρώτη φορά».

Η παραγγελία μεταδόθηκε λέξη προς λέξη. Η Μαρία—Άν.

τουανέτα στεκόταν δίπλα στην πόρτα του δωματίου, ο Ζιράρ στα πόδια του κρεβατιού και ο παπās μίλησε σταράτα και καθαρά!

Ο Βαγιανκέρ τινάχθηκε κι' άνακάθησε στο κρεβάτι του, μ' ένα κλαψιάρικο μουρμούρισμα, γιατί τον πονούσε ο ώμος του. Τα κατάμαυρα μάτια του, καθώς άντίκρυσαν τό βλέμμα του παπās, άστραφταν σαν τα μάτια μιάς λύκαινας που έτοιμάζεται να δαγκώση.

— Νά συγχωρήσω! είπε, Όχι ποτέ! Δεν συγχωρούν ποτέ τους άνανδρους. Πέστε του πως δεν τον συγχωρώ.

Λίγο άργότερα, τό απόβραδο, όταν οι ρόδινες άνταύγειες του ήλιου, που πήγαινε να δύση άπλώνονταν πάνω στο χιονισμένο κάμπο, κάποιος χτύπησε την πόρτα του Λεκλέρ.

— Έμπρός!, φώναξε εκείνος. Ποιός είναι; — Έγώ είμαι!, είπε ή Άντουανέτα, που τα μάγουλά της ήσαν από ρόδινα από τό ρόδινο χιόνι. Έγώ μόνη, μου. Προχώρησε σιγά—σιγά προς τον Προσπέρ και του είπε με μαλακή φωνή:

— Προσπέρ, ήρθα για ν' άποτελειώσουμε εκείνη την κουβέντα που έκάναμε την άνοιξη... για τό καινούργιο άμάξι! Θυμάσαι;

Μέσα στη σκοτοδίνη του μυαλού του, ο Προσπέρ ξανάφερε την εικόνα της αύλης του γερο—Ζιράρ, κατά την περασμένη άνοιξη, τα κάγκελα που την περιτριγύριζαν και πάνω στα όποια ή Τουανέτ άκουμπούσε. Η συγκίνηση που ένιωθε τότε του ξανάρθε τώρα στην καρδιά και, όπως τότε, ξαναπήρε πάλι τό χέρι της κοπέλλας άνάμεσα στα δικά του.

— Αχ, Τουανέτ, της είπε, με βαθιά θλίψη, οι τυφλοί δεν έχουν δικαίωμα να μπαίνουν στ' άμάξι του γάμου! Κύτταζε τα μάτια μου, κύτταζε τα που δεν ώφελουν πιά σε τίποτα.

— Προσπέρ, άποκρίθηκε με πεποίθηση ή νέα, ξέρεις ότι ήθελα πάντα για άντρα μου τό πιο γεναίο παλληκάρι του Άμπεβιλ. Άκούσα την παραγγελία σου στο Ραούλ και έξω πιά τώρα ποιός είσαι! Άφισέ με να βλέπω έγω στο έξης και για τους δυο μας.

«Όταν ή Μαρία—Άντουανέτα μη παίρνοντας άπάντηση, σήκωσε τό χαμηλωμένο βλέμμα της στο πρόσωπο του άντρα που είχε διαλέξει, είδε δυο δάκρυα να κυλούν από τα σκελινιασμένα του μάτια.

Τα δάκρυα της χαράς για την πραγμάτωση του πιο όραλου όνειρου της ζωής του, τη στιγμή που αυτός τό θεωρούσε σβυσμένο για πάντα την ώρα που δεν τόλμούσε ούτε καν να σκεφθή πως μπορούσε να τον προσέξη αυτόν τον τυφλό ή Τουανέτ.

Μαθαίνοντας την είδηση των άρραβόνων, ο Ραούλ Βαγιανκέρ, μουρμούρισε άπαγοητευμένος άνάμεσα στα σφιγμένα δόντια του:

— Δέ μπορώ, όστόσο, να πιαστώ μ' έναν τυφλό. Τί άναποδιά!

Τό κουδούνι της εξώπορτας χτυπά δαιμονισμένα. Η ύπηρέτρια τρέχει αλαφιασμένη:

— "Αχ! κύριε, άχ, κύριε. Η κυρία..."

Ο διευθυντής την εκύτταξε τρομαγμένος και ρώτησε:

— Τι έγινε;

— Επετέθησαν της κυρίας. Ανατινάχθηκε κι' ώρμησε προς τη γυναίκα του.

— Στοχάσου μονάχα, Φρέδ...

Σωριάστηκε σ' ένα κάθισμα.

Η ύπηρέτρια έφερε ένα ποτήρι νερό. Η Λίλιαν είπε λαχανιασμένη, συγκινημένη:

— Ένας άντρας μου έπετέθη στη σκάλα.

— Μη μιλάς τώρα Λίλιαν, προσπάθησε ο άντρας της να την ήσυχάσει. Είσαι τόσο πολύ ταραγμένη.

Κούνησε το κεφάλι της.

— Όχι. Πρέπει να μιλήσω. Πρέπει να σου τὰ πώ, άμέσως. Μά ρώτησέ με πού έγινε αυτό;

— Πού;

— Στη σκάλα.

— Έδώ;

— Όχι. Στης μοδίστρας μου.

— Στης μοδίστρας σου;

— Ναι, κατένευσε η Λίλιαν.

Ξέρεις βέβαια, ότι πήγα να παραγγείλω ένα φόρεμα. Μου έδω-

σαν μάλιστα έξη χιλιάδες. Δεν ξέρεις πιά πόσο πολύ χρειάστηκα να σε παρακαλέσω ή μικρού-

λα σου Λίλιαν και σ' επέμενες να κάνουμε οικονομίες; Ήθελες να μου δώσεις μονάχα τρεις χιλιάδες.

— Οι περιστάσεις είναι δύσκολες!

— Ξέρω βέβαια τι δύσκολες πού είναι οι περιστάσεις. Έτσι εξηγείται πώς επιτίθενται κι' οι ληστές σε μια μικρή, αδύνατη γυναίκα και της πέρνουν τα λεφτά της. Στοχάσου,

λοιπόν. Καθώς ανέβαινα στης μοδίστρας μου, στο δεύτερο πάτωμα, με σταματά ένας άπαίσιος κρεμανταλάς και μου φωνάζει: «Τὰ λεφτά ή τη ζωή σου!»

— Τι σου φώναζε;

— Τὰ λεφτά ή τη ζωή σου, είπε. Φυσικά προτίμησα να του δώσω τα λεφτά. Ή θά προτιμούσες καλύτερα να του έδινα τη ζωή μου; Μου άρπαξε απλούςτατα από το χέρι τη μαύρη τσαντίτσα μου, πού είχε μέσα τις έξη χιλιάδες και κατακύλησε στη σκάλα. Έλιποθύμησα από τόν τρό-

μο μου.

Ο άνδρας της την εκύτταξε έκπληκτος:

— Και σ' άφισε την πολύτιμη μαργαριταρένια άλυσ-

σίδα σου;

— Τρόμαξε. Έβαλε το χέρι στο λαιμό της.

— Ναι, είπε ύστερα από λίγο, τὰ μαργαριτάρια μου δεν μου τὰ πήρε. Παράξενο ε; Περιέργο βέβαια;

— Περιέργο.

— Έπληγε πιά κοντά του.

— Είσαι ευχαριστημένος, Φρέδ;

— Για τι πράγμα;

— Πού έχεις πάλι τη μικρούλα σου Λίλιαν. Δεν είσαι ευχαριστημένος πού δεν είναι ή μικρούλα σου, κακομοίρα Λίλιαν, σκοτωμένη στη σκάλα; Σκέψου, λοιπόν, τι τρομερή συγκίνηση θάταν! Και τι θά σ' είχε στοιχίσει!

— Τι;

— Η κηδεία μου! Σήμερα μιά κηδεία στοιχίζει ένα σωρό λεφτά. Πρέπει νάσαι πολύ ευχαριστημένος, πού ήμουν α μια μικρή γενναία γυναίκα και δεν πέθανα. Είσαι εδχαρισ-

τημένος Φρέδ;

— Είμαι ευχαριστημένος.

— Σάν πόσο ευχαριστημένος;

— Παραπολύ.

Ακούμπησε το πρόσωπό της στο χέρι της. Πολύ σιγά εί-

Η ΛΙΛΙΑΝ ΝΤΥΝΕΤΑΙ

σης τὰ λεφτά πού μου είναι άπαραίτητα;

— Ποιά λεφτά;

— Τις έξη χιλιάδες πού μου έκλεψε εκείνος ο λήσταρχος;

— Λίλιαν, ξέρεις...

— Ξέρω, ότι είσαι τζαναμπέτης. Δεν έχω να φορέσω τίποτε κι' ή γυναίκα του ληστού θ' αγοράσει τώρα καινούργιο φόρεμα και γώ δέ θά ρά-

ψω κανένα. Δεν φθάνει πού μου έπετέ-

θη ένας ληστής, αλλά πρέπει να μην κάνω και φουστάνι. Γιατί δεν πρυσέχεις καλύτερα τη μικρούλα σου Λίλιαν; Γιατί

δεν με συνάδεψες; Κάθε άλλος άν-

τρας άν είχε άφισή έρμαιο τη γυναίκα του στην έπιθεση του ληστάρχου θά την παρηγορούσε και θά της έλεγε άμέσως:

Νά, πάρε τὰ λεφτά κι' αγοράσε κάτι όμορφο γιά τόν τρόπο, πού δοκίμασες. Σ' όμως είσαι φοβερός εγωίστης!

Θάταν καλύτερα να πέθαινα και τότε θά σ' οστοίχιζε πολλά, πολλά λεφτά!

— Τι;

— Η κηδεία.

— Α, ναι, ή κηδεία.

Χαμογέλασε μέσα στα δά-

κρυά της:

— Λοιπόν, θά δώσης τὰ λεφτά στη μικρούλα σου Λίλιαν;

— Σηκώθηκε. Τό πρόσωπό του έδειχνε ευδιαθεσία:

— Καλά. Έλα, πάρε πάλι άλλες έξη χιλιάδες. Νά αγοράσεις κάτι πολύ όμορφο γιά τόν τρόπο, πού δοκίμασες.

Κατασυγκινημένη πέφτει στο λαιμό του...

Ο άσασαίρ σταμάτησε στην πόρτα του σαλονιού της μοδίστρας Έρμίνης Άουκ.

Ο μπόυ βγάζει το πιλίκιό του:

— Παρακαλώ, ευγενεστάτη!

Η Λίλιαν μπαίνει. Η διευθύντρια σπεύδει και την ύπο-

δέχεται:

— Λοιπόν, ευγενεστάτη, θά βολεφτήτε τώρα με το φου-

στάνι «κλαίρ ντε λέν» των δώδεκα χιλιάδων;

Η Λίλιαν κατανεύει.

— Ναι. Ο άνδρας μου έδέχθηκε. Δεν ήταν και τόσο πολύ εύκολο.

— Τό πιστεύω, πολύ μάλιστα. Όλες οι κυρίες παραπο-

νούνται γιά τους άνδρες τους. Πάρτε την τσάντα σας, πού

μου την είχατε άφισει.

— Ευχαριστώ.

Η Λίλιαν έπήρε από την τσάντα τις έξη χιλιάδες δραχ-

μές, και πρόσθεσε και τις άλλες έξη. Η διευθύντρια έδωσε

τά χρήματα στην ταμία.

— Θέλετε απόδειξη, ευγενεστάτη;

— Όχι. Ευχαριστώ.

Πήρε την απόδειξη από τόν μπόυ, την κύτταξε καλά,

συλλογίστηκε λιγάκι, έκανε ένα μορφασμό γέλοιου, την

ξέσκισε κομματάκια—κομματάκια, τὰ έριψε μέσα σ' ένα

κρυστάλλινο τασσάκι κι' έβαλε φωτιά με τόν άσημένιο

άναπτήρα της.

Γιά λίγα δευτερόλεπτα κύτταξε χαμογελώντας τις φλο-

γίτσες πού έκαναν τὰ χαρτάκια να τρίζουν, κι' όταν πιά

γίνηκαν στάχτη αναστέναξε, σά να ξαλάφρυνε από ένα

μεγάλο βάρος.

— Επειτα με χαμόγελο στα χείλη μεταχειρίστηκε τόν

άσημένιο άναπτήρα της γιά να ανάψει ένα μυρωδάτο

αρέττο.

Η Λίλιαν εκύτταξε ύστερα τρυφερά τη μικρούλα μαύρη

τσάντα, σκέφθηκε τόν άνδρα της κι' είπε:

— Νά, πάρτε αυτή την τσαντούλα—δότε την σε κάποιο

μαθητευόμενο κοριτσάκι. Δεν ταιριάζει βέβαια στο και

νούργιο μου φόρεμα διόλου. Είμαι σίγουρη πώς ο άντρού-

λης μου θά μου αγοράσει μιά άλλη άσσορτί.

JO. ROESSLER

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΙΣ ΚΑΝΝΕΣ

Από το μισανοιγμένο παράθυρο έμπαινε ή δυνατή μω-
ρωδιά λουλουδιών του κήπου, μέσα στο κατάφωτο δω-
μάτιο.

Ακριβώς αυτό το παράθυρο, φαινόταν πώς τραβούσε την
προσοχή της νεαρής κυρίας Βαλμονζέ, γιατί το κύτταζε
διαρκώς και μ' ένα μυστηριώδες χαμόγελο. Αυτό το άορι-

στο χαμόγελο ήταν γιά τις σκέψεις ή τὰ όνειρά της; Ή

ήταν γιά την έμπιστευτική άνακρίωση, πού της είχε κάμει

αυτή ή έκκεντρική Μαργκό Σαίν-Λαμπέρ, έδώ και μιά ώρα;

Έξω ύψωνονταν τὰ φωτισμένα παράθυρα των έπαύλειων

σαν χρυσά στίγματα άνάμεσα από το μαύρο όγκο των κοι-

μισμένων δένδρων. Μιά μακρυά σειρά από φανάρια στην

άκρογιαλιά, έφθανε έως το καζίνο, τό καταπλημμυρισμένο

από φώς. Δεν ήταν τώρα καιρός να ντυθί και να πάη

να συναντήσει τόν κύκλο της φαίριρης συντροφιάς στο ντάν-

σιγκ; Ασφαλώς.

Αλλά ή κυρία Βαλμονζέ ήταν ξαπλωμένη ακόμα, όκνηρη

και μισογελαστή, στο κάθισμά της, χωρίς να ξεκολλά τα

μάτια της από το παράθυρο.

Αξαφνα άνοιξε έντελώς το μισανοιγμένο παράθυρο

από τό σπρώξιμο τολμηρού χεριού κι' ένας άνδρας, πού

φάνηκε στην άκρη του παράθυρου, διέυθυνε τό πιστόλι

του στην ώραία όνειροπόλο. Ένα έλαφρό μεταξωτό μαν-

δήλι σκέπαζε τό πρόσωπό του έως τα μάτια κι' είπε με

σιγανή φωνή:

—Τὰ χέρια ψηλά! Μη φωνάξετε, άλλοιώς θά πυροβολήσω!

Αυτά τὰ λόγια φαίνεται πώς δεν έκαμαν την παραμικρό-

τερη έντύπωση στην κυρία Βαλμονζέ. Δεν χάθηκε καν

ούτε τό μυστηριώδες χαμόγελο άπ' τ' χείλη της. Σήκωσε

μονάχα λιγάκι τούς ώμους της και άπόμεινε άκίνητη, άκρι-

βώς όπως άξίωσε ο παράξενος άδιάκριτος.

Ός τόσο πήδησε ο μασκαρεμένος άνδρας στο δωμάτιο.

Ένας κοόςος τραβήκενος ως τα μάτια, ένα κουρελια-

σμένο κοστούμι, τόν έκαναν να μοιάζει με σωστό άπάχη.

Αλλά και οι κινήσεις του ήταν άνάλογες με τό ένδυμά

του. Ένώ κάθονταν ακόμα ή κυρία Βαλμονζέ στη θέση

της ήσυχώτατη, πλησίασε ο άν-

δρας τη ντουλάπα με τόν καθρέ-

φτη κι' άρχισε να ψάχνη.

—Τὰ λεφτά μου τάχω στη

τσάντα μου, άπάνω στο τραπέζι

και τὰ κοσμήματά μου στο συρ-

τάρι αυτού του κομοδίνου! τού

είπε φιλικωτάτα.

Ο άνδρας έψαξε εκεί έπίεστη,

ότι τού είχε πη την άληθεια και

τσέπωσε τη λεία του. Όταν τέ-

λειωσε τη δουλειά του, ξαναπή-

γε στο παράθυρο και διάταξε

με την άπότομη φωνή του:

—Τώρα μη κυττάξετε έδώ!

Με τό ίδιο άσβεστο χαμόγελό

της γύρισε ή κυρία Βαλμονζέ τό

νόστιμο προσώπό της. Όταν ξα-

νακύτταξε στο παράθυρο, είχε

έξαφανισθ ή άνδρας. Άκουσε

γιά μιά στιγμή τό θόρυβο των

βημάτων του, κι' τό χαμόγελό

της τώρα έγινε ειρωνικότατο.

Υστερα σήμανε της καμαριέρας:

—Έλάτε να με βοηθήσει να ντυθώ. Σή-

μερα δεν χρειάζομαι τὰ κοσμήματά μου,

γιατί δεν πηγαίνουν με τη τουαλέττα πού

θά φορέσω!

Ένα αυτόκίνητο πήγε την κυρία Βαλ-

μονζέ στο καζίνο, πού είχε τοιχοκολλη-

μένο ένα μεγάλο πρόγραμμα με την έπι-

γραφή: «Χορός άπάχηδων». Μ' έλαφρά

βήματα ανέβηκε τη σκάλα, φορώντας ένα

κοστούμι άπάχη.

—Τι φόβος θά μ' έπιανε! σκέπτονταν.

άν δεν μου είχε πη πρό του χορού ή

Μαργκό, τό τρελλό σχέδιο του Ροβέρτου

να μου παίξη ένα τέτοιο παιχνίδι!

Η εμφάνισή της στο καζίνο έκαμε έν-

τύπωση. Την τριγύρισε ένας όμιλος από

μασκαρεμένους κυρίους κι' ο καθένας προθυμοποιήθηκε

να της κάμη κομπλιμέντα και να την πειράξει.

Εκείνη όμως άπόφυγε όλους και πήγε σ' ένα τραπέζι,

πού κάθονταν μονάχη μιά κυρία. Τὰ κοκκινοβαμμένα χεί-

λη της δάγκαναν ένα μακρύ τσιγαρέττο με χρυσό έπιστό-

μιο. Κάπνιζε όκνηρά. Αλλά συνταράχθηκε όλόκληρη, όταν

είδε την κυρία Βαλμονζέ, πού κάθησε στο τραπέζι της.

—Λοιπόν, γιά λέγε, ήρθε; είπεν ή Μαργκό.

Μάλιστα, ήρθε, μικρούλα Μαργκό, και παίξαμε έξοχα

τούς ρόλους μας. Δεν ξέρω ποιός από τούς δύο μας τόν

έπαιξε καλλίτερα. Ήταν φρικτά φυσικός στο δικό του

ρόλο. Νά τόν βλέπατε πώς έψαξε στο κομοδίνο μου!...

Μου τὰ πήρε όλα... όλα... τὰ λεφτά... κι' όλα μου τὰ κοσμή-

ματα!...

Η Μαργκό Σαίν-Λαμπέρ γέλασε κατευχारीστημένη.

—Α τί διασκεδαστικό πράγμα αυτό! Και τόν άφή-

σατε βέβαια να τὰ πάρη όλα με την ήσυχία του!

—Ναι, και με μιά ήσυχία, πού θά τόν έκαμε έξάπαντος

να τὰ χάση, γιατί διαφορετικά δεν είχα παρά να φωνάξω

την ύπηρέτριά μου. Αλλά απέφυγα, άφου ήξερα δά, ότι

ο διαρρήκτης μου δεν ήταν άλλος κανείς από τόν ώραίο

μας Ροβέρτο ντε Μοντρέϊγ, ντυμένο άπάχη. Τώρα ποιός

από τούς δύο μας θά γελάη καλύτερα εις βάρος του

άλλου;

—Φυσικά σεις! είπε ή Μαργκό Σαίν-Λαμπέρ. Αυτό θά

τό πούμε και τού ίδιου, όταν θαρβή.

—Ναι, άμέσως! πρόσθεσε ή κυρία Βαλμονζέ.

—Η κι' αύριο... Δεν τόν ξέρετε τό Ροβέρτο. Αυτός είναι

ικανός, άγαπητή μου, να μη φανή διόλου άπόψε, γιά να

παρατείνη αυτό τό παιχνίδι και να σας κάμη να περάσετε

άσχημη νύχτα!

—Και γώ είμαι πεπεισμένη, ότι πολύ νωρίτερα θ' άκού-

σουμε κάτι γι' αυτόν! είπε γελώντας ή κυρία Βαλμονζέ.

Γέλασε κι' ή Μαργκό Σαίν-Λαμπέρ. Αξαφνα ρώτησε

σιγά:

—Άκου, άγαπητή μου, μου έρχεται μιά ιδέα... Κι' άν

δεν ήταν ο Ροβέρτος, πού σ' έκλεψε σήμερα;

Αλλ' αυτά τὰ λόγια δεν φάνηκαν να χάλασαν

διόλου την καλή διάθεση της κυρίας Βαλμονζέ.

—Νά τ' όρκισθώ, βέβαια, δεν μπορώ, άφου ήταν

μασκαρεμένος!

—Κι' όμως άν δεν ήταν αυτός;... Τι θά

λέγατε λοιπόν, άν έρχόνταν τώρα κι' έ-

μενε έμβρόντητος, πού θά τού ζητούσα

να σας επιτρέψη τὰ λεφτά και τὰ κο-

σμήματά σας;

—Θά σάστισα βέβαια, αλλά δια-

σκεδαστικό θάταν πάντα!

—Πώς αυτό; Τι θέλετε να

χάσετε στα καλά καθούμενα

τὰ λεφτά και τὰ κοσμήματά

σας;...

—Θά ξαναπάρω όπωσδή-

ποτε τὰ πράγματά μου! ά-

πάντησε σοβαρώτατα. Και

γελώντας με, πεποίησε ή

πρόσθεσε ή κυρία Βαλμονζέ.

Γιατί είχα κάμει την καλή

σκέψη να παίξω ένα παιχνίδι

στο Ροβέρτο μας. Νά, είδο-

ποησα άμέσως την Άστυνο-

μία μετά την έπίσκεψή σας

και παρεκάλεσα να φρουρήση

-Καυμένη μου 'Υβόν, πόσο σέ λυποῦμαι! ψιθύρισε ἡ 'Οντέττη Σιμόν στὴ μικρὴ φιλεναδοῦλα τῆς 'Υβόννης Μπόργκμαν, ὅταν μ' ἔνα χαμόγελο χαρᾶς στὰ κερασσένια χειλάκια τῆς καὶ τὴν εὐτυχία ζωγραφισμένην στὰ μάτια, τῆς ἀνακοίνωσαν ὅτι ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὸν ξαδερφό τῆς 'Εδμόνδο Λασὺ καὶ γρήγορα ἐπρόκειτο νὰ γίνουν κι' οἱ γάμοι.

Ἡ νέα κοπέλλα, ποὺ ἀντὶ τὶς εὐχὲς καὶ τὰ συγχαρητήρια ποὺ περίμενε, δέχτηκε τὴν ἀποκαρδιωτικὴ αὐτὴ φράση, τὰ σάστισε. Τὸ χαμόγελο πάγωσε στὰ χεῖλῃ τῆς, ἡ εὐτυχία ποὺ φωτίζει τὰ μάτια τῆς σκιάσθηκε ἀπὸ ἕνα σύννεφο θλίψης, κι' ἡ καρδιά τῆς, ποὺ φτέρωναν χίλιες ἐλπίδες, ἐπόμεσε βαθεῖα.

Ἐκπληκτικὴ στήλωσε τότε τὰ γαλανὰ μάτια τῆς στὴ μεγάλη τῆς φίλῃ καὶ μὲ φρικτὴ ἀγωνία, σὰ νὰ ἐξαρτοῦσε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπάντησιν ποὺ θάπερνε, τὴν ἀσφάλισιν τῆς εὐτυχίας τῆς ἢ τὸ τελειωτικὸ γκρέμισμα τῶν ὀνείρων τῆς, ρώτησε.

— Μὰ γιατί μοῦ τὸ λὲς αὐτὸ Ντέττη; Ξέρεις τίποτε κακὸ γιὰ τὸν 'Εντμόν; Ἐλα, νὰ χαρῆς, μὴ μοῦ τὸ κρύψης. Ἀγαπᾷ καμμιὰν ἄλλῃ μήπως περισσότερο; Εἶχε ἴσως καμμιὰ σοβαρὴ ἐρωτικὴ περιπέτεια πρὶν ἐνωθοῦμε καὶ μοῦ τὴν ἔκρυψε; Ἐλα, νὰ ζῆς, πέσ' μου ὅ,τι κι' ἂν εἶναι καὶ σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, θὰ εἶμαι γενναῖα...

Τάπε ὅλα αὐτὰ γρήγορα, γρήγορα, μ' ἀγωνία καὶ πόνο καὶ ὕστερα ἔπεσε σὲ μιὰ ντορμιέζ ἀποκοσμημένη, μὲ τὰ μάγουλα ὠχρά, τὰ μάτια βουρκωμένα ἀπ' τὰ δάκρυα.

Ἡ 'Οντέττη Σιμόν δαγκώθηκε, γιὰ τὴν ἀπερισκεψία τῆς.

Εἶχε μιλήσει σ' ἕνα κοριτσάκι 18 χρονῶν, ποὺ μόλις πρὶν τρεῖς μῆνες εἶχεν ἀφίσει τὴ σχολὴ τῶν καλογραιῶν καὶ στὸ λίγο αὐτὸ διάστημα εἶχε δοθῇ στὸν ἔρωτα μὲ ὅλην τὴν αἰσιοδοξίαν τῆς ὥραιας ἡλικίας τῆς, ὅπως θὰ μιλοῦσε σὲ μιὰ συνομήλική τῆς, σὲ μιὰ γυναῖκα ἔμπειρη τῆς ζωῆς ποὺ θάχε γνωρίσει τὶς διαψεύσεις τῶν ἐρωτικῶν ὀνείρων, τὴ ματαιότητα ὅλων τῶν ὀρκῶν, ποὺ δίνονται γύρω ἀπὸ μιὰν ὑπόσχεσιν αἰωνίας λατρείας καὶ ἀφοσιώσεως...

Πλησίασε τὴν μικρούλα 'Υβόν, ἔβαλε τρυφερὰ τὸ χέρι τῆς στὸ χρυσάφι τῶν ὥραιων τῆς μαλλιῶν καὶ τῆς εἶπε:

— Συγχώρεσέ με, μικρὴ μου, γιὰ τὰ ἄπρεπα λόγια μου καὶ πιστέψέ με πὼς δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση μὲ τὸ μνηστήρα σου καὶ τὸ αἶσθημά σου. Ἦταν τὸ ξεχείλισμα τῆς δικῆς μου ἀπογοητεύσεως, τὸ πότισμα τῶν ἀντιλήψεών μου γιὰ τὸ γάμο, ὕστερα ἀπ' τὴ δική μου ἐρωτικὴ περιπέτεια, ποὺ μ' ἔκανε νὰ πιστέψω πὼς οἱ ἄντρες δὲν ἔχουν καρδιά καὶ νὰ λυποῦμαι ὅταν ἀκούω πὼς μιὰ νέα γυναῖκα δίνεται στὸν ἔρωτα μὲ τὴν πίστη πὼς τὴν εὐτυχία τῆς θὰ τὴν ἀσφάλισιν ἕνας ἄντρας...

— Λὲς τὴν ἀλήθειαν 'Οντέτ;

— Μὰ ναί, μικρούλα μου, ναί, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι...

— Τότε, νὰ μοῦ ἐπιτρέψης νὰ σοῦ πῶ πὼς δὲν ἔχεις δίκην. Ὅλοι οἱ ἄντρες δὲν εἶναι ἴδιοι 'Οντέτ, κι' ἔχεις ἄδικο νὰ πέρνης ἕναν γιὰ πρότυπο, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο νὰ τοὺς κρίνης ὅλους. Ἐγὼ εἶμαι βεβαία πὼς ὁ 'Εντμόν ἔχει καρδιά καὶ πολὺ εὐλικρινὴ μάλιστα.

— Εὐχομαι, μικρούλα μου, ὁ χρόνος, νὰ μὴ σὲ διαψεύσῃ κι' ἡ εὐτυχία ποὺ τώρα φωτίζει ἔτσι θριαμβευτικὰ τὴν ὄψιν σου νὰ μὴ πάψῃ νὰ τὴ φωτίζει σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ. Εἶναι τόσο σκληρὸ πρᾶγμα, 'Υβόν, ἡ διάψευσις τῶν ἐρωτικῶν μας ὀνείρων...

Ἡ 'Υβόν, ποὺ ἡ χαρὰ εἶχε πλημμυρίσει καὶ πάλι τὰ στήθη τῆς, σηκώθη ἀπ' τὴ θέσιν τῆς, πλησίασε τὴ φίλῃ τῆς, ἔριξε τὰ χέρια τῆς τρυφερὰ στοὺς λαξευτοὺς τῆς ὤμους καὶ φιλώντας τὴν τρυφερὰ στὸ μέτωπο τῆς ψιθύρισε.

— Ἀλήθεια 'Οντέτ, γιατί' εἶσαι τόσο μελαγχολικὴ κι' ἀπαισιόδοξη γιατί' εἶσαι ἔχεις πάρει ἀπὸ φόβο τοὺς ἄντρες; Ἡ 'Οντέττη προσπάθησε ν' ἀποφύγῃ τὸν πειρασμὸ τῆς ἐξομολογήσεως ποὺ φοβώταν πὼς θ' ἀποκαρδίωνε ἴσως τὴ μικρὴ τῆς φίλῃ, θὰ τῆς μετρίαζε τὸν ἐνθουσιασμὸ ποῦχε γιὰ τὸν προσεχῆ γάμο καὶ τῆς εἶπε:

— Ὅπως τόπες, μικρούλα μου, ἕνας ἄντρας δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τὸ μέτρο, πάνω στὸ ὁποῖο θὰ κρίνουμε τοὺς ἄλλους. Καὶ μιὰ ἐρωτικὴ ἀτυχία δὲν πρέπει νὰ μᾶς δώσῃ, ὅσο κι' ἂν εἶναι πικρὴ, τὴν ἀφορμὴ γιὰ νὰ προδικάσουμε τὸ τέλος κάθε ἐρωτικῆς περιπέτειας. Ἐσὺ ἀγαπᾷς ἕνα νέο, ποὺ ἔχει ὅλες τὶς χάρες ποὺ ἀπαιτεῖ μιὰ γυναῖκα, κι' ἀγαπᾷσαι ἀπ' αὐτὸν ὅσο σ' ἀξίζει. Ζῆσε μέσα στὴν εὐτυχία σου αὐτὴ, ἀδιαφορώντας γιὰ κάθε ξένο, κι' ὅταν αὐτὸ μάλιστα εἶναι τόσο θλιβερό, ὥστε ν' ἀπειλῇ νὰ σκιάσῃ τὴν εὐτυχία σου...

Ἡ 'Υβόν ὅμως εἶχε γίνῃ πολὺ περίεργη κι' ἐπέμενε τόσο νὰ μάθῃ. Ἡ φίλῃ τῆς 'Οντέττη Σιμόν ἦταν τόσο ὠραία παρὰ τὰ 27 χρόνια τῆς, ὥστε νὰ τῆς φαίνεται περίεργο πὼς μποροῦσε νὰ μὴν εἶχε ἐπιτυχίες στὸν ἔρωτα, νὰ μὴν ἔκανε τὸν ἄντρα ποὺ θὰ ποθοῦσε νὰ τῆς μέλῃ ἀφοσιωμένος γιὰ πάντα... Κι' ἡ 'Οντέττη ὑπέκυψε στὴν ἐπιθυμία τῆς.

— Ἡμῶν 19 χρονῶν μόλις κοπέλλα, τῆς εἶπε, ὅταν τὸν πρωτογνώρισα. Ἐκεῖνος δὲν ἦταν πάρα πάνω ἀπὸ 23. Μόλις εἶχε βγεί ἀπ' τὴ σχολὴ τοῦ Σαίν-Σύρ.

— Ὅπως ὁ 'Εντμόν... ψιθύρισε ἡ 'Υβόν.

— Αὐτὸ δὲ σημαίνει. Εἶναι μιὰ ἀπλὴ σύμπτωση. Λοιπόν, ἀγαπητὴ μου 'Υβόν, κάτω ἀπ' τὴν κομπὴ στολὴ τοῦ ἀνθροπολογικοῦ, μὲ τὰ χρυσὰ γαλόνια, ποὺ θάμπωναν τὴ νεανικὴ φαντασία μου, μοῦ φάνηκε πὶὸ ὠραῖος κι' ἀπὸ τὸν 'Αδωνι, πὶὸ δυνατὸς ἀπ' τὸ θεὸ τοῦ πολέμου τὸν 'Αρη. Καὶ φυσικὰ τὸν γλυκοκύτταξα... Μὲ κύτταξε κι' ἐκεῖνος, κι' ἕνα γερὸ φλέρτ ἄρχισε μετὰξὺ μας. Δὲν προφτάσαμε ὅμως νὰ ἐξηγηθοῦμε καὶ μείζ ἀναχωρήσαμε γιὰ τὶς Κάννες, ὅπου οἱ γιατροὶ σύστησαν νὰ μείνῃ γι' ἀλλαγὴ κλίματος ἡ μαμά. Πρὶν φύγουμε, τόλμησα καὶ τοῦγραψα ἕνα λιγόλογο γραμματάκι. Σὲ λίγες μέρες ἦτανε στὶς Κάννες. Κι' ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τὸν πάντα γελοῦμενον οὐρανὸ, σ' ἕνα παγκάκι τοῦ πάρκου μὲ τὶς φουντωτὲς φοινικίες, ὑπὸ τὴν εὐλογία τῶν ἀστρῶν ἐπλέξαμε τὸ εἰδύλλιο ποὺ φαρμάκωσεν ἀργότερα τὴ ζωὴ μου. Ἀ, ἀγαπητὴ μου 'Υβόν, πόσα ὄνειρα χαρᾶς κι' εὐτυχίας ἀνέφελῃς δὲν ἔπλεξα, σφιγμένη στὸ πλευρόν του, κάτω ἀπ' τοὺς κλώνους τῶν φοινικίων καὶ τὸ ἀχνὸ φεγγαρίσιο φῶς, στὸ διάστημα τῶν μυστικῶν ἀρραβῶνών μας, ὅσο ν'

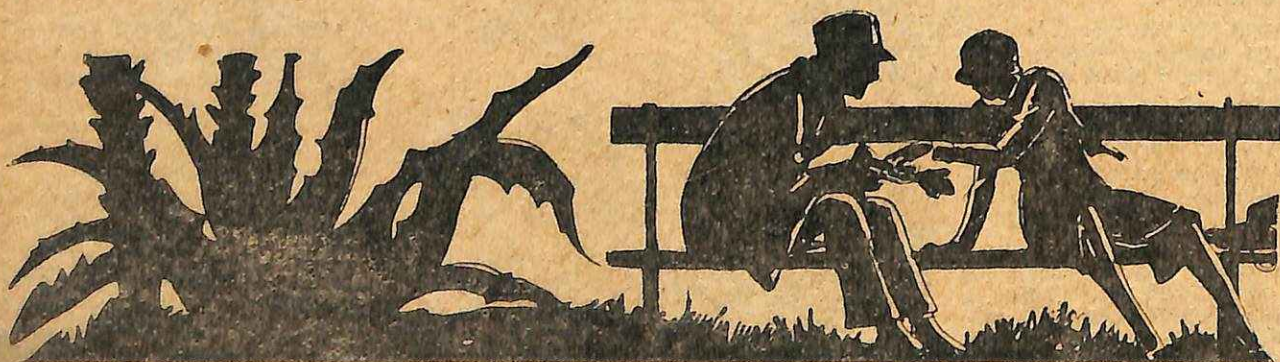
ἀποφασίσουν οἱ γονεῖς μου νὰ μὲ δώσουν σ' ἕναν ἀπλὸ ἀξιωματικὸ!.. Ὅνειρα ποὺ σβύσαν. Γιατί, μετὰ τρία χρόνια στὸ ἴδιο παγκάκι, στὶς Κάννες, τὸν ἔπιασα σκαστὸ νὰ σφίγγῃ στὴν ἀγκαλιά του μιὰ ἄλλῃ! Φυσικὰ τὸν χώρισα. Κι' ἀπὸ τότε δὲν ἔδωσα πίστη σὲ ἄντρα.

LEOME SISMAN

ΠΑΝΘΕΟΝ

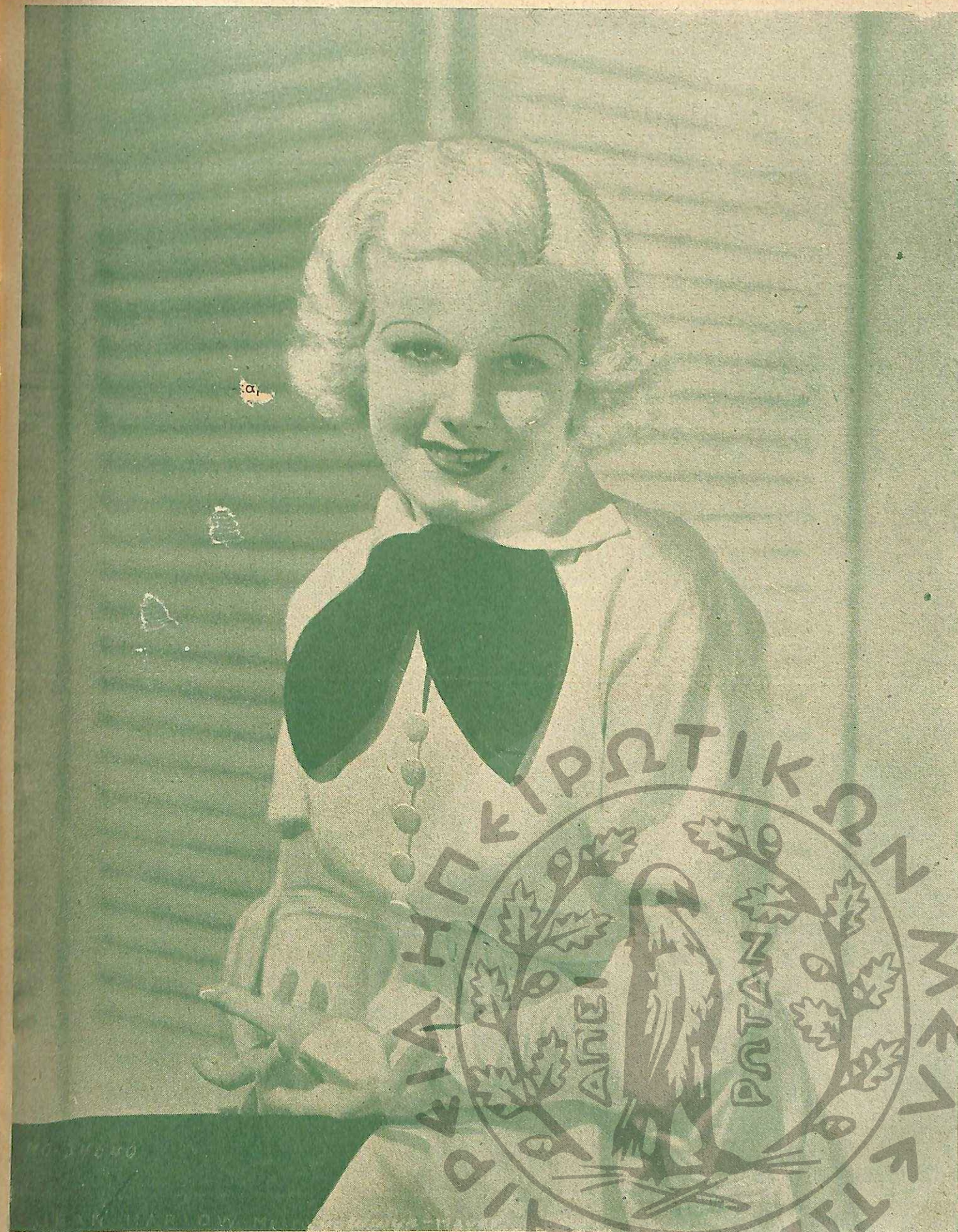
ΠΑΝΘΕΟΝ

POMPERT MONTGOMERY

ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

ΤΖΙΝ ΧΑΡΛΟΟΥ

Ήταν ένα ωραίο 'Ιουλιανό βράδυ. Τ' αστέρια, χιλιάδες άσημένια καρφιά, που συγκρατούσαν στερεά τόνου-ράνιο θόλο ακίνητο, στην αιώνια του θέση, φωσφόρι-ζαν κάτω απ' τὸ μελιχρό φῶς τοῦ δλόγιου φεγγαριού, δίνοντας ἔτσι κάποιο ξέχωρο θέλητρο στὴ μαγευτικὴ αὐ-τὴ νύχτα.

Στὴ χλιαρὴ ἀτμόσφαιρα, τὴ γεμάτῃ ἀπ' τὰ μύρα τῶν λουλουδιῶν, τῆς χλόης, τῶν πεύκων, τῶν χιλίων δέντρων τοῦ πάρκου τῆς Νάπολης, πλανιόταν κάτι, πού διέθετε ἐρωτικὰ τίς καρδιές, τρικύμιζε τίς αἰσθήσεις, ἐφλόγιζε τοὺς πόθους...

Σφιγμένη στὸ πλεῦρό τοῦ φίλου τῆς ἡ Οὐγκέτ ντὲ Μπερ-ζάν, τὸν ρωτοῦσε γιὰ μυριοστὴ φορὰ στὸ διάστημα τοῦ λιγὸ χρόνου δεσμοῦ τῶν...

—Θὰ μ' ἀγαπᾶς, ἀληθινὰ Πιέρ, γιὰ πάντα, γιὰ ὅλη σου τὴ ζωὴ...

—Μὰ, μικρὴ, γλυκεῖά μου Οὐγκέτ, γιατί θές ν' ἀμφιβά-λῃς; Στὴ ζωὴ μου, τὴ γεμάτῃ σκληροὺς ἀγῶνες καὶ περι-πέτειες, τὴ γεμάτῃ σάλους καὶ τρικυμίες, ἐσὺ ἐστᾶθης ὁ φωτεινὸς ἥλιος πού τῆς χάρισες τὴν ἐλπίδα σ' ἕνα καλὸ-τερο αὐριο, τὴν πίστη σ' ἕνα ἥρεμο, εὐτυχισμένο μέλλον. Θάμουνά ἕνας ἀσυγχώρητα ἄκαρδος κι' ἕνας ἀπόλυτα ἀ-γνώμων, ἂν θὰ πρόδινά τὴν πίστη μου σὲ σὲ καὶ γκρέμιζα τὰ δνείρα πού σ' ἄφισα, γύρω ἀπ' τὴν πίστη στὴν ἀγάπη μου, νὰ πλέξῃς.

Ἡ νέα γυναίκα σφίχτηκε ἀκόμα πιότερο στὸ πλεῦρό τοῦ συντρόφου τῆς, ἔρριξε τρυφερά τὸ χέρι τῆς στὴ μέση του καὶ τοῦ ψιθύρισε.

—Δὲ ξέρω γιατί ἡ ἀνησυχία μου σφίγγει τὴν ψυχὴ καὶ φοβοῦμαι Πιέρ, τρέμω πὼς θὰ σὲ χάσω...

Καὶ σὰ μάτια τῆς ὁμορφῆς μικρῆς, τρεμόλαμψε—κάτω ἀπὸ τίς ἀχτίδες τοῦ φεγγαριού, πού γλυστατώντας ἀπαλά μεσ' ἀπ' τὸ φύλλωμα τῶν δέντρων πού τοὺς σκίαζε, τοὺς ἔλουζε ἐξαϋλωτικά — ἕνα πύρινο δάκρυ.

Ἐκεῖνος ἔφερε τὰ χεῖλη του, φριγμένα ἀπ' τὴν ἐρωτικὴ λάβα πού τρικύμιζε τὰ στήθη του, στοὺς βουρκαμένους οὐ-ρανοὺς τῶν ματιῶν τῆς κι' ἤπιε—σάν τὸ πιὸ ἡδονικὸ νέ-κταρ — τ' ἄμυρό ὑγρὸ τοῦ πικροῦ πόνου τῆς.

—Ὡ, μὴ μὲ ξαναφιλήσῃς στὰ μάτια Πιέρ, εἶναι προιή-γμα χωρισμοῦ τὸ φιλὶ τῶν ματιῶν· εἶπεν ἡ νέα...

—Παῖδι, πού εἶσαι, μικρὴ μου Οὐγκέτ, παραπονιάρα μου γλυκεῖά Οὐγκέτ· ἐπέλλισεν ἐκεῖνος καὶ τὴν πήρε τρυφερά στὴν ἀγκάλῃ του νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Κι' ἀλήθεια ἐλάτρευε πιστά, θερμά, παράφορα, ὁ Πιέρ Κερνιάκ τὴν Οὐγκέτ ντὲ Μπερζάν. Τὴν ἐλάτρευε χρόνια δλόκληρα τώρα, ἀπὸ τότε πού κι' οἱ δύο ἦταν συμμαθητὲς στὸ Ὡδεῖο. Ἐκεῖνος, ἕνα φτωχὸ παιδί, μὲ σπάνια φωνὴ τενόρου, δούλευε ὅλη τὴν ἡμέρα σκληρά, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ σκουδάσῃ, ν' ἀναδειχθῇ. Ἐκεῖνη, κόρη ἑνὸς βαθύπλου-του εὐγενεοῦς, μάθαινε πιάνο γιὰ λοῦσο.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού τὴν εἶδε ὥραία σάν ὄνειρο, ἐνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ λυώνῃ, κάτω ἀπ' τὴ φλόγα τῶν ὥραιων μαύρων τῆς ματιῶν...

Μὰ ἦταν τόσο κακοντυμένος, τόσο φτωχός, πού δὲν τόλ-μησε οὔτε νὰ τὴν πλησιάσῃ ποτέ. Τὸν ἔφτανε νὰ τὴ βλέ-πῃ, νὰ τὴν ἀκούῃ νὰ μιλά, νὰ γελάῃ, τὸ μουσικὸ ἐκεῖνο ὑλόχαρο γέλιο τῆς, κι' αὐτὸ τὸν ἔφτανε. Ὑστερα κείνη παντρεύτηκε ἕνα κόμητα καὶ τὴν ἔχασε. Πόνεσε γιὰ τοῦτο πολὺ κι' ἂν δὲν εἶχε τὸ τραγοῦδι νὰ τὸν παρηγορῇ, ἴσως νὰ μὴ ζοῦσε κἂν σήμερα... Λίγο ἀργότερα, ὅταν πιά ἀρί-στευσε στίς ἐξετάσεις καὶ βγήκε στὸ θέατρο κι' ἄρχισε νὰ τοῦ χαμογελά ἡ δόξα, ἔμαθε πὼς ὁ ἀντρας τῆς Οὐγκέτ-

τῆς τὴν ἐγκατέ-λειψε, ξετρελλαμέ-νος μὲ μιὰ καμα-ριέρα τῆς, καὶ χά-θηκε πὼς ἴσως τώ-ρα, πού ἦταν κι' αὐτὸς κάτι, θὰ μποροῦσε νὰ τὴν πλησιάσῃ, νὰ τίς μιλήσῃ γιὰ τὸ πα-λὸ του αἰσθημα, πού οὔτε ὁ χρό-νος, οὔτε ὁ χωρι-σμός μποροῦσε νὰ

σβύσῃ ἀπ' τὴν καρδιά του... Μὰ ἡ Οὐγκέτ, πειραγμένη πιό-τερο ἀπ' τὴν προσβολὴ παρὰ ἀπ' τὸ χωρισμὸ ἀπ' ἕναν ἄντρα, πού κατὰ βάθος δὲν εἶχε συγκινήσῃ τὴν καρδιά τῆς, εἶχε φύγει γιὰ κάποια ἐξοχὴ, ζητώντας στὴ μοναξιά τῆς τὴ λήθη. Ἔτσι, ὑποχρεωμένος νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀμερικὴ πού τὸν δέσμευεν ἕνα συμβόλαιο, δὲν μπόρεσε νὰ τὴ συ-ναντήσῃ... Γυρίζοντας ἀπ' τὸ ταξίδι του, πού τοῦχε δώσει ἀφθονὴ δόξα κι' ἀφθονώτερα δολλάρια, ἔμαθε πὼς ἡ Οὐγκέτ εἶχε παντρεφτῇ ἐκ νέου, κάποιο πλούσιο βιομήχα-νο. Ἐσφίξε τὴν καρδιά του κι' ἔφυγε μὲ τὴ φλόγα τοῦ πρώτου ἐρωτικοῦ του πάθους ἀσβεστῇ στὴν ψυχὴ... Τέσ-σερα δλόκληρα χρόνια καλλιτεχνικῶν θριάμβων, ἐκδηλώ-σεων ἐρωτικοῦ πάθους, ἀπὸ ἀπειρες θαυμάστριες, καὶ πε-ριπετειῶν σ' ὅλα τὰ μεγάλα κέντρα τοῦ κόσμου, δὲν μπό-ρεσαν νὰ τὸν κάνουν νὰ προδώσῃ τὴν ἀγάπῃ του, τὴν ἴσως ρομαντικὰ ἀρρωστη, μὰ ὅχι γι' αὐτὸ λιγώτερο ἀξιο-θαύμαστη, στὴν Οὐγκέτ... Καὶ τώρα πού τὴν εἶχε ξανα-βρεῖ ἐλεύθερη, ἐρωτευμένη μαζί του, ἐκεῖ στὴν ποιητικὴ γωνιά τῆς Νάπολης, θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ξεχάσῃ; Ποτέ!

Τῆς τὰ ψιθύρισε ὅλ' αὐτὰ τρυφερά, παθάρικα, μὲ τὴ γλυκεῖα θερμὴ του φωνή, καθὼς ἦταν ξαπλωμένοι στὴν ὀλάνθιστῃ χλόῃ, μὲ μόνους μάρτυρες τὸ φεγγαρίσιο φῶς καὶ τίς μαρμαρυγὲς τῶν ἀστρῶν, καὶ τὴν ἔπεισε, πὼς ἦταν ἀνόητη νὰ φοβάται... Κι' ἡ Οὐγκέτ, πού τὴν πρώτη φορὰ εἶχε παντρεφτῇ ἕναν ἄκαρδο, τὴ δεύτερη ἕνα βαθύπλουτο βιομήχανο, πού τὸν ἀπασχολοῦσαν πιότερο οἱ δουλειές τοῦ ἐργοστασίου του, παρὰ ἡ γυναίκα του, ἡ ὁμορφὴ μι-κρὴ γυναικούλα του, πού διψοῦσε γιὰ ἕνα τρυφερό λόγο, πού ποτὲ δὲν τὸν ἀκουσε, ὡς τὴν ἡμέρα πού μιὰ πνευμο-νία τὸν ἔστειλε στὸ βασιλεῖο τῶν νεκρῶν, γινώταν τώρα εὐτυχισμένη σὰ μιὰ μαθητρίοῦλα 16 χρονῶν, πού γιὰ πρῶ-τὴ φορὰ, τὰ τρυφερά λόγια τῆς ἀγάπῆς, τῆς συγκινοῦν τὴν εὐαίσθητὴ ψυχὴ. Καὶ τοῦ ψιθύρισε...

— Ἡμουνά τόσο αἰσιχ, ὡς τώρα, ἀγαπούλα, πού τρέμω μπροστὰ στὴν τόση εὐτυχία πού μοῦ δίνει ἡ ἀγάπη σου...

— Μένε ἡσυχὴ ἀγαπούλα, καὶ δὲ θὰ μᾶς χωρίσῃ τίπο-τα... ψιθύρισε αὐτός...

Ἐνα κλαποπούλι, πᾶνω ἀπ' τὸ φύλλωμα τοῦ δένδρου πού τοὺς σκίαζε, ἄφισε μιὰ στριγγὴ φωνή... Ὁ Πιέρ ἐρρί-γησεν, ἄθελά τώρα, μὰ πρὶν προφτάσῃ ἡ Οὐγκέτ νὰ τὸ πάρῃ χαμπάρι, μὲ τὴ θερμὴ, παθητικὴ του φωνή, ἔπνιξε τὴν συνέχεια τοῦ ἀπαισίου κρωγμοῦ μὲ τό:

«Ὁ ἔρως εἶναι ὥραῖο πρᾶγμα τράλαλά». Καὶ σηκώνοντας ἀπαλά τὴν καλὴ του ψιθύρισε. «Πᾶμε ἀγαπούλα, ἡ ὑγρα-σία μπορεῖ νὰ σὲ βλάψῃ...»

Δυὸ μέρες ἀργότερα ὁμως, σὲ μιὰ σύγκρουση αὐτοκινή-των, ὁ διάσημος τενόρος, εἶχε γίνῃ πολτός... Ἡ μοῖρα τῆς Οὐγκέτ ἦταν ἀνάληττα σκληρὴ...

YVETTE DUBAC

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Ο Ίακωβος Λαρσέν γύρισε με κατεβασμένο το κεφάλι από τις ιπποδρομίες.

— Λοιπόν... Έχασες βέβαια; τον ρώτησε μ' αγωνία η γυναίκα του.

— Καταστράφηκα έντελως! είπε και πέταξε θυμωμένα το καπέλλο του στο κρεβάτι.

— Πόσα έχασες; ζήτησε να μάθη η γυναίκα του, προσπαθώντας να μιλήσει, ενώ ζωγραφίστηκε η απελπισία στο πρόσωπό της.

— Χίλια τετρακόσια φράγκα! τσούλισε με πόνο.

Έκείνη αναστέναξε μ' ανακούφιση και του είπε με καλωσύνη:

— Έγώ φοβήθηκα γιά χειρότερα!

— Νομίζεις πώς με τις δυο χιλιάδες φράγκα θα βολεφτούμε αυτό το μήνα; ρώτησε δειλά.

— Ναι, με κάθε δυνατή οικονομία ίσως να τα καταφέρουμε, αλλά δεν πρέπει να σκεφθής διόλου αυτό το μήνα ούτε γιά χαρτιά, ούτε γιά κουρσες, ούτε γιά μπιλιάρδο.

Κατά τ' άλλα θα τα καταφέρω εγώ, Ίακωβε, και σύχασε! Συγκινήθηκε υπό την τόση καλωσύνη, από το τόσο θάρρος της γυναίκας του.

— Λουκιανή, ξέρεις ότι κυρίως σύ είσαι η αιτία της καταστροφής μου;... Βασίζομαι πολύ στην έπιεικειά σου. Κάθε άλλη γυναίκα θα μ' είχε διώξει τώρα πρό καιρού ή θα μούκανε τουλάχιστο ζωηρές σκηνές. Αλλά σύ με συγχωρείς διαρκώς, όσο πολύ κακό κι' αν κάνω. Και όσο πρόστυχο κι' αν είναι αυτό, εκμεταλλεύομαι την άπειρη καλωσύνη σου, είμαι ένας άδικος, όμως άνθρωπος, που δεν μπορεί ν' αυτοκυριαρχηθί. Αλλά σύ έχεις τόσο εύγενικά αισθήματα και τέτοια αυτοθυσία. Δεν σου αξίζω. Παρακαλώ. λησμόνησέ με!

Απλώσε τα χέρια της, τον έσφιξε στην άγκαλιά της και τον φίλησε τρυφερά.

— Ναι, ναι, παιδί μου, αν νομίζης πώς μπορείς να με γιατρέψης με τα φιλά σου απ' αυτό το διαβολεμένο πάθος, άπαιτάσαι. Ας είναι όμως, αυτή τη φορά θα κέρδιζα δίχως άλλο, αν δεν ήταν η καταραμένη αυτή σύμπτωση... Στοχάσου, ότι ενώ πήγαιναν όλα έξοχα. άξαφνα ένα άδέξιο κίνημα και τ' άλογό μου έμεινε πολύ πίσω από τ' άλλα! "Επαψε με μιάς, κι' η απελπισία του ήταν μεγάλη.

— Άκου, Ίακωβε, εγώ θα προσπαθήσω να σε γιατρέψω από τη μαϊα σου αυτή γιά το παιγνίδι. Κι' έχω την πεποίθηση ότι μπορεί να σε σώση μιά θεραπεία με δραστικό αντίφάρμακο! Είπε η Λουκιανή.

— Και τι είδος θεραπεία θάναυ αυτή; τη ρώτησε ο Ίακωβος, ενώ την κύτταξε άνήσυχος.

— Είναι άπλουστάτη. Θέλω να στοιχηματίζης μονάχα μαζί μου. Νά, την παραμονή των ιπποδρομιών θα βάζης σέ μένα το στοιχήμά σου. Λ. χ. θα λές; Βάζω δέκα φράγκα σ' αυτό το άλογο κι' εύχοισι σ' άλλο κι' ούτω καθεξής. Κι' όταν θα μαθαίνουμε τ' άποτέλεσμα, θα λογαριαζόμεθα. Θά σου πληρώνω στην ακρίβεια όσα θα έπερνες απ' το ταμείο στις κουρσες!

— Με φασόλια βέβαια! της είπε ειρωνικά.

— Όχι, σου λέω. Μιλώ σοβαρώτατα. Θά πληρώνεσαι τοίς μετρητοίς με πραγματικά λεφτά. Και καθώς χάνεις συνήθως περισσότερα άφ' όσα κερδίζεις, είμαι άπόλυτα βέβαιη—ότι δεν με ξεμπανκάρεις! Δεν θά στερηθής ούτε τά χαρτιά σου, ούτε το σκάκι σου, γιατί είμαι πρόθυμη να παίζω κάθε βράδυ μαζί σου. Άτυχώς δεν ξέρω αυτά τά παιγνίδια, μά θα μού τά μάθης έσύ. Μπαίνω πολύ γλήγορα στο νόημα και ποιάς ξέρει, μπορεί να γίνω σύντομα έπιφοβή αντίπαλος. Μ' αυτό τον τρόπο θα θεραπευθής και τά λεφτά θα μένουν στο σπίτι μας! Είπε η Λουκιανή.

— Πράγματι, είναι συγκινητικό το τι μπορεί να σκαρώση ή άγάπη μιάς γυναίκας! είπε σκεπτικός ο Ίακωβος.

— 5940 φράγκα! φώναξε η Λουκιανή, χειροκροτώντας.

Σκέψου, ότι σέ λιγώτερο από δυο χρόνια σου κέρδισα 5940 φράγκα. Ή άπόδειξη βρίσκεται έδω μέσα στον κομμάρι παρά!

— Μά αυτό είναι άπίστευτο! πόσες φορές να μ' έκλεψες στα χαρτιά, γιά νάχης τέτοια κέρδη! είπε ο Ίακωβος χαμογελώντας.

— Έλα, μίλα ειλικρινά—δεν ήταν καλή ή ιδέα μου στην πράξη; Κάθε βράδυ έμεινες στο σπίτι μαζί μου και το σπουδαιότερο, γιατρεύηκες έντελως από το πάθος σου. Αλλά και τά μικρά μαλώματα, τ' άπαραίτητα δά σέ κάθε παιγνίδι, ήταν όλως διόλου άδωα!

— Και τι θά κάμουμε τώρα αυτά τά λεφτά; ρώτησε ο Ίακωβος.

— Άχ! Τόσο καιρό τώρα όνειρεύομαι ένα ταξίδι στη θάλασσα τις διακοπές. Τι λές γι' αυτό! Θά ναι βέβαια έξοχα νάχη κανείς ένα όλόκληρο μήνα τη θάλασσα μπροστά στα μάτια του, να ψήνεται κυριολεκτικά στον ήλιο... Είπε η Λουκιανή με μάτια, που άστραψαν.

— Ναι, βέβαια, άγαπητή Λουκιανή, αλλά θά μαστε ύποχρεωμένοι ν' άρκεσθούμε σέ μιά μικρή φωληά, γιάτι με 6.000 φράγκα δεν μπορεί κανείς ν' άπλωθί περισσότερα. Δεν θά μπορούμε βέβαια να βγαίνουμε κάθε βράδυ έξω. Με μιά λέξη μπορούμε να πάμε στα λουτρά χωρίς να σπνάζουμε στο καζίνο!

— Χωρίς καζίνο; είπε η Λουκιανή μελαγχολική. Έχω μεγάλο καύμο να δώ μια φορά ένα καλό καζίνο, μονάχα γιά να πάρω μιά ιδέα. Τι ώραιες γυναίκες με όμορφες τουλάχιστες θά ναι εκεί μέσα!

— Γι' αυτά τά πράγματα, μικρούλα μου, έπρεπε νάχαμε το λιγώτερο τά διπλάσια.

Σώπασαν κι' οί δυο. Κι' είδαν τ' ώραίο τους όνειρο να διαλύεται σάν σύννεφο.

— Ναι, τά διπλάσια, έχεις δίκην, επανέλαβε σκεπτική η Λουκιανή.

Την άλλη μέρα, μιά Κυριακή, διάβαζε ο Ίακωβος την έφημερίδα του στο μπαλκόνι, όταν πλησίασε η Λουκιανή. — Ω! το Γκράν πρι! φώναξε, καθώς διάβαζε τον τίτλο «Σήμερα το άπόγευμα το Γκράν πρι στις κουρσες του Λονδάν!»

— Κι' ύστερα τί; άπάντησε ο Ίακωβος.

— Νά πούμε τη μαύρη αλήθεια, δυο χρόνια τώρα δεν πάτησες το πόδι σου στις κουρσες. Ίακωβάκο μου.

— Κι' αυτό το χρωστάω σέ σένα!

— Είσαι ύπερβολικός. Έγώ κατάλαβα πόσο υπέφερες όσο να συνηθίσης! Γι' αυτό σκέφθηκα να πάμε σήμερα και τώ να σε εύνοηση και ή τύχη. Και τότε θά μπορέσουμε να κάμουμε το ταξίδι μας στη θάλασσα.

Την έκύτταξε έκπληκτος.

— Αλήθεια; Το θέλεις αυτό; Λοιπόν, θά δοκιμάσω μονάχα μ' ένα έκατόφραγκο, αυτό είναι όλο όλο που θά ρισκώ κινδύνω!

— Σύμφωνοι, μπορούμε όμως να πάρουμε μαζί μας όλα τά λεφτά, χωρίς κανένα κίνδυνο, γιάτι θάρω μαζί σου. Το ίδιο βράδυ το άνδρόγγυνο Λαρσέν γύρισε με τά πόδια ανάμεσα απ' το δάσος. Είχε χάσει όλα τά λεφτά του, μέχρι πεντάρας!

— Η θάλασσά σου, Λουκιανή, έγινε ένα έλος! είπε ώργισμένος ο Ίακωβος.

— Γιά ποιά έλος λές; ρώτησε εκείνη, που στην απελπισία της δεν κατάλαβε τι ήθελε να πη.

— Αμήλητη, άφηρημένη περπατούσε στο πλευρό του άνδρός της με μιά έπίμονη ιδέα στο μυαλό της... Ξέρεις άγάπη μου, έλπίζω να κερδίσουμε την άλλη Κυριακή στο Σαιν-Κλου. Είπε στο τέλος.

Ο Ίακωβος την κύτταξε και της είπε:

— Ξέρεις τίποτα; δεν ξαναρχίζουμε την θεραπεία, αντίστροφα, αυτή τη φορά;

— Ο Ίακωβος την κύτταξε και της είπε:

— Ξέρεις τίποτα; δεν ξαναρχίζουμε την θεραπεία, αντίστροφα, αυτή τη φορά;

— Ο Ίακωβος την κύτταξε και της είπε:

— Ξέρεις τίποτα; δεν ξαναρχίζουμε την θεραπεία, αντίστροφα, αυτή τη φορά;

— Ο Ίακωβος την κύτταξε και της είπε:

— Ξέρεις τίποτα; δεν ξαναρχίζουμε την θεραπεία, αντίστροφα, αυτή τη φορά;

— Ο Ίακωβος την κύτταξε και της είπε:

— Ξέρεις τίποτα; δεν ξαναρχίζουμε την θεραπεία, αντίστροφα, αυτή τη φορά;

Η Λουίζα Μπαντίν κύτταξε τον άνδρα της κατάματα κι' είπε ήσυχα και σιγά, τόσο σιγά κι' έκφραστικά, ώστε δεν έμεινε παραπολύ εύχαριστημένος.

— Τρελλάθηκ ες, άγαπητέ μου; Ποτέ μου δεν θά χωρίσω από σένα, δι' ορθώσου, λοιπόν, και χάρε!

Ο Λέων Μπαντίν δεν μπόρεσε να κάμει καμιά σκηνή, γιάτι την ίδια στιγμή μπήκε μέσα ή όπρητρια Βίλμα κι' είδοποίησε ότι το αυτοκίνητο γιά την κυρία ήταν κάτω στην πόρτα. Η Λουίζα χαιρέτησε μ' έ-

να ξερό κίνημα του κεφαλιού τον άνδρα της κι' έφυγε. Πίσω της ή καμαριέρα, κι' ο Λέων έμεινε μόνος.

Μπροστά του είχε όχτς βδομάδες, σωτές όχτς βδομάδες χωρίς τη Λουίζα, όλόκληρος καιρός με άπολυτή έλευθερία. Αφοϋ ζήτησε από τη γυναίκα του να χωρίσουν τόσο καθαρά μάλιστα, δεν ήταν καμιά ανάγκη να φανή προσεκτικός.

Ο κύριος Μπαντίν, σύμβουλος και διευθυντής ενός εργοστασίου μετάξης, στην ήλικία, που λένε «ώριμη», δεν ήξερε τί θά πη ή λέξη άπάτη είτε στο έμποριο είτε στη συζυγική ζωή. Έδω κι' έξη μήνες όμως είχε άρχισει να κάνει άπιστιές στη γυναίκα του κι' ήθελε να χωρίσει μαζί της. Ήταν πιά πολύ άσυγχώρητος, γιάτι είχε κάθε λόγο να της ήταν άφοσιωμένος, άφοϋ ή γυναίκα του ήταν άμεμπτη καθ' όλα. Το χειρότερο όμως ήταν ότι ο Μπαντίν έκανε και κατηγορούσε γιά κάθε γνωριμία της κι' άπειλούσε άποκαλύψει, της έψηνε το ψάρι στο χέλι.

Είθε κι' άποείδε ή καύμένη κι' άποφάσισε να πάη μόνη της στα λουτρά με την έλπίδα πώς όταν θά γύριζε θά τον εύρισκε πιά φρόνιμο.

Το ταξίδι αυτό ήρθε κουτί στον Λέοντα Μπαντίν που έτρεξε άμέσως να βρή τη φιλεναδούλα του την Αιμιλία γιά τά της άναγγελίη πώς θάταν έλεύθεροι ν' άγαπιώνται χωρίς σκотоδρες τέσσερις όλόκληρες βδομάδες.

— Νάρθω σπίτι σου «χοντρούλη» μου, γιά νά μαστε πιά βολικά.

Κι' έρθης πισσουνάκι μου.

— Νάρθω πισσουνάκι μου.

Κι' έρθης πισσουνάκι μου.

Κι' έρθης πισσουνάκι μου.

Κι' έρθης πισσουνάκι μου.

Κι' έρθης πισσουνάκι μου.

Κι' έρθης πισσουνάκι μου.

Κι' έρθης πισσουνάκι μου.

Κι' έρθης πισσουνάκι μου.

Κι' έρθης πισσουνάκι μου.

Κι' έρθης πισσουνάκι μου.

Κι' έρθης πισσουνάκι μου.

Κι' έρθης πισσουνάκι μου.

Κι' έρθης πισσουνάκι μου.

Κι' έρθης πισσουνάκι μου.

Κι' έρθης πισσουνάκι μου.

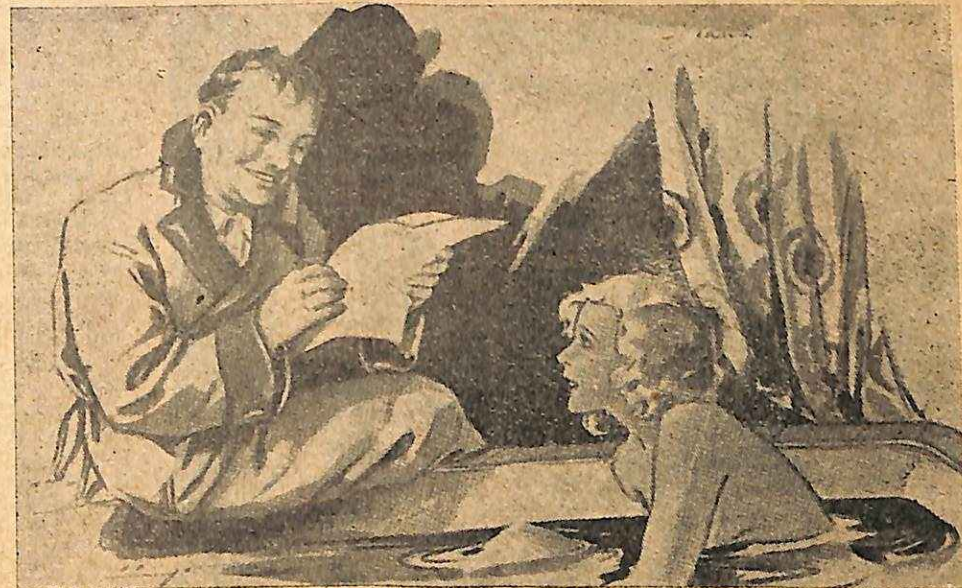
Κι' έρθης πισσουνάκι μου.

Κι' έρθης πισσουνάκι μου.

Κι' έρθης πισσουνάκι μου.

Κι' έρθης πισσουνάκι μου.

Κι' έρθης πισσουνάκι μου.

ΤΟ ΑΤΥΧΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΑΝΤΙΝ

στα πιστήρια που θά τ' άστελναν μόλις έξοφλούσε τον λογαριασμό. Ή χαρά του Μπαντίν ήταν άπερίγραπτη μιά κι' ή Αιμιλία δέ χάρηκε λιγώτερα. Πεταχτηκε από το μπάνιο και τον έκανε λούτσα με τ' άγκαλιάσματά της τά δόλοθερμα.

Την άλλη μέρα ξανάφερε το ταχυδρομείο ένα χονδρό γράμμα από το περίφημο γραφείο των ντετεκτίβ κυρίων Τρεπόρ και Γκοντιγιώ. Ή Αιμιλία κοιμόνταν ακόμα κι' ο κύριος Μπαντίν ήπια ένα μπουκαλάκι σόδα, προτού ν' άνοίξη με μεγάλη εύχαρίστηση, αυτό το γράμμα, που περιείχε τά «αδιάφυστα πιστήρια», που θά τον έβγαζαν άσπροπρόσωπο στη δίκη του διαζυγίου.

Το γράμμα είχε μέσα μιά θαυμασία φωτογραφία. Την κύτταξε και σιγά-σιγά κατάλαβε.

Ή Αιμιλία έύπνησε από ένα τρομερό μπάτσο κι' από το μούγκρισμα του κυρίου Μπαντίν, που περιφέρονταν σάν άγρίμι μέσα στο δωμάτιο, με την τσαλακωμένη πυτζάμα του, μ' άχτένιστα τά μαλλιά σ' άξιοδάκρυτη κατάσταση.

Ή Αιμιλία, που έύπνησε στίς έννια τόσο δυσάρεστα, κάθονταν στίς δεκάμιση τώρα, στο τραίνο κι' έφευγε χωρίς καμιά έλπίδα πλέον να ξαναϊδή το «χονδρούλη» της.

Άκόμα και σήμερα δεν έξερει πώς ήταν δυνατό να γίνη τέτοιο πράγμα. Τόσο γλήγορα και τόσο ξαφνικά δεν έκαμε ποτέ της έως την ώρα ταξίδι.

Όστόσο, δεν μπορούσε πιά να κάνει διαφορετικά. άφοϋ ή μοίρα της είχε δείχθ τόσο σκληρή. Με την ψυχή γεμάτη θλίψη έσκυψε το κεφάλι πρό του μοιραίου, άποφασισμένη ν' αντιμετώπιση καρτερικά την κατάσταση.

Ο Λέων Μπαντίν έθαψε την έλπίδα ν' άπαλλαγί από τη γυναίκα του Λουίζα. Ή φωτογραφία που έμελλε να τον βοηθήσει γιά το διαζύγιο, δεν παρίστανε τη Λουίζα, αλλά την Αιμιλία σέ τρυφερή συνέντευξη μ' ένα νέο. Και μάλιστα μέσα στο ίδιο του το σπίτι.

Το λάθος ήταν δικό του βέβαια. Στο γράμμα του προς το περίφημο γραφείο των ντετεκτίβ Τρεπόρ και Γκοντιγιώ, δεν είχε αναφέρει ότι έταξίδευε ή κυρία Λουίζα Μπαντίν και οί κύριοι Τρεπόρ και Γκοντιγιώ έργασθήκανε σύμφωνα με τίς οδηγίες που είχαν. Οί άνθρωποι δεν έφταιγαν διόλου γιά την οποιαδήποτε τροπή έπληραν τά πράγματα. Δεν είχαν κάνει τίποτε πέραν από ότι τους επέβαλε το καθήκον τους προς την εργασία που τους έδινε τά μέσα του βιοπορισμού και τίς οδηγίες του πελάτου των.

— Οί μάσκαδες έργασθήκανε περίφημα, μουρμούριζε ο κύριος Λέων Μπαντίν, δαγκώνοντας τά χέρια του και προθυμοποιήθηκε να τηλεγραφήσει της γυναίκας του, ότι την περιμένει να γυρίση με λαχτάρα.—Πότε έρχεσαι; Αιώνιως δικός σου Λέων. Στόπ».

— Ο Λέων έγραφε κάθε μέρα κι' από μιά κάρτα, που έγραφε με κόκκινο χαρούμενο μελάνι την ήμέρα του έρχομύ του, έτσι που όταν γύρισε τά βρήκε όλα έν τάξει.

Ή Αιμιλία τον έσφιξε στην καρδιά της και τον έγέμισε φιλά. Γιά να τον εύχαρίστηση μάλιστα περισσότερο του έδωσε ένα γράμμα πουχε τη φίρμα του γραφείου του ντετεκτίβ Τρεπόρ και Γκοντιγιώ και τον άφησε να το διαβάσει μόνος, ενώ αυτή γδύθηκε και χώθηκε στην μπανιέρα. Δεν είχε προφτάσει να βρέξει ούτε τίς μασχάλες της, όταν είδε τον Λέοντα να μπαίνει χαρούμενος να κάθεται πάνω στη μπανιέρα και να της διαβάσει το γράμμα. Οί κύριοι Τρεπόρ και Γκοντιγιώ βεβαίωσαν ότι κατέχουν αδιάφυστα πιστήρια που θά τ' άστελναν μόλις έξοφλούσε τον λογαριασμό. Ή χαρά του Μπαντίν ήταν άπερίγραπτη μιά κι' ή Αιμιλία δέ χάρηκε λιγώτερα. Πεταχτηκε από το μπάνιο και τον έκανε λούτσα με τ' άγκαλιάσματά της τά δόλοθερμα.

Την άλλη μέρα ξανάφερε το ταχυδρομείο ένα χονδρό γράμμα από το περίφημο γραφείο των ντετεκτίβ κυρίων Τρεπόρ και Γκοντιγιώ. Ή Αιμιλία κοιμόνταν ακόμα κι' ο κύριος Μπαντίν ήπια ένα μπουκαλάκι σόδα, προτού ν' άνοίξη με μεγάλη εύχαρίστηση, αυτό το γράμμα, που περιείχε τά «αδιάφυστα πιστήρια», που θά τον έβγαζαν άσπροπρόσωπο στη δίκη του διαζυγίου.

Το γράμμα είχε μέσα μιά θαυμασία φωτογραφία. Την κύτταξε και σιγά-σιγά κατάλαβε.

Ή Αιμιλία έύπνησε από ένα τρομερό μπάτσο κι' από το μούγκρισμα του κυρίου Μπαντίν, που περιφέρονταν σάν άγρίμι μέσα στο δωμάτιο, με την τσαλακωμένη πυτζάμα του, μ' άχτένιστα τά μαλλιά σ' άξιοδάκρυτη κατάσταση.

Ή Αιμιλία, που έύπνησε στίς έννια τόσο δυσάρεστα, κάθονταν στίς δεκάμιση τώρα, στο τραίνο κι' έφευγε χωρίς καμιά έλπίδα πλέον να ξαναϊδή το «χονδρούλη» της.

Άκόμα και σήμερα δεν έξερει πώς ήταν δυνατό να γίνη τέτοιο πράγμα. Τόσο γλήγορα και τόσο ξαφνικά δεν έκαμε ποτέ της έως την ώρα ταξίδι.

Όστόσο, δεν μπορούσε πιά να κάνει διαφορετικά. άφοϋ ή μοίρα της είχε δείχθ τόσο σκληρή. Με την ψυχή γεμάτη θλίψη έσκυψε το κεφάλι πρό του μοιραίου, άποφασισμένη ν' αντιμετώπιση καρτερικά την κατάσταση.

Ο Λέων Μπαντίν έθαψε την έλπίδα ν' άπαλλαγί από τη γυναίκα του Λουίζα. Ή φωτογραφία που έμελλε να τον βοηθήσει γιά το διαζύγιο, δεν παρίστανε τη Λουίζα, αλλά την Αιμιλία σέ τρυφερή συνέντευξη μ' ένα νέο. Και μάλιστα μέσα στο ίδιο του το σπίτι.

Το λάθος ήταν δικό του βέβαια. Στο γράμμα του προς το περίφημο γραφείο των ντετεκτίβ Τρεπόρ και Γκοντιγιώ, δεν είχε αναφέρει ότι έταξίδευε ή κυρία Λουίζα Μπαντίν και οί κύριοι Τρεπόρ και Γκοντιγιώ έργασθήκανε σύμφωνα με τίς οδηγίες που είχαν. Οί άνθρωποι δεν έφταιγαν διόλου γιά την οποιαδήποτε τροπή έπληραν τά πράγματα. Δεν είχαν κάνει τίποτε πέραν από ότι τους επέβαλε το καθήκον τους προς την εργασία που τους έδινε τά μέσα του βιοπορισμού και τίς οδηγίες του πελάτου των.

— Οί μάσκαδες έργασθήκανε περίφημα, μουρμούριζε ο κύριος Λέων Μπαντίν, δαγκώνοντας τά χέρια του και προθυμοποιήθηκε να τηλεγραφήσει της γυναίκας του, ότι την περιμένει να γυρίση με λαχτάρα.—Πότε έρχεσαι; Αιώνιως δικός σου Λέων. Στόπ».

— Ο Λέων έγραφε κάθε μέρα κι' από μιά κάρτα, που έγραφε με κόκκινο χαρούμενο μελάνι την ήμέρα του έρχομύ του, έτσι που όταν γύρισε τά βρήκε όλα έν τάξει.

— Ο Λέων έγραφε κάθε μέρα κι' από μιά κάρτα, που έγραφε με κόκκινο χαρούμενο μελάνι την ήμέρα του έρχομύ του, έτσι που όταν γύρισε τά βρήκε όλα έν τάξει.

— Ο Λέων έγραφε κάθε μέρα κι' από μιά κάρτα, που έγραφε με κόκκινο χαρούμενο μελάνι την ήμέρα του έρχομύ του, έτσι που όταν γύρισε τά βρήκε όλα έν τάξει.

— Ο Λέων έγραφε κάθε μέρα κι' από μιά κάρτα, που έγραφε με κόκκινο χαρούμενο μελάνι την ήμέρα του έρχομύ του, έτσι που όταν γύρισε τά βρήκε όλα έν τάξει.

— Ο Λέων έγραφε κάθε μέρα κι' από μιά κάρτα, που έγραφε με κόκκινο χαρούμενο μελάνι την ήμέρα του έρχομύ του, έτσι που όταν γύρισε τά βρήκε όλα έν τάξει.

— Ο Λέων έγραφε κάθε μέρα κι' από μιά κάρτα, που έγραφε με κόκκινο χαρούμενο μελάνι την ήμέρα του έρχομύ του, έτσι που όταν γύρισε τά βρήκε όλα έν τάξει.

— Ο Λέων έγραφε κάθε μέρα κι' από μιά κάρτα, που έγραφε με κόκκινο χαρούμενο μελάνι την ήμέρα του έρχομύ του, έτσι που όταν γύρισε τά βρήκε όλα έν τάξει.

— Ο Λέων έγραφε κάθε μέρα κι' από μιά κάρτα, που έγραφε με κόκκινο χαρούμενο μελάνι την ήμέρα του έρχομύ του, έτσι που όταν γύρισε τά βρήκε όλα έν τάξει.

— Ο Λέων έγραφε κάθε μέρα κι' από μιά κάρτα, που έγραφε με κόκκινο χαρούμενο μελάνι την ήμέρα του έρχομύ του, έτσι που όταν γύρισε τά βρήκε όλα έν τάξει.

— Ο Λέων έγραφε κάθε μέρα κι' από μιά κάρτα, που έγραφε με κόκκινο χαρούμενο μελάνι την ήμέρα του έρχομύ του, έτσι που όταν γύρισε τά βρήκε όλα έν τάξει.

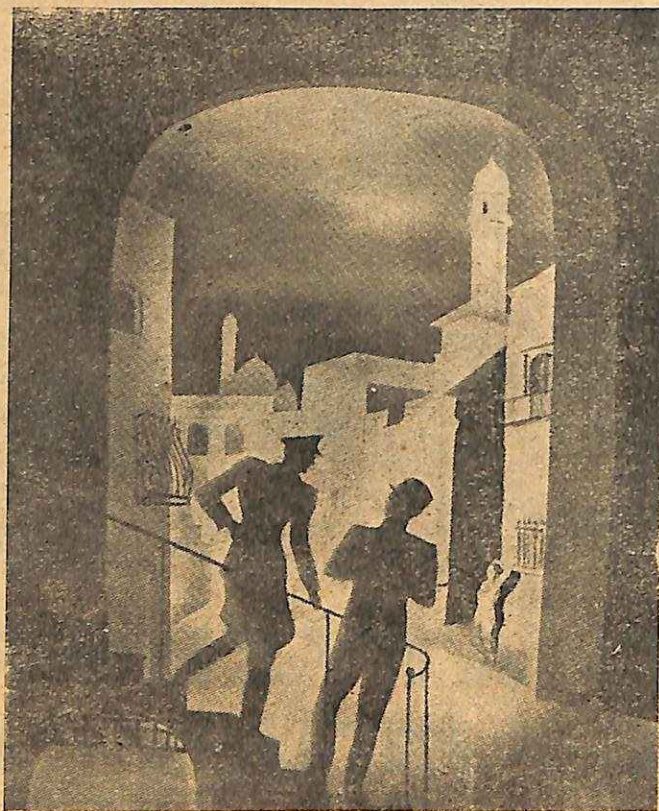
— Ο Λέων έγραφε κάθε μέρα κι' από μιά κάρτα, που έγραφε με κόκκινο χαρούμενο μελάνι την ήμέρα του έρχομύ του, έτσι που όταν γύρισε τά βρήκε όλα έν τάξει.

— Ο Λέων έγραφε κάθε μέρα κι' από μιά κάρτα, που έγραφε με κόκκινο χαρούμενο μελάνι την ήμέρα του έρχομύ του, έτσι που όταν γύρισε τά βρήκε όλα έν τάξει.

συνταγματάρχης Μάξ-γουελ ήταν ο μόνος φίλος μου στην Πόλη. Τραχύς άνθρωπος με δυνατή θέληση, έπειτα από τόσες περιπέτειες που είχε περάσει, και λίγο απότομος. Για μένα όμως ήταν πολύ ευχάριστος σύντροφος, μέσα σε μια άγνωστη πολιτεία. Εμέναμε στο ίδιο σπίτι, ένα παμπάλαιο κτίριο του ρωσικού ρυθμού, που το είχαν χρησιμοποιήσει οι σύμμαχοι στον πόλεμο. Το σπίτι είχε δυο δωμάτια κι ένα μικρό σαλόνι, όπου συναντώμαστε για το πρόγευμα, Μάξ δεν έχωριζαμε όλην την ημέρα, γιατί ανήκαμε και οι δυο στην ίδια ύπηρεσία, εργαζόμενοι μάλιστα στο ίδιο γραφείο.

Ο Μάξγουελ μιλούσε με ευχέρεια τα γαλλικά, μά δεν ήξερε γι' τα ρωσικά. Ένα πρωί, εκεί που έκουβεντιάζαμε για έρωτικές περιπέτειες και για το θέλγητρο που έχει η συντροφιά μιας γυναίκας, ο συνταγματάρχης Μάξγουελ μου εξήγησε ότι με το απότομο ύψος, που συνήθιζε να μιλάει, πώς δεν είχε κοιμηθεί ποτέ ως τότε στην άγκαλιά μιας γυναίκας! ... Και όμως οι έρωτικές επιθυμίες του, μου είπε, ήταν αβάσταχτες και διαν τον έκυριεσαν του φαινόταν ότι θα έτρελλαινόταν...

μαρισμένος ήθοποιος όπερέτας. Αν και δεν ήταν ούτε φιλόλογος, ούτε ζωγράφος, ούτε μουσικός, μολαταύτα ή καλλιτεχνία τον εξέτρελλαινε και θάλεγε κανείς, πώς ήταν ο μοναδικός σκοπός της ζωής του... Η καλλιτεχνία ναί, μά και ο έρωτας... Γιατί ο Αλέξανδρος δε μπορούσε να ζήσει ούτε ένα δευτερόλεπτο χωρίς την Νάντια του. Έλεγε πώς ήταν γυναίκα του, χωρίς αμφιβολία όμως η Νάντια ήταν έρωμένη του. Αυτό δεν είχε καμιά σημασία, αφού κι οι δυο τους αγαπιόνταν τρελλά, ζηλιάρικα, με ένα τρόπο άγριο, σαν να έφοβόταν μη τυχόν χάσει ο ένας τον άλλον. Από τότε που άρχισαμε, ο συνταγματάρχης κι εγώ να τρώμε μεσημέρι βράδυ μαζί με τον Αλέξανδρο και την έρωμένη του, το άρωτικό ζευγάρι έγινε θερμότερο και κάθε φορά που ήταν για να καθίσουν στο τραπέζι κοντά μας, άλλαζαν φιλήματα, γεμάτες λαγνεία και έσφιγγε ο ένας το χέρι του άλλου σαν έρωτευμένα μαθητούδια, αν και τα πρόσωπά τους, ο γαλάσιος κύκλοςκάτω από τα ματιά τους, που τους έσχιζε σχεδόν ολόκληρο το μάγουλο, έφανερώνε πώς έπερνοσαν τις πιο τρελές έρωτικές νύχτες...

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Εμείς οι Γάλλοι είν' αλήθεια, πώς είμαστε λίγο τσιγγουνήδες στον έρωτα και τα έρωτικά ζευγάρια μας φροντίζουν πάντα να αφίνουν λίγη θερμότητα για το μέλλον. Οι ρώσοι απεναντίας είναι πολύ ή Νάντια ούτε ο Αλέξανδρος νοιάζονταν αν θα εξακολουθούσαν να αγαπιώνται με τον ίδιο τρελλόν πόθο, με την ίδια λαχτάρα, πάντα...

Ετσι έγινε εκείνο που έπρεπε να γίνει... Η Νάντια συνήθιζε να φορή τόσο ντεκολτέ φορέματα, ώστε κάτω απ' αυτά εφέγγριζε ολόκληρο το φειδίσινο κορμί της... Το κορμάκι της ιδίως ήταν τόσο ανοιχτό ώστε και όταν δεν έσκυβε ακόμη, ξεχώριζε προκλητική ή γραμμή του στήθους και η μαγευτικότερη συνέχειά του... Το περπάτημά της, το λίγο χορευτικό, νόμιζε κανείς πως έλκινζε στο ύψος ενός έρωτικού τραγουδιού...

Εκείνη τη νύχτα έβρεχεν αδιάκοπα... Δεν υπάρχει τίποτε πιο ένοχλητικό από τις βροχερές ημέρες στην Άντατολή. Δεν έχει κανείς που να πιά, αφού τα άνατολίτικα σπίτια σε διώχουν. Ετρώγαμε στο εστιατόριο με τον Αλέξανδρο και τη Νάντια.

Ποιό να πάμε; Είπε με άνιαρό ύφος ο Μάξγουελ. Τα κέντρα τα έχω βαρεθεί όλα... Δεν πάμε στο σπίτι μου καλύτερα; Έχω ούισκου και χαρτιά... Πάμε να κάνουμε ένα μπρίτζ.

Επήγαμε στο σπίτι. Ούτ' εγώ ούτε η Νάντια ξέραμε να παίζουμε μπρίτζ. Αποτραβηχθήκαμε λοιπόν σε μια γωνιά και άρχισαμε να κουβεντιάζουμε... Έν τω μεταξύ ο συνταγματάρχης και ο Αλέξανδρος έπεσαν με μια αφάνταστη μανία στα χαρτιά... Ήταν τόσο ευχάριστη η κουβέντα της Νάντιας, είχαν ένα άλλο χαϊδευτικό τόνο ή φωνή της, ώστε μου φαινόταν σαν να μ' ενανούριζαν... Εξαφνα όμως ετινάχθηκα από την τόσο ευχάριστη αυτή νάρκη, από ένα πνιχτό ούρλιασμα του Αλέξανδρου... Σκυμμένος πάνω από τα χαρτιά έπαιζε με λύσσα... Είχε χάσει και το τελευταίο γρόσσι του... Εξακολουθούσε μολαταύτα να παίζει, φέρνοντας με μανία, κάθε τόσο το χέρι στον ψηλό γιακά της στολής του... Έπαιξε και έχασε το παράσημό του, το ρολόγι του, το δακτυλίδι του... Έχασεν ακόμη και το μικρό μισθό, του έρχομένου μηνός, που

έπερνε από κάποιο παραγγελιοδοχικό γραφείο...

Ο Μάξγουελ είχε άκουμπήσει σε μια γωνιά του τραπεζιού τα κερδισμένα κι' εξακολουθούσε να παίζει με άταραξία.

— Ρεβάνς! έμουγκριζεν ο Αλέξανδρος.

— Ρεβάνς! του άπαντούσεν ήρεμα ο συνταγματάρχης. Είχαμε άρσει τις θέσεις μας εγώ κι' η Νάντια και παρακολουθούσαμε τώρα ανυπόμονα το παιχνίδι. Η Νάντια έσφιγγε τα χείλη της και είχε γίνει κατάχλωμη... Εξαφνα την είδα να βγάξει το βραχιόλι της, ένα βραχιόλι αξίας και να το βάζει στο χέρι του Αλεξάνδρου... Σε λίγο το βραχιόλι έχάθηκε... Η Νάντια έδωσε έτσι όλα τα κοσμήματα, που έφορούσε, βγάζοντας ακόμη απ' τ' αυτιά της κι' αυτά τα πολύτιμα σκουλαρήκια της... Ο Μάξγουελ εξακολούθησε να κερδίζει...

— Ρεβάνς! έλεγε.

Δεν έχω τίποτα πιά, είπε με υπόκωφη φωνή ο Αλέξανδρος και με βλέμμα τρελλού.

— Πώς, έχεις! του απήντησεν ο συνταγματάρχης ήσυχα.

— Τί;

— Τη Νάντια!

Το είπε με μια τέτοια απάθεια, πετώντας τα χαρτιά στο τραπέζι. Ο Αλέξανδρος ετινάχθηκε όρθιος σαν να τον επέρασαν ηλεκτρικό ρεύμα... Η Νάντια άκουμπησε το μάγουλό της στο δικό του και του είπε:

— Ησούχασε αγαπημένε μου... Δέχομαι.

Και γυρίζοντας το χλωμό πρόσωπό της στο συνταγματάρχη, μ' ένα αγέρωχο ύφος του είπε:

— Σας μισώ, αλλά δέχομαι... να γίνει η τελευταία παρτίδα του παιχνιδιού σας... Αν ο Αλέξανδρος χάσει θα είμαι δική σας... Μά αν κερδίσει, θα του ξαναδώσετε, όλα όσα έχασε; συμφωνώ;

— Ωλ ράτι, έπεν ο Μάξγουελ. Πάρολη λοιπόν.

— Μά αγαπημένη μου, την παρεκάλεσεν ο Αλέξανδρος.

— Ησούχασε, καλέ μου, μπορεί ο έρωτάς μου να σου φέρη γούρι.

ΤΙ ΤΡΑΒΑΝΕ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΜΕ ΤΟ ΠΑΧΟΣ

Η μεγαλύτερη συμφορά, που μπορεί να πάθει ένας κινηματογραφικός άστηρ, και γενικά κάθε ήθοποιός, είναι να παχύνει. Πρέπει άμέσως να υπογράψει το συμβόλαιο της σύνταξής του. Ένας Ιρλανδός ήθοποιός έδωσε τον πιο κατάλληλο και συμβολικό όρισμό στο ζήτημα αυτό: Είπε πως το πάχος στους καλλιτέχνες προξενεί τον ίδιο φόβο που θα προξενούσε σ' έναν ολονόηποτε άλλον άνθρωπο, ένας άνθρωπος σκελετός που θα βρισκόταν ξαφνικά μέσα στην γκαρδαρόμπα του.

Όλοι ανεξαίρετως οι κινηματογραφικοί άστέρες έχουν στο πρόγραμμά τους το καθημερινό και προσεκτικό ζύγισμα του βάρους των. Μόλις αντιληφθούν πως παχύναν μερικά δράμια, κινητοποιούνται σπασιμωδικά όλοι οι ειδικοί. Κι' εϋθὺς άμέσως έπακολουθούν μασάζ, μπάνια, πορείες και... πείνα και των γονέων. Και αυτή η Σπαρτιατική διαίτα βαστάει ώσπου να επανέλθουν στο κανονικό βάρος. Μόνον τότε αναπνέουν και γελάει λίγο το χείλι τους. Το δυσάρεστο όμως είναι ότι ο έλκθρος επανέρχεται πιο άπειλητικός, και στο τέλος, τις πιο πολλές φορές, έπικρατεί.

Η διάσημος άγγλις ήθοποιός Μαίνινγκ, για να μπορέσει να εμφανισθί στη «Φαίδωρα» του Σαρδού, υποχρεώθηκε να κάνει τα αδύνατα δυνατά για να αδυνατίσει. Πήρε ένα μήνα άδεια κι' έκανε την πιο αφάνερπη διαίτα. Περιπατούσε τριάντα μίλια την ημέρα. Ένώ το φαί της ήταν: ντομάτες με ξύδι. Μόνο που και που έτρωγε στά... κρυφά καμμία βρασμένη πατάτα. Τ' αποτέλεσμα ήταν έπόμενο: έγινε πεταί και κόκκαλο. Και τον Οκτώβριο του 1883 έπαιξε με εξαιρετική έπιτυχία τη Φαίδωρα.

Η Νόρμα Ταλμάς, στην αρχή της κινηματογραφικής της καριέρας, άρχισε να παχύνει... κοιλιά!! Δίχως αμφιβολία αυτός ο... τεράστιος κίνδυνος ήταν ίκανός να έπισκιάσει για πάντα την ανατέλλουσα άσση της. Αμέσως κόπηκε ή όρεξή της και έγινε ή πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Διέλυσε τροχάδην το συμβόλαιό της, και σαν δαιμονισμένη έφυγε για τη Φλωρίδα, όπου την συνόδευσε ολόκληρο συνεργείο από μασέρ.

Η Λούα ντε Πούτι, ή διάσημος βεντέττα που πέ-

— Έμπρός, κόφτε! έπρότεινεν ο συνταγματάρχης. Το παιχνίδι άρχισε, μέσα σε μια άγωνία θανάτου... Ο Αλέξανδρος έτρεμε σύγκορμος... Ο συνταγματάρχης έπαιζε με την ίδια άταραξία.

Ε. λοιπόν θα θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή την κραυγή, που άφησε ο Ρώσος, μόλις έχασε... Νόμιζα, ότι τα στήθη του θα ετιναζόταν στον αέρα.

— Δεν θα το κάμετε αυτό, Μάξγουελ, είπε, και σηκώθηκε σαν φάντασμα από την καρέκλα του, όπισθοχωρώντας με φρίκη.

— Εκέρδισα! του αποκρίθηκε ο συνταγματάρχης.

Η Νάντια έχάιδεψε το πρόσωπο του αγαπημένου της και του είπε με μια γλυκειά, χαδιάρικη φωνή:

— Έχασες Αλέξανδρε... Φύγε τώρα.

Με κίνηση νευρόσπαστη εκείνος, έπηρε το καπέλλο του για να φύγει, ενώ ή Νάντια έπλησίαζε, με το σκερτσόζικο περπάτημά της, μά με μια θανάσιμη μελαγχολία στην όψη της, που έμοιαζε σαν κερνία τώρα, το συνταγματάρχη. Ο Αλέξανδρος έκοντοστάθηκε μια στιγμή στην πόρτα, έπειτα την άνοιξε κι' έφυγε σά μανιακός. Είχα μείνει άφωνος... Είδα το συνταγματάρχη που άπλωσε το χέρι του στο γυμνό ώμο της Νάντιας και συλλογισθηκα, ότι ήταν καιρός να φύγω κι' εγώ, για να τους αφήσω μόνους. Μά εξαφνα τον άκουσα να λέη με το άτάραχο ύφος του στη Νάντια:

— Το αυτοκίνητό μου είναι κάτω. Πάρτε το και πηγαίνετε στο σπίτι σας... Θα πάτε, προτού πάη ο Αλέξανδρος. Η όμορφη ρωσίδα έφόρεσε το παλτό της και βγήκε από το δωμάτιο σαν φάντασμα... Δεν μπορούσεν ακόμη να πιστέψει στη γενναίοψυχία του συνταγματάρχη...

Μόλις έμειναμε οι δυο μας, ο Μάξγουελ μου είπε:

— Τί λές, πάμε ένα περίπατο ως το σπίτι της Όκαμιάν; Μπορεί να είμαι ένας τζέντλεμαν, μά μην ξεχνάς, φίλαρκό μου, ότι είμαι και άνδρας!...

ZAN GKRIMONT

θανε, γυρίζοντας μια μέρα με το αυτοκίνητό της από ένα ίδνιτιούτο καλλονής, ήταν άπαρηγόρητη. Η ζυγαριά, με όλη τη δίαιτα στην όποίαν είχε υποβληθί δεν ένοουσε να της άποκρύψει την τάση που δειχνε στο πάχος. Στο δρόμο συνήντησε μερικούς κυνηγούς: Ήταν φορτωμένοι και τραγουδούσαν. Στατάτησε τ' αυτοκίνητό της και τους παρακάλεσε να την πάρουν μαζί τους, υπό τον όρον όμως να της δώσουν να κρατά στον ώμο της όλα τα τρόφιμά τους. Εκείνοι βέβαια παραξενεύτηκαν, μά σαν τους εξήγησε την αίτία έσκασαν στα γέλοια και κατόπιν την... φορτώσανε. Έτσι σήκωσε ευχάριστα ένα βάρος δέκα πέντε δκάδων, διανύοντας μαζί τους πεζή μια απόσταση δέκα χιλιομέτρων.

Μια άλλη χορεύτρια ενός μιούζικ—χάλ του Λονδίνου για να αδυνατίσει πήγε και δούλεψε σ' ένα ανθρακωρυχείο του Νιού Κάστλ για ένα μήνα, παρακαλώντας τον έπιστάτη της να της δίνη την πιο βαρεία δουλειά να κάνει, πράγμα που φυσικά εκείνος δε βρήκε τη δύναμη να της άρνηθί.

Ο Ντι Ταρούφο, ο διάσημος Ιταλός βαρύτονος, για να αδυνατίσει είχε βάλει τον υπηρέτη του να τον δέρνει κάθε πρωί με ένα καουτούκ, και όσες φορές εκείνος έδίσταζε πρό των στεναγμών του κυρίου του, ο τενόρος τον έβαζε πόστα.

Ο Γιάννινγκς υπήρξε έποχή, στην αρχή του σταδίου του, που για να μη παχύνει είχε έπιβάλλει στον έαυτό του το άναστο... βάδισμα. Δηλαδή δεν καθότανε και δε στεκότανε ποτέ, παρά μόνον όταν έπεφτε στο κρεβάτι και τον έπαιρνε ο ύπνος. Γιατί όσο ήταν εύπνιος, άναταρασσόταν και στο κρεβάτι του, προς στεναχώρια των υπηρέτων του, που τους έκοβε τα γλυκά όνειρα με τη φασαρία του.

Ετρώγε, διάβαζε, μιλούσε... περπατώντας και φυσικά θα κοιμόνταν και περπατώντας αν μπορούσε να το κάνει κι' αυτό.

Όστόσο όμως, όλες αυτές οι ήρωικές προσπάθειες που κόντευαν να τον κάνουν... άεικίνητο, απέβησαν μάταιες. Πάχαινε και πιο πολύ μάλιστα.

ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Όταν έγινε η φοβερή έκρηξη και ακούσθηκε ένας τρομακτικός κρότος, ο Χάρρυ, μέσα στη φευγαλέα διάρκεια μιας έκτυπλωτικής αστραπής, δεν είχε παρά μια σκέψη: τη σκέψη της αγαπημένης του... Θά'ελεγε κανείς, ότι τα χείλη του κινήθηκαν για να ψιθυρίσουν τ' όνομά της, Τζέιν!... Κι' έπειτα έχασε τις αισθήσεις του... Και δεν συνήλθε παρά ύστερ' από πολλές ώρες... Το πρόσωπό του, το κεφάλι του, τα μάτια του, έπονόυσαν... Ένας δυνατός έκνευριστικός πόνος σάν ια τα έτρυπούσαν με μεγάλες βελόνες, που οι αϊχμές τους ήταν πυρωμένες... Κοντά του άκουε, σάν με μακρινή ήχώ, τις κουβέντες... Μά' γιατί άπλώνεται γύρω του το βαθύ αυτό σκοτάδι; Δεν έχουν άναψει λοιπόν το φώς; Πού είναι; Σάν τρελλός έφερε τα χέρια του στο πρόσωπό του... Τότε κατάλαβε ότι όλο το έπάνω μέρος του προσώπου του το έτύλιγαν οι επίδεσμοι... Κρύος ιδρώτας έλουσε το κορμί του... Την ίδια στιγμή άκουσε μια φωνή κοντά του, στο προσκέφαλό του, μια φωνή, που δεν έγνώριζε, μά' που του έφαινόταν στοργική...

— Κύριε Χάρρυ Ντάβσον, μ' άκούτε;
— Μάλιστα κύριε, σάς άκούω, έψιθύρισε ο δυστυχισμένος νέος... Σας έξορκίζω, πείτε μου, τι είναι αυτό 'το σκοτάδι, που με περιτριγυρίζει;

— Ο άνθρωπος, σάν όποϊόν είχε άπευθύνει την έρώτηση αυτή, έφάνηκε διστακτικός μια στιγμή... Έπειτα όμως έξακολούθησε με την ίδια στοργική αλλά σθεαρή φωνή:

— Είμαι ο γιατρός Σάθμαν... και είσθε στο νοσοκομείο του Κάμπριτζ... Μή μιλάτε, κύριε Χάρρυ Ντάβσον, γιατί κουράζεστε και δεν πρέπει... Θά' σάς έξηγήσω άμέσως τι συμβαίνει... Το χημικόν τείραμα, που έκάματε στο εργαστήριό σας και που θά' έκαμε την έρεύρεσή σας νά' επιτύχη, διεκόπη από μια τρομακτική έκρηξη... Ο βοηθός του εργαστηρίου σας και σεις, είσθε τραυματισμένοι βαρειά... Και σεις... άλλοίμονο... πρέπει νά' σάς το πώ...

— Έγώ; Τι; ρώτησε μ' άγωνία ο Χάρρυ... Έ, γιατρέ μου, μη μου τo κρύβετε...

— Η έκρηξη σάς έκτύπησε στα μάτια...

— Ωστε είμαι τυφλός; έψιθύρισε υπόκωφα ο νέος.

— Ησυχάστε... Πρέπει νά' φανήτε θαρραλέος... Μπορεί νά' μην έχάθηκε άκόμη κάθε έλπίδα θεραπείας σας... Περιμένουμε τώρα τόν διάσημο όφθαλμολόγο από τo Λονδίνο, τόν καθηγητήν κ. Ρίσαρτσον.

— Ο Χάρρυ δεν άκουε πιά... Το έφαινόταν πώς είχε κάμει ένα πήδημα μέσα σ' ένα τεράστιο βάραθρο... Όλη η εύτυχία της ζωής του έσφωρίζον σ' έρείπια μπροστά του!

— Ο Χάρρυ, άν και δεν είχε κλείσει τα είκοσι έξ άκόμα, μοιαζαυτα άπ' όλο τόν άγγλικό έπιστημονικό κόσμο έθεωρείτο ιδιοφυΐα και μιλούσαν με πολύ κολακευτικά λόγια γι' αυτόν... Οι βασιλείς της Άγγλίας τόν είχαν δεχθή πολλές φορές σ' ανάκτορα και τόν συνεχάρησαν γι' τις ώραιές προσπάθειές του, γύρω από τo μέλλον της χημείας... Ένα λαμπρό στάδιο λοιπόν άνοιγόταν γι' τόν Χάρρυ, που τo δωόρφαινε η χημική έρευνα άρραβωνιαστικά τo, η Τζέιν Λάνγκφορθ. Κάθε φορά, που τή συλλογίζονταν ο Χάρρυ έλεγε:

— Θέλω η Τζέιν νά' είναι ύπερήφανη γι' τόν άνδρα, που

θά πάρη, ώστε νά' ζήση εύτυχισμένη μαζί του.

Η Τζέιν ήταν κόρη ένός πλουσίου βιομηχάνου. Έκτός από τo φυσικά προτερήματά της και τή μανία που είχε με τo σπόρ που τήν έκαναν πιδ σβέλτη και πιδ δροσερή, είχε και έκατό χιλιάδες λίρες προίκα, που θά' τις έδινε στο Χάρρυ. Είν' αλήθεια, ότι ο Χάρρυ ήταν κάπως άτολμος κι' απέφυγε λίγο τόν κόσμο. Η Τζέιν όμως τόν αγαπούσε, γιατί ήταν ελκρινής και τo φωτεινά του μάτια έδειχναν μια άπειρη εύγνωμοσύνη.

Όταν συνέβη τo φοβερό δυστύχημα και η έκρηξη μέσα στο χημικό εργαστήριο άφισε άναίσθητο και τυφλό τόν Χάρρυ, η Τζέιν έταξίδευε, με τόν πατέρα της στις Ίνδies. Οι άρραβωνιασμένοι είχαν χωρισθή λίγον καιρό πριν, χαρούμενοι και με τήν έλπίδα, ότι τo όνειρό τους θά' έπραγματοποιείτο, μόλις ο κ. Λάνγκφορθ θά' επέστρεφε από τις Ίνδies, με τήν κόρη του. Πού νά' ήξερεν ο Χάρρυ, πώς ήταν τo τελευταίο χαρούμενο φιλί, που έδινε στην αγαπημένη του τήν ήμέρα εκείνη!...

Ο καθηγητής Ρίσαρτσον ήλθε με τo άεροπλάνο από τo Λονδίνο κι' έξήτασε κάμποση ώρα τo Χάρρυ... Και η διάγνωση του ακούσθηκε μέσα στα σπαρακτικά άναφυλλικά της μητέρας του δυστυχισμένου νέου... Ο Χάρρυ θά' έμενε τυφλός, σ' όλη του τή ζωή!... Ίσως άργότερα μπορούσε νά' γίνει, μια έγχείρηση... Άλλ' ο καθηγητής δεν είχε πολλές έλπίδες γι' αυτήν...

Ο Χάρρυ έδέχθηκε τήν γνωμάτευση του διασήμου καθηγητού με μεγάλη ψυχραιμία. Και όταν εκείνος έφυγε, έγύρισε και είπε στην μητέρα του...

— Μητέρα, πρέπει νά' ειδοποιήσωμε τήν Τζέιν, νά' μη περιμένει... Ο άρραβώνας μας πρέπει νά' διαλυθί...

— Μά' όχι, φτωχό μου παιδί... Η Τζέιν σ' αγαπάει...

— Μητέρα, σέ ίκετεύω, άν θέλεις νά' με άνακουφίσης γράψε στην Τζέιν άμέσως... Δεν είναι λογικό μια νέα και όμορφη κοπέλλα νά' ένώση τή ζωή της, μ' ένα τυφλό...

Η κ. Ντάβσον υπάκουσε και τo ίδιο βράδυ έστειλε στο Πόρτ—Σάιτ, όσου ήταν ο κ. Λάνγκφορθ με τή κόρη του, ένα τηλεγράφημα, στο όποιο άνήγγελε στη νέα τo θλιβερό άτύχημα του γιου της...

Από τότε ο Χάρρυ έγινε σιωπηλός και πολύ μελαγχολικός... Δεν έλυπόταν γι' τήν άπόφασή του, μά' έκλαιγε γι' τή χαμένη εύτυχία του, γι' τo σβυσμένο γλυκό όνειρό της ζωής του...

— Η Τζέιν θά' έχη λάβει τo τηλεγράφημα... Δεν είν' έτσι; ρώτησε δυό ήμέρες άργότερα τή μητέρα του, με άγωνία.

— Πιστεύω, του άπάντησε εκείνη άνήσυχα.

— Έπέρασαν τρεις ήμέρες, — Δέ σοφ φαίνεται περίεργο, μητέρα, ότι δεν μάς έτηλεγράφησε η Τζέιν... Χάθησαν λίγες λέξεις συμπόνιας. Είναι τόσο καλή, τόσο ευάσθητη... Γιατί άραγε;

— Ο καιρός έπερνούσε και τo τηλεγράφημα που έπεριμενε με τόσο άγωνία ο Χάρρυ δεν έρχόταν... Κι' αυτό έμεγάλωνε τόν πόνο του, έπιδείνωνε τήν κατάστασή του... Η θεραπεία του είχε σταματήσει άπότομα... Ο

πόνος, που μάτωνε τo στήθεια του, στην άνάμνηση της Τζέιν, τόν έκανε σάν τρελλό...

Οι γιατροί ήταν άνήσυχoi...

— Έπί τέλους ένα πρωί η κ. Ντάβσον έμπήκε στο δωμάτιο του γιου της, μ' ένα τηλεγράφημα.

— Είναι από τήν Τζέιν, του άνήγγειλε χαρούμενη.

Και του διάβασε:

«Αγαπημένο μου Χάρρυ έμαθα με συντριβή τo άτύχημά σου. Η καρδιά μου είναι κοντά σου στη δυστυχία, όπως ήταν και στην εύτυχία. Η άφικνουμένη σου «Τζέιν»,

Ο Χάρρυ έπηρε τo τηλεγράφημα στα χέρια του κι' άρχισε νά' γεμίζει με φιλία.

— Μ' αγαπάει, μητέρα, έλεγε. Μ' αγαπάει.

Τήν ίδια μέρα ο γιατρός είδε με πολλήν έκπληξη, ότι η κατάσταση του Χάρρυ είχε καλύτερεύσει. Ένα μελαγχολικό χαμόγελο έφάνηκε στο πρόσωπο της κυρίας Ντάβσον, μόλις τόν άκουσε...

ΓΑΜΟΣ ΜΕ ΟΡΟΥΣ

Συναντήθηκαν τυχαία σ' ένα ρεστωράν του Σαούθαμπτον. Εκείνος, ένας φανατικός σπόρτμαν, θά' έφευγε νά' επισκεφθή τις χιονισμένες Άλπεις. Αυτή, μια κομψή Γαλλίδα, όλη δροσιά, όμορφιά και χάρη, είχε πάει εκεί νά' επισκεφθή μια βαθύπλουτη θεία της, χήρα ένός Άγγλου έφοπιστή, που κινδύνεψε νά' πεθάνη από ένα βαρύ κρουλόγημα.

Στόν Τόμ Μπογκόμερ, άρεσεν έξαιρετικά τo κουκλίστικο αυτό πλασματάκι με τo ωραία μπλεμάτια, τo χρυσαφένια μαλλιά, τo κυπρισένιο κορμί, τo ροδόκρινα μάγουλα και τo τριανταφυλλένια χειλάκια, που ταν καωμένα γι' α νά' δίνουν και νά' δέχονται φιλήματα...

Κι' άρχισε νά' τήν πολιορκί.

Στήν Μαρί Περμαντιέ, έξ' άλλου, έκανεν έντύπωση ο άθλητικός, μελαχροινός αυτός νέος, με τούς λεπτούς τρόπους και τo δυνατό μπράτσο—που ύπόσχονταν θερμά, φλογερά άγκαλιάσματα—τήν άσφογη έμφάνιση και τo ύφος που δεν είχε τίποτε άπ' τή συνήθη Άγγλική ψυχρότητα.

— Έτσι, στα φλογερά του βλέμματα άπάντησε με ύποσχετικά, δροσερά χαμόγελα, που δίναν θάρρος, και η πρόσγγιση έπραγματοποιήθη εύκολώτατα...

— Μις Μαρί, τής είπεν ένα βράδυ στη σάλλα ένός «Τήροού» καθώς έχόρευαν μαζί ένα παθητικό, άργό μπλουζ, είσθε τo γοητευτικώτερο πλάσμα που γνώρισα στη ζωή μου.

— Και σεις, μά' νήαρ, ο μόνος άντρας που με συγκίνησε.

— Ωστε άν σάς πρότεινα νά' παντρευτούμε;

— Δέ θά'λεγα όχι, άν τo επέτρεπε κι' η μαμά...

— Και πότε μπορούμε νά' δούμε τήν κυρία μητέρα σας;

— Άμα θά' πάμε στο Παρίσι...

— Ωλ, ράτι... Άύριο έχει άεροπλάνο στις 11, μπορούμε νά' πηγαίνουμε;

Η καυμένη η Μαρί, που τo δι' άεροπλάνου ταξίδι της άρεσε νά' τ' άπολαμβάνη μόνο από τις περιγραφές τών έφημερίδων, σά νά' τo σάσιζε. Γρήγορα όμως σκέφτηκε πώς ένα ταξίδι πλάι σέ μια τόσο στιβαρή άγκαλιά, σάν του Τόμ, δεν μπορούσε νά'ναι και πολύ επικίνδυνο και συγκατένευσε. Αποχαιρέτησε έτσι πρωί—πρωί—τήν άλλη μέρα τή θεία της, και στις 11 έφευγαν με τόν Τόμ γι' τo Παρίσι. Ο κύριος Περμαντιέ, βιομήχανος δερμάτων, γνώριζε καλά

— Γιατρέ μου, τo έμπιστεύθηκε, τo τηλεγράφημα τώφτιασα έγώ... Κι' άπεφάσισα νά' γράψω και γράμμα, γι' α νά' νομίση, ότι τo στέλνει η άρραβωνιαστική του!... Τι νά' κάμω; Ο γιατρός με καταφανή συγκίνηση τής έσφιξε θερμά τo χέρι, μουρμουρίζοντας:

— Έ, η καρδιά μιας μητέρας...

— Έπέρασε καιρός, Ο Χάρρυ είχε άναρρώσει πιά... Έξαφνα, ένα πρωί, έν' αυτοκίνητο έσταμάτησε έμπρός στο νοσοκομείο, και μια όμορφη κοπέλλα έπήδησεν από αυτό. Ήταν η Τζέιν.

— Είχα πάρει τήν άπόφαση, έξωμολογήθηκε στη μητέρα του Χάρρυ, που τήν ύποδέχθηκε, νά' διαλύση τόν άρραβώνα... Μά' είδα πώς τόν αγαπώ. άν κι' είναι τυφλός. Και ο Χάρρυ μ' αγαπά πάντα;

— Σέ λατρεύει και σέ περιμένει, τής είπεν η μητέρα του Χάρρυ, σφίγγοντας τήν στην άγκαλιά της.

ΣΤΕΦΑΝ ΛΕΜΟΝΝΙΕ

τόν πατέρα του Τόμ, μεγαλέμπορον ειδών βαφής και κατεργασίας δερμάτων κι' εύρηκε τo γάμο πρώτης τάξεως.

— Η κυρία Περμαντιέ όμως είχε φοβερές αντίρρησης.

— Μαρί, άγάπη μου, είπε στην κόρη της, είναι πλούσιος, ώραιος, καλός ο Τόμ, μά' είναι Άγγλος...

— Αί και μ' αυτό τί;

— Δεν καταλαβαίνεις, πώς χειμών. καλοκαίρι θά' θέλη νά' κοιμάστε μ' άνοιχτό παράθυρο, θά' σοφ έπιβάλλη ντούς, παγοδρομίες κι' ένα σωρό έξωφρενικότητες, που μπορεί νά' σε στείλουν στο Νταβός ή στον άλλο κόσμο; Μην κυττάς τή θεία σου, πουχε άνατραφή σ' Άγγλικό κολλέγιο και συνείσχε!

— Έσύ είσαι άλλοιώς μαθημένη... Η Μαρί συλλογίστηκε λίγο κι' είπε:

— Έχεις δίκιο μαμά. Τρέχω νά' του τo πω στο ξενοδοχείο, νά' μη περιμένη άδικα. Μπορεί νά' φύγη έτσι άμέσως για τις χιονισμένες Άλπεις του νά' παρηγορηθή.

Σέ λίγο η Μαρί βρισκόταν στο δωμάτιο του ξενοδοχείου πουχε κατοικήση ο Τόμ και κάθισε σ' ένα ντιβάνι περιμένοντάς τον νά' τελείωση τή γυμναστική πουκανε ολόγυμνος πλώ από ένα παραβάν, τήν ώρα που έω χιονίζει κι' αυτός είχε ζητήσει νά' διακόψουν τή θέρμανση του δωματίου του...

— Άλό Τόμ, του φώναξε σέ μια στιγμή, άργείς; Τουρτούρισα καθώς μισογδύθηκα...

— Γυμνάσου, αγαπούλα, κινήσου νά' ζεσταθής και πρό παντός άνοιξε τo παράθυρο που κλείσες. Θά' μάς φάη τo άθρακικό, παιδί μου!

— Τόμ, λυπούμαι πολύ, αλλά δεν μπορώ ν' άνοίξω τo παράθυρο όπως δεν μπορεί και νά' παρθούμε...

— Όχι δά! Και γιατί άλλες γνώμη, αγαπίτσα;

— Γιατί... έγώ δεν μπορώ νά' κοιμούμαι μ' άνοιχτά παράθυρα τo χειμώνα, όπως έσύ δεν μπορείς νά' κοιμάσαι με κλειστά. Έγώ θέλω θέρμανση, έσύ όχι. Έσένα σ' άρέσουν τo ντούς και μένα τo λουτρό. Έσύ αγαπάς τo χιόνια κι' έγώ τόν ήλιο, ή τουλάχιστο τή βροχή.

Ο Τόμ πετάχτηκε από τo παραβάν με τις πιτζάμες του.

— Και γι' αυτά τo μικροπράγματα θ' άφίσουμε τις καρδιές μας νά' χωρισθούν άφου αγαπιώνται θερμά;

— Άλλά τι θά' κάνουμε, άφου έγώ φοβάμαι τo κρύο και σέ...

— Κουτί που είσαι!... Θά' έχουμε κοινή κρεββατοκάμαρα τo καλοκαίρι που θά' μπορούμε νά' κοιμάσαι μ' άνοιχτά παράθυρα. Τo χειμώνα έγώ θά' πηγαίνω στις Άλπεις και σέ στις Κάινες και τo καλοκαίρι θά' σμίγουμε όπου θές. Και πρόσθετε:

— Γιατί διάβολο άλλωστε έκαναν τόσα χρήματα σ' ό έμπόριο σ' γονείς μας, όταν δεν θά' μπορούν ν' αγαπιώνται όπως τούς άρέση τo μοναχοπαιδιά των;

— Μπράβο Τόμ. Είσαι μεγαλόφυα! Είπεν η Μαρί, εύτυχισμένη. Και τoυ πρότεινε τo χέιλη της σ' ένα θερμό, παθητικό φιλί...

GEO LANDOW

Ηταν ή τρίτη φορά πού ή Σβέστια Σόλαρ-μαν συναντούσε τόν "Εντουαρντ Σίμσον και δέν μπόρεσε νά κρύψη τήν έκπληξη της. Μέσα από τόν δίσκο της ξέφυγαν τό άδειο πιάνο μά και τό μενύ πού έφερνε νά πάρη παραγγελία, από τόν χοντρό αυτόν κύριο, πού έρχότανε νά ζητήση τήν παραγγελία του γιά τό γεύμα.

"Η έκπληξη της μά και ό θυμός της είχαν φτάσει στο κατακόρυφο. Τρία επαγγέλματα άλλαξε σέ τρεις διάφορες πόλεις και όμως ό "Εντουαρντ Σίμσον κατωρθωνε όχι μόνο νά τήν ανακαλύπτει, αλλά νά έχει και τόν θάρρος νά παρουσιάζεται μπροστά της.

"Η Σβέστια Σόλαρμαν ήταν Γερμανίδα και άνηκε στο 20 Γραφείο αντικατασκοπείας του Βερνλίνου.

"Ο "Εντουαρντ Σίμσον ήταν "Αγγλος και άνηκε στην "Ιντέλιντζανς Σέρβις του Λονδίνου.

Πεδίο δράσεως και γιά τούς δύο ήταν ή Γαλλία. "Αντάμωσαν στη Μασσαλία, ξαναβρέθηκαν στη Λυών και τέλος αυτή τή φορά ήρθαν αντιμετώπι οι στο Παρίσι.

"Η Σβέστια έδειξε έπιπολαιότητα στις κινήσεις της, ένώ ό "Εντουαρντ μια μεγάλη άφέλεια πού, άν τόν έβλεπε κανείς, δέν μπορούσε ποτέ νά υποπτευθή πως ό χοντρός εκείνος, πού σήκωσε τά χέρια του νά προφυλαχτή, κρατούσε άπάνω του δύο περιστροφά, μά και όλη τήν απαιτούμενη δύναμη νά έξουδετερώνη μία γυναίκα σαν τή Σβέστια.

"Επαιζε τόσο καλά τόν ρόλο του, πού της είπε με δυνατή φωνή γιά νά τόν άκούσουν ίσως και τά πλησιέστερα τραπέζια.

—Παρακαλώ, άν ζημιώσατε τόν κατάστημα δέ φταίω παρά έγώ, πού τράβηξα τόν τραπέζι.

Τής έθριξε μία ματιά, κι' έκείνη έπιστρέφοντας στο μπουφέ, μπήκε στο δωμάτιο της υπηρεσίας, πέταξε τήν ποδιά της κι' έφυγε από τήν πίσω πόρτα του έστιατορίου.

"Ο "Εντουαρντ χαμογέλασε. "Αρκέστηκε νά μαζέψη από κάτω τόν μπλοκάκι με τόν μολύβι, τόν μενύ, νά τόν στηρίξει πάνω στο τραπέζακι και νά γράψη δυό μονάχα λέξεις σ' ένα από τά λευκά φύλλα του σημειωματαρίου. «Συνεχίσατε παρακολουθών». Έκοψε τόν χαρτάκι από τόν μπλόκ και τώδωσε κρυφά στο χέρι μιας άλλης γκαρσόνας πού ήρθε άμέσως ν' αντικαταστήσει τή Σβέστια.

"Ενα ταξί περίμενε έξω στη γωνία τόν "Εντουαρντ.

—Έφυγε από τήν πίσω πόρτα ψιθύρισε ό σωφέρ. "Ο Πήτερ τήν παρακολουθεί, θάχουμε νεώτερα της στο ξενοδοχείο.

"Επειτα από μισή ώρα ό "Εντουαρντ περίμενε με κάποια νευρικότητα, αντίθετη προς τήν ίδιουσυγκρασία του, τηλεφώνημα από τόν Πήτερ. Κλεισμένος μέσα στο δωμάτιο του ξενοδοχείου του, μπροστά στο τηλέφωνο, κατέστρωνε τόν σχέδιο ένεργείας του με όλες τις προϋποθέσεις, οποιοδήποτε κι' άν ήταν τόν τηλεφώνημα πού περίμενε.

"Η πόρτα χτύπησε, και πριν ακόμα δοθή άπάντηση, άνοιξε γιά νά περάσει ή Σβέστια. "Εκλεισε, γύρισε τόν κλειδί κι' ήρθε και κάθισε σ' ένα κάθισμα άπέναντι από τόν "Εντουαρντ.

—Σας περίμενα, ψιθύρισε ό "Εντουαρντ.

—Μήπως σας τόν τηλεφώνησαν; είπε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο ή Σβέστια. "Εντουαρντ Σίμσον, μέσα από τόν γούνινο μαγνέ μου ύπάρχει ένα πιστόλι, ή μπουκά του είναι γυρισμένη επάνω σας και σημαδεύει τή στιγμή αυτή τόν στήθος σας. "Ας συνεννοηθούμε.

—Σβέστια Σόλαρμαν, εύχαριστώ γιά τήν προειδοποίηση, αλλά και γιά τήν πρόταση νά συνεννοηθούμε.

ΕΡΩΣ

ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝ

Αυτό θέλω κι' εγώ!

—Μέ κυνηγάτε, όλόκληρο έπιτελείο, νά μου πάρετε δυό χαρτιά πολύ μικράς σημασίας. Δέν φανταζόσαστε πως μπορούσα νά τά έχω ήδη άποστείλει;

—Αυτό δέν άμφιβάλλω ότι τόν έχετε κάνει, Σβέ-

στια, και μά τήν αλήθεια μία πού ανταμώσαμε, καλά θά έκανα νά σας πώ, ότι σκοπός μου δέν είναι τά δυό χαρτιά. Αυτά... δέν σας κρύβω ότι ό άνθρωπος στον όποιο τά παραδώσατε ήταν δικός μου και αυτή τή στιγμή βρίσκονται σέ καλή μεριά... Μήν άγριεύετε... έχωμε νά πούμε πολλά άκόμα, και νά σας έξηγήσω γιατί σας κυνηγώ...

—"Ο "Εντουαρντ σηκώθηκε από τήν καρέκλα του. —Μήν κουνηθήτε, σας παρακαλώ, φώναξε, ή Σβέστια και τόν χέρι της άρματωμένο βγήκε από τόν γούνινο μαντώ.

—Τί νά κουνηθώ, Σβέστια, και πού νά πάω; Αυτό πού γύρευα τόσον καιρό μου τόν πρόσφερες έσύ! Χρόνια τώρα όνειρευόμουνά μία τέτοια συνάντηση. Πόσο είσαι ευγενική!

Θυμάσαι, Σβέστια, τήν πρώτη μας συνάντηση, πρό του πολέμου άκόμα, στο Λονδίνο; "Ηρθα κοντά σας, σας έκμυστηρεύθηκα τή συμπάθειά μου τήν άγάπη μου, τούς πόθους μου και τά όνειρά μου. "Ο πόλεμος ξαφνικά μάς χώρισε, μάς έκανε αντιπάλους και δέ διαστάς νά σου όμολογήσω τή στιγμή αυτή, ότι άν κατετάχθηκα στο σώμα της κατασκοπείας, ήταν γιατί μουδινε έλπίδες ναρθώ στη Γερμανία κρυφά και νά σέ ξαναβρώ... Σβέστια, μ' έννοείς;

Τόν πιστόλι είχε αλλάξει θέση, και ή Σβέστια με μάτια όνειροπαρμένα είχε παρασυρθεί από τή γοητεία της έξομολόγησής.

—Σβέστια, τί φταίμε έμείς άν ύπηρετούμε διάφορους σκοπούς, και παλεύει ό ένας ενάντια στον άλλον; Μήν ξεχνάς ότι είμαστε άνθρωποι, με αίσθήματα μάλιστα πού νοιώσαμε πολύ πριν μάς καταγράψουν άλλοι στο τά βιβλία τους γιά αντιπάλους.

"Η Σβέστια είχε γείρει τόν κεφάλι της και ό "Εντουαρντ χάιδε τα μαλλιά της. Τά χείλη του τής έμιλούσανε όλοένα πιο κοντά σ' αυτή, ψιθυριστά, λαγγεμένα. Τόν πιστόλι είχε πέσει κάτω στο πάτωμα.

Τής έπιασε τά χέρια, τάφερε πάνω στο λαιμό του, τή φίλησε με δύναμη κι' άπάνω στο άγκάλιασμά τους, σ' άχώρισανε τά ωραία λεπτά, λευκά χεράκια της Σβέστια βρεθήκανε σφιχτά δεμένα άνάμεσα σέ δυό κρίκους άσπάλεινους. "Ο "Εντουαρντ της είχε περάσει τις χειροπέδες.

—"Εντουαρντ, έσύ;

—Ναι έγώ, Σβέστια, σ' άγαπώ τόσο πολύ, πού δέν μπορώ να νά κάνω κι' άλλους. "Απόψε θά σέ στείλω κι' όλας στο Λονδίνο.

—Νά με τουφεκίσουν;

—"Οχι, Σβέστια. Σέ στέλνω δεμένη γιά νά σέ φυλάξω από τούς κινδύνους του επαγγέλματος.

—"Εντουαρντ, γιατί μου έκανες αυτό τόν κακό. Έγώ μά προδοτίς!

—"Οχι άγάπη μου, ένα θύμα του καθήκοντός σου. Θά σέ στείλω δεμένη, θά μείνης στη φυλακή μέχρις ότου τελειώσει ό πόλεμος κι' έπειτα...

—"Επειτα, "Εντουαρντ;

—"Επειτα θά παντρευτούμε Σβέστια.

Τήν έπληξασε, τήν έσφιξε στην άγκαλιά του, τή φίλησε, κι' έπειτα χτύπησε τόν κουδοβί.

Μπήκε ό Πήτερ.

—Θρίαμβος, Πήτερ, σου παραδίδω τήν κατάσκοπο Σβέστια και σέ καθιστώ υπεύθυνο, νά μη πειραχτή ούτε μία τρίχα από τά μαλλιά της. Θά φύγετε άπόψε άεροπορικώς και αύριο τόν πρωί θά τήν παραδώσης στον άρχηγό!

"Ο Πήτερ χαιρέτησε, βγήκε και ή Σβέστια με τά χέρια δεμένα έσφιξε στο μπράτσο της τόν κεφάλι του "Εντουαρντ.

Η ΜΟΔΑΓΙΔΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΖΩΗ

ΜΕΤΑΤΡΟΠΕΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΙΜΑΣΤΕ «ΠΑΝΤΑΝ»

"Όπως είχα πεί και στο προηγούμενο, είναι ή εποχή πού μάς έχει άφίσει σέ μία άγνωια γραμμής και λεπτομερειών στη μόδα.

Κι' ένδω βριακόμαστε σέ άναμονή, και δέ θέλουμε νά μεταχειριστούμε καινούργιο ύφασμα νά φτιάσωμε κανέ να φορεματάκι, μπορούμε νά προβούμε σέ έπιδιορθώσεις των παλιών φορεμάτων της γκαρνταρόμπας μας.

Έμίλησα στο προηγούμενο φύλλο γιά τις μετατροπές στα δίχρωμα. Τόν ίδιο μπορούν νά γίνουν μετατροπές με πλεχτά.

Δηλαδή άν έχετε κανένα φορεματάκι δίχως μανίκια και θέλετε νά τόν χρησιμοποιήσετε, αγοράζετε μαλλι της άγκύρας στο χρώμα του φορεματος και πλέκετε ένα ζευγάρι μανίκια μακριά. Ένα γιακά στοργγυλό, ή ένα ζιλέ και άν τόν φόρεμα πρέπη νά κλειστή και μία ζώνη.

Έπίσης πλέκετε σουά φλός ρόζ, κόκκινο ή μπλε ρουζ, άν τόν φόρεμα είναι καφέ και κεντάτε τά μανίκια, τόν γιακά και τή ζώνη σέ σχέδιο γραμμωτό, «νιαιγκονάλ».

Τοποθετείτε λοιπόν τά μανίκια, τόν γιακά και τή ζώνη στο φόρεμα κι' έτσι έχετε ένα πρόχειρο φορεματάκι άνοιξιότικο.

Γιά νά έχετε μία όμοιομορφία πλέκετε από τόν ίδιο μαλλι υπερεδάκια άρκετά βαθειά, πού νά μπορείτε νά τόν νιραπάρετε μ' εύκολία ως είδος τουρμπάν επάνω στο κεφάλι.

Μέσα στη μεταβατική αυτή εποχή από τόν χειμώνα στην άνοιξη, όπως κι' από τόν καλοκαίρι στο χειμώνα όλα τά σχεδιαστήρια της μόδας βρίσκονται στο μεγαλύτερο τους όργανό παραγωγής.

Οι συνδυασμοί πού άπεδείχθησαν άνεφάρμοστοι σέ όλη τήν εξέλιξη της περασμένης σεζόν, οι σπασμωδικές μετατροπές γεμάτες έκκεντρικότητα νά νά προσελκύσουν τόν γούστο της γυναίκας, βρίσκονται όλα μπρος στην έφαρμογή και τήν αντιμετώπιση της καινούργιας γραμμής.

Δέν μπορώ νά πώ, πως και τά μικλιμπιδία των λεπτομερειών νά θά παίξουν τόν ρόλο τους.

"Ο σχεδιογράφος συλλογίζεται πού και ζυγίζει καλά πριν έφαρμογή τόν τάδε κουμπι ή τήν άλλη άγκράφα, τή δαντέλλα ή τόν πλισέ, όχι μόνο γιά συμπλήρωση γούστου αλλά γιά τόν άλφα ή τόν βήτα πληθαρίζει στη βιομηχανική αγορά και πρέπη νά πουληθώ. Είναι τόσα τά άπροσπτα της Μόδας πού δέν τά φαντάζεται κανείς και όσο και άν μάς έκπληξουν, μάς έπιβάλλονται τόσο χαρακτηριστικά, όλες οι ιδιοτροπίες της πού μολονότι χαμογελούμε ως τόσο τις άποδεχόμεθα.

LILY

"Ηρώ: Εύχαριστώ γιά τά καλά σας λόγια. Στείλτε μου τή φωτογραφία σας νά γνωριστούμε καλύτερα.

Ζανέτ: "Εδωσα τόν γράμμα σας στη Δερματολόγο.

Φιλίω: Με φέρνετε σέ πολύ δύσκολη θέση. Πάντως εύχαριστώ. Πρόσέξτε νά μην έχετε καμιά άπογοήτευση. Θά φροντίσω.

"Αρμάου: Δέν έπρεπε νά φερθήτε μ' αυτόν τόν τρόπο. Οι άντρες μοιάζουν με μικρά παιδιά, λίγη περισσότερη φροντίδα κι' ένδιαφέρον άμα τούς δείξουμε άποκομίζουμε πολύ περισσότερα άπ' ό,τι έλπίζουμε. "Ο έγωτισμός στη γυναίκα είναι ένα μεγάλο έλάττωμα.

Μικροπαντρεμένη: Δέν είναι καθόλου κακό αυτό πού με ρωτάτε νά κάνετε. "Οσα περισσότερα χαρίζουμε στον άντρα τόσο πιο άγαπητές και εύχαριστες γινόμαστε.

Σάρι: Σέ συχαίρω. "Ελυσες τόν πρόβλημα αυτό μόνη σου, και χωρίς τήν έπέμβαση τρίτου. Σέ όλα τά ζητήματα χρειάζεται ή τόλμη.

Καρπαντιέ: "Η άτυχία δέν είναι μονοπώλιο. Πάντως χρειάζεται ύπομονη και όλα πάλι θά διορθωθούν με τόν καιρό τους.

Εύχαριστώ γιά τά καλά σας λόγια και γιά τή φωτογραφία σας.

"Επαρχιωτοπούλα: Φιγουρίνια πουλά ό Κάουφμαν στην όδω Σιαδίου. Μπορείτε νά τόν ζητήσετε τιμοκατάλογο, έμβάζοντάς του ένα τριόραχο γραμματόσημο γιά τήν άπάντησή.

ΛΑΟΥΡΑ

"Ο γιακάς αυτός, καμωμένος από τόν ίδιο ύφασμα του φορεματος γίνεται με μικρές έξχωρες μπαντες άρραφτες.

"Ελαβα ένα γράμμα, άγαπητές μου άναγνώστρες, πού μ' έρωτούν κι' άπορούν, γιατί νά γράφω διαρκώς γιά τή γυναίκα και γύρω από τή γυναίκα.

Περίεργο, έμένα μου φαίνεται, πως γράφοντας γιά τή γυναίκα άσχολήθηκα και άσχολούμαι περισσότερο με τόν άντρα.

Είπα μέχρι σήμερα γιά τόν άντρα είναι έγωιστής.

"Εφερα τόσα έπιχειρήματα, όλα όρθά, σωστά, γιά τά αίτια και αίτιατά, της στενοκεφαλιάς του άντρα ως προς τήν αντίληψη του γιά τήν έλευθερία της γυναίκας.

"Απέδειξα πόσο ό άντρας έβοήθησε νά ξεπορτίσει ή γυναίκα από τόν ήθικό τόν σπιτιού της δρόμο, φέρνοντάς τήν, γιά ίκανοποίηση της φαντασίας του, στους μοντερνίζοντας, άντροφέροντας τρόπους και τις απαιτήσεις ένός περιβάλλοντος πού κάνει τή γυναίκα νά χάνη τά νερά της.

Περίεργο, έμένα μου φαίνεται πως μονάχα γιά τή δράση του άντρα έμίλησα μέχρι σήμερα, παρά γιά τις άρετές ή τά έλάττωματά της γυναίκας.

"Εδώ όμως είναι ό κόμπος, έδώ είναι τόν μεγάλο μυστικό! Είπαμε, μιλήσαμε, άποδείξαμε, γκρινιάσαμε έπαναστατήσαμε εναντίον του άντρός.

"Αλλά, γιατί τά κάναμε όλ' αυτά, ποιά αίτια μάς σπρώχνει νά φερνώμαστε μ' αυτό τόν τρόπο; Γιά νά υπερασπίσωμε έμάς. "Αρα, γιά νά πούμε κάτι γιά μάς πρέπη νά μιλήσουμε γιά τόν άντρα. Και γιά νά υπερασπίσουμε έμάς πρέπη νά κατηγορήσουμε τόν άντρα. Τ' είναι λοιπόν αυτός ό άντρας γιά μάς, πού δέν μπορούμε τίποτα ν' αναφέρουμε γιά μάς, άν δέν φέρουμε αντίθεση ή παράδειγμα τόν άντρα;

Ξεχάσαμε, λοιπόν, άγαπητές μου άναγνώστρες, τά παλιά παραμύθια, τις ιστορίες, τά σοφά λόγια των ανθρώπων πού διοίκησαν και συμβούλεψαν τόν άνθρωπο γένος;

"Η Εύα, μάς λέγει ή Παλαιά Διαθήκη, γίνηκε από τόν "Αδάμ, ή Γυναίκα είναι τόν μικρό κομματάκι εκείνο της πλευράς πού πάρθηκε από τόν άντρα. Είμαστε ή δέν είμαστε τόν «Παντάν» τόν άνδρός; Μπορούμε χωρίς τή συντροφιά του άντρός; Ζούμε χωρίς τόν άντρα;

"Ε, αυτή είναι ή μεγάλη αίτια πού δίνει όλο τόν έγωισμό στον άντρα, πού φέρνει τόν θυμό στον άντρα, νά μη μπορούν οι γυναίκες ν' άποτε... συν κάτι τόν ανεξάρτητο χωρίς τή ανάγκη και τις ύποδείξεις του άντρα.

Τί νά μιλήσω λοιπόν περισσότερα γιά τή γυναίκα; Τί νά τή δικαιολογήσω, άν δέν αναφέρω και έπαινώσω ή κατηγορήσω τόν άντρα; ΠΡΙΟ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΜΑΣ: ΕΦΗΛΙΔΕΣ Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΕΙΠΝΑ

Αι εφηλίδες είναι τα στίγματα, σάν μπιμπικία κιτρινό-μαυρά, που βγαίνουν στο πρόσωπο, και δημιουργούν μια έλεεινή όψη τόσο στις ξανθιές, όσο και στις μελαχρινές που έχουν λευκό δέρμα. Δεν φέρνουν φαγούρες αλλά είναι τόσο αντίοιθητικά, ιδίως το καλοκαίρι με τον ήλιο και τον αέρα. Οι γιατροί λένε πως πλέον επιδεκτικοί είναι οι λεπτοί και λυμφοειδείς οργανισμοί. Ότι κι' αν είναι οι προσπαθώντας να σάς δώσω μερικές συμβουλές, αγαπητές μου αναγνώστριες, για να μπορέσετε να τ' αποφύγετε. Λοιπόν, να πλένετε το πρόσωπό σας μονάχα κάθε βράδυ προσθέτοντας στο νερό λίγες σταγόνες μπενζουάν. Το πρωί αποφεύγετε να έκτιθεστε στον πολύ αέρα αν δεν έχετε καλά σκουπίση το πρόσωπό σας και πουντραρίση έλαφρά.

Ζητείστε από το φαρμακείο άνθη άφάκης (άνδρουάλας, ιεράκιου) και ρίχνετε μια χούφτα σ' ένα λίτρο νερό. Το βράζετε κι' έπειτα το στραγγίζετε από ένα τουλπάνι. Μ' αυτό λοιπόν το νερό πλένετε το πρόσωπό σας πρωί και βράδυ, για μερικές ημέρες.

ΛΕΙΧΗΝΕΣ

Οι μικρές λειχήνες που βγαίνουν συνήθως σε στεγνές επιδερμίδες εξαφανίζονται γρήγορα, αν προφθάσετε να τις γιατρέψετε και γρήγορα.

Το αλατισμένο νερό, για πλύσιμο ή σε κομπρέσες αρκεί πολλές φορές να σταματήσει άμεσα την ανάπτυξή τους, όπως επίσης και ο χυμός του λεμονιού τρίβοντας το πρόσωπο.

Συνιστώ επίσης να πλένετε το πρόσωπό σας, στην έποχή τους, με χυμό από φράουλες. Είναι ένα υπέροχο προφυλαχτικό μα και για τριβή για την επιδερμίδα. Αν το μεταχειρίζεστε καθημερινώς στην έποχή της φράουλας, εξαφανίζεται από το πρόσωπο, κοκκινίλες, σπινθήκια, μπιμπικία και όλα τα δυσάρεστα της επιδερμίδος.

Προπάντων τα μπιμπικία. Μια σταγόνα λεμόνι σταματά το κακό που πολλές φορές εξαπλώνεται σε όλο το πρόσωπο.

Επίσης να πλένετε δύο φορές την ημέρα με ζεστό νερό μισό-μισό με αλκόολ καμφρέ ή κολώνια.

Και αν μόν τα σπινθήκια αυτά περιορίζονται μονάχα σε μικρά μπιμπικία κίτρινα ή κόκκινα το κακό δεν είναι μεγάλο.

(Συνεχίζεται)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ZANET.—Ζητείστε από την δόδο Βερνζέρου 25, Έργ. Χημ. Προϊόντων ΕΦΠΑΠ, τη μοναδική κρέμα που μπορεί να σάς συστήσω, «Αίλη όφ δη Βάλεη». ΜΙΑ ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΜΕΝΗ.—Νά πάτε έκ μέρους του «Πανθέου», Ακαδημίας 5, και να ζητήσετε αυτόπροσώπως τον κ. Τζώρτζ. Είναι ο μόνος ειδικός στην Αθήνα που μπορεί να σάς δώσει μια γνώμη θετική για την περίπτωση σας. Και είναι και ο καταλληλότερος και προσεχτικότερος όλων.

Θά σάς κυτάξη επί τόπου. **XHPAN.**—Δύο, τρεις φορές την ημέρα τοποθετείτε ένα κόμπ με σά, κι' από τις δύο μεριές. Menthol 0 gr. 20. Acide borique 2 » Vaseline 30 »

ΣΑΣΑ.—Κάνετε έπαλειψεις κάθε βράδυ με: Extrait de belladone 3 gr. Onguent mercurel double 30 » **KARAN.**—Λίαν προφυλακτικών είναι το έξης: Calomel 33 gr. Lanoline 67 » Vaseline 10 »

KYRIAN X.—Πρωί και βράδυ κάνετε στο πρόσωπο έντριβας με το κάτωθι: Oxyde de zinc 0 gr. 20. Pre ipité blanc 0 » 10. Beurre de cacao 10 » Huile de ricin 10 » Essence de rose 10 σταγόνες

Λ. Κ. Τ.—Για τις χιονίστρες ζητείστε από το φαρμακείο να σάς παρασκευάσουν την κάτωθι συνταγή: Beurre de cacao 40 gr. Huile d'amandes douces 10 » Acide citrique 0 » 50. Precipité blanc 0 » 30. Teinture de muse 20 σταγ.

KAPYATIDA.—Μεταχειρισθήτε μια διάλυση: 2 gr. Acide phénique 1 » Camphre 10 » **ΣΟΦΙΑΝ Δ.**—Κάνετε γαργά-

Κάτι το εξαιρετικό ανάμεσα στις τόσες φροντίδες μιας νοικοκυράς είναι το δείπνο. Μέσα σ' ένα δείπνο δείχνεται όλη ή ικανότητα της οικοδέσποινας μα και ή καλή συμπεριφορά των προσκαλεσμένων της.

Και πρώτ' απ' όλα όταν μια κυρία θελήσει να δώσει ένα δείπνο κάνει τον κατάλογο των προσκαλεσμένων της. Θα τυπώσει προσκλήσεις αν πρόκειται για πολλούς ή θα τους γράψει ένα γράμμα αν πρόκειται για λίγους. Με λίγα λόγια: «Σας παρακαλούμε να έλθετε τη Δευτέρα 6 τρ. ώρα 8 1/2 (π. χ.) με την κυρία σας ή αδελφή σας να συνδεσθούμε σπιτι μας».

Τα γράμματα ή προσκλητήρια προτιμότερον είναι να στέλνονται με τον υπηρέτη και όχι με το ταχυδρομείο.

Και αν μόν πρόκειται για κανένα μεγάλο δείπνο όλα τακτοποιούνται, γιατί ή οικοδέσποινα δεν έχει παρά να φωνάξει το «μέτρ ντ' ότέλ» ο οποίος φτάνει να έξει τον αριθμό των ατόμων, και θα φροντίσει μόνος του για τις λεπτομέρειες.

Ενός ώμως τα δείπνα είναι μικρά ή οικοδέσποινα αναλαμβάνει μόνη της τη φροντίδα μαζί με τη μαγείρσα και την υπηρέτριά της.

Την ημέρα λοιπόν του δείπνου από το πρωί το σπιτι έχει καθαριστή και στις λεπτομέρειές του, τα φώτα δοκιμάζονται και μάλιστα οι λαμπτήρες αλλάζονται και μπαίνουν πιο μεγάλοι.

Το απόγευμα στρώνεται το τραπέζι. Υπάρχουν δύο ειδών στρωσίματα τραπέζων, το παλιό κλασικό και το μοντέρνο.

Με το παλιό σύστημα στρώνουμε λινό τραπεζομάντηλο, και βάζουμε λινές πετσέτες. Πάνω από το ολόκληρο τραπεζομάντηλο, στη μέση, τοποθετούμε ένα άλλο μικρό στρογγυλό ή γωνιακό, το «σεμέν ντε τάμπλ».

Έπειτα κανονίζουμε τις άποστάσεις των προσκαλεσμένων. Το καθε πιάτο να απέχει από το άλλο τουλάχιστον 16 ετών, ξανθή, λεπτή. Πολύ νεύρο δράσεως να έχετε, όχι όμως και έγωϊσμού. Για τις χιονίστρες γράφω σε άλλη παραπάνω. Γράφτε μου πολλά, μ' αρέσει το ύφος σας, όχι μόνο για άρθρωσεις, και για άλλα ζητήματα.

TATIANA.—Στείλτε μου 3 δρ. γραμματόσημο για την άπάντησή με γράμμα στο έρώτημά σας. **TALLA KPAOYΦOPNT.**—Φαίνεται ότι θα πετύχετε πολύ στη ζωή. Το διακρίνω από το ύφος σας, 16 ετών, ξανθή, λεπτή. Πολύ νεύρο δράσεως να έχετε, όχι όμως και έγωϊσμού. Για τις χιονίστρες γράφω σε άλλη παραπάνω. Γράφτε μου πολλά, μ' αρέσει το ύφος σας, όχι μόνο για άρθρωσεις, και για άλλα ζητήματα.

TATIANA.—Στείλτε μου 3 δρ. γραμματόσημο για την άπάντησή με γράμμα στο έρώτημά σας. **TALLA KPAOYΦOPNT.**—Φαίνεται ότι θα πετύχετε πολύ στη ζωή. Το διακρίνω από το ύφος σας, 16 ετών, ξανθή, λεπτή. Πολύ νεύρο δράσεως να έχετε, όχι όμως και έγωϊσμού. Για τις χιονίστρες γράφω σε άλλη παραπάνω. Γράφτε μου πολλά, μ' αρέσει το ύφος σας, όχι μόνο για άρθρωσεις, και για άλλα ζητήματα.

TATIANA.—Στείλτε μου 3 δρ. γραμματόσημο για την άπάντησή με γράμμα στο έρώτημά σας. **TALLA KPAOYΦOPNT.**—Φαίνεται ότι θα πετύχετε πολύ στη ζωή. Το διακρίνω από το ύφος σας, 16 ετών, ξανθή, λεπτή. Πολύ νεύρο δράσεως να έχετε, όχι όμως και έγωϊσμού. Για τις χιονίστρες γράφω σε άλλη παραπάνω. Γράφτε μου πολλά, μ' αρέσει το ύφος σας, όχι μόνο για άρθρωσεις, και για άλλα ζητήματα.

TATIANA.—Στείλτε μου 3 δρ. γραμματόσημο για την άπάντησή με γράμμα στο έρώτημά σας. **TALLA KPAOYΦOPNT.**—Φαίνεται ότι θα πετύχετε πολύ στη ζωή. Το διακρίνω από το ύφος σας, 16 ετών, ξανθή, λεπτή. Πολύ νεύρο δράσεως να έχετε, όχι όμως και έγωϊσμού. Για τις χιονίστρες γράφω σε άλλη παραπάνω. Γράφτε μου πολλά, μ' αρέσει το ύφος σας, όχι μόνο για άρθρωσεις, και για άλλα ζητήματα.

Η ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

(Συνεχίζεται)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΚΡΕΑΣ ΚΥΔΩΝΙΑ.—Πέρνομε μια όκα καθαρισμένα κυδώνια, 300 δράμια κρέας ψαχνό, 30 δράμια βούτυρο και 50 δρ. ζάχαρη. Κόβουμε το

κρέας σε κομμάτια και το καβουρντίζουμε στην κατσαρόλα με βούτυρο. Έπειτα ρίχνουμε στην κατσαρόλα τόσο νερό, ώστε να σκεπάζονται τα κυδώνια, κι' όταν πάρη βράση, ρίχνουμε τα κυδώνια που έν τω μεταξύ τα ξεφλούδισαμε, τα κόψαμε σε φέτες και τους βγάλαμε τα κουκκούτσια, ρίχνουμε αλατοπίπερο και τη ζάχαρη που έν ανάγκη μπορεί ν' αυξηθ ή να ελαττωθ ή. Τ' ανακατεύουμε λίγο, σκεπάζουμε την κατσαρόλα κι' αφήνουμε το φαγητό να βράση καλά. Έπειτα το σερβίρουμε σε μια πιατέλλα και το περιλούμε με τη σάλτσα του.

ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ Ο-ΓΚΡΑΤΕΝ.—Σε 8 άτομα πέρνομε 200 δρ. μακαρόνια, 60 δράμια βούτυρο, κατά πρότίμηση φρέσκο, 60 δρ. τριμμένο τυρί (παρμεζάνα, κεφαλοτύρι ή κασέρι) 3 αυγά, 200 δράμια γάλα, 4 κουταλιές της σούπας άλευρι, 4 κουταλιές της σούπας γαλέττα και αλατοπίπερο... Βράζουμε τα μακαρόνια, τα περνάμε από το τρυπητό και τα ξαναβάζουμε στην κατσαρόλα, ρίχνοντας μέσα το μισό βούτυρο, το τυρί και τα 3 αυγά, έκτος του ενός κροκκού. (έναν το βούτυρο δεν είναι φρέσκο, θα το λυώσμε προηγουμένως). Τ' ανακατώνουμε όλα καλά μέσα στην κατσαρόλα και τα βάζουμε σ' ένα ταψι το όποιον αλοιβώμε έσωτερικώς με λίγο λυωμένο βούτυρο και το κουκκίζουμε με λίγη γαλέττα. Τα τακτοποιούμε ώστε να είναι κανονική ή εμφάνισή τους, τα περιλούμε με σάλτσα Μπεσαμέλ (φύλλο 11) και κουκκίζουμε με λίγο τυρί και γαλέττα. Τότε βάζουμε το ταψι σε ζεστό φούρνο επί 20 λεπτά της ώρας έως ότου ξανθισή καλά όλη ή επιφάνεια. Το βάζουμε και το κόβουμε με κομμάτια.

ΜΟΣΧΑΡΙ ΜΠΛΑΝΚΕΤ.—Πέρνομε μια όκα κρέας ψαχνό, το κόβουμε σε κομμάτια έως ένα αυγό, το βάζουμε σε κατσαρόλα με τόσο νερό ώστε να το σκεπάζη και το βάζουμε σε φωτιά μάλλον δυνατή. Κατόπιν ή εξαφρίζουμε και ρίχνουμε μέσα 3 μέτρια κρεμμύδια, 2 καρόττα καθαρισμένα και κομμένα σε μικρά κομμάτια, λίγο πράσο, ρίζες σέλινο, 5 σπυριά πιπέρι, αλάτι και 2 φύλλα δάφνης. Σκεπάζουμε την κατσαρόλα, και όταν βράση καλά, χωρίς όμως να λυώση το κρέας, τα περνάμε από το τρυπητό. Και το μόν κρέας το ξαναβάζουμε στην κατσαρόλα με το περασμένο δέ ζουμί, μισό ποτήρι γάλα, 3-4 κουταλιές άλευρι, 3 κουταλιές της σούπας βούτυρο και 2 κρόκους αυγών, έτοιμάζουμε σάλτσα με τόν έξης τρόπο. Βάζουμε το βούτυρο σε μικρή κατσαρόλα να λυώση στη φωτιά και ρίχνουμε τ' άλευρι διαλύοντας με σύρμα για να ή βολιάση. Όταν βούτυρο κι' άλευρι ξεσταθούν, ρίχνουμε μέσα, άφου τ' εσταίνουν, το γάλα και το ζουμί, κι' όταν πήξουν καλά βάζουμε μέσα και τους κρόκους δουλεύοντας πάντοτε με το σύρμα. Κατεβάζουμε την κατσαρόλα από τη φωτιά, στίβουμε μέσα λίγο λεμόνι και ρίχνουμε τη σάλτσα στην κατσαρόλα που βάλαμε το κρέας. Κατόπιν βάζουμε στην πιατέλλα το φαγητό και ρίχνουμε άπάνω λίγο ψιλοκομμένο μαϊν-

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

κρέας και ρύζι με τη σάλτσα.

ΚΟΥΛΑΣ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟ.—Πέρνομε κρέας μπροστινό ή αν το θέλωμε εξαιρετικό, κόντρα φιλέτο χωρίς κόκκαλα, ή φιλέτο. Πέρνομε 30-40 δράμια καπνιστό λαρδί και το κόβουμε σε πολύ μικρά κομμάτια, το ζεσταίνουμε και βάζουμε μαζί 1-2 μεγάλα κρεμμύδια ψιλοκομμένα. Αυτά τα δυο τα κοκκινίζουμε στην κατσαρόλα, έως ότου πάρουν χρώμα χρυσοκίτρινο. Κατόπιν ρίχνουμε μέσα ένα κουταλάκι του γλυκού κοκκινόπιπερο, μια κουταλιά της σούπας ξύδι και τ' ανακατεύουμε καλά. Υστερα το κομματιασμένο κρέας, αλάτι, πιπέρι, λίγο κίμινο ή μαντζουράνα, ένα δόντι σκόρδο, και δυο τομάτες κομμένες σε μεγάλα κομμάτια, τ' αφήνουμε να κοκκινίσουν λίγο, έπειτα τους ρίχνουμε 300 δράμια ζουμί ή νερό λίγο-λίγο, έως ότου σκεπάση το κρέας χωρίς να περάση πολύ την επιφάνειά του. Αφήνουμε το κρέας σκεπασμένο σε μέτρια φωτιά, να ψηθ ή. Έως ότου μαλακώση. Ένα τέταρτο προτού το σερβίρουμε ρίχνουμε μέσα μισή όκα πατάτες που τις έχουμε βράσει και ξεφλούδισει, κομμένες στα τέσσερα. Σκεπάζουμε την κατσαρόλα—κατεβασμένη—και τις αφήνουμε να πάρουν τη μυρωδιά του φαγητού, δηλαδή να μη βράσουν. Κατόπιν σερβίρουμε.

ΡΟΖΕΔΕΣ.—Πέρνομε 200 δράμια μύδαλα καθαρισμένα αλλά και με τόν έσωτερικό φλοιό τους, 100 δράμια ζάχαρη, 50 δράμια σιμυγάλι, 50 δράμια

μια μέλι, κανέλλα και γαρύφαλλα κοπανισμένα. Βάζουμε σ' ένα γουδί τη ζάχαρη και τα μύδαλα και τα κοπανίζουμε έως ότου γίνουν ψιλά. Κατόπιν τα χοντροκοκκινίζουμε και τα βάζουμε σε μια λεκάνη, κάνουμε στο κέντρο τους ένα λάκκο, όπου ρίχνουμε το μέλι άραιωμένο με 50 δράμια νερό, τ' αρώματα και το σιμυγάλι. Τα δουλεύουμε με το χέρι έως ότου γίνουν μια μάζα, όποτε τα πλάθουμε σε διάφορα σχήματα και τα τοποθετούμε μέσα σε λαδωμένη λαμαρίνα. Τα βάζουμε στο φούρνο, επί μισή ώρα, κι' άφου ψηθούν, τα ραντίζουμε μ' ανθόνερο και τα χώνουμε μέσα σε άχνη ζάχαρης. Τους αφήνουμε αρκετή ώρα και τους σερβίρουμε σ' ένα πιάτο.

ΚΟΥΚΚΙΑ ΦΑΒΑ.—Πέρνομε μια όκα ξερά κουκκιά και τα βάζουμε από το βράδυ να μουσκέψουν. Το πρωί τα στραγγίζουμε και τα ξεφλούδίζουμε. Κατόπιν τα βάζουμε σε μια κατσαρόλα προσθέτοντας μια κουταλιά της σούπας σόδα. Τ' ανακατώνουμε καλά και τ' αφήνουμε με τη σόδα μισή ώρα. Υστερα τα ξεβγάινουμε με κρύο νερό 2-3 φορές. Βάζουμε στην κατσαρόλα τα κρεμμύδια ψιλοκομμένα να ξανθίσουν και τότε προσθέτουμε 100 δράμια λάδι. Τ' ανακατεύουμε λίγο και ρίχνουμε μέσα τα κουκκιά Τ' ανακατεύουμε πάλι και ρίχνουμε 100 δρ. τομάτι ή μισό κουτάλι της σούπας πελτέ, λίγη ρήγανη, 2 φύλλα δάφνης, ένα

ποτήρι του κρασιού ξύδι, αλάτι κι' ανάλογο νερό. Τ' αφήνουμε σκεπασμένα, να βράσουν έως ότου λυώσουν καλά, προσθέτοντες όσο χρειασθ ή, λίγο-λίγο νερό κι' άλλο νερό. Αφού χυλώσουν τα σερβίρουμε σε μια βαθειά πιατέλλα.

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι Βράδυ

Κρέας Κυδώνια **ΠΕΜΠΤΗ**
Τυρί—Φρούτα **Αυγά τηγανιτά**
Γιουρτί—Κομπόστα

Γόπες σάχρας **ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ**
Ραδίκια σαλάτα **Μπιζέλια σούπα**
Φρούτα **Έληες—Κομπόστα**

Μακαρόνια ο-γκρατέν **ΣΑΒΒΑΤΟΝ**
Τυρί κασέρι—Φρούτα **Άγγινάρες α λα πολίτα**
Τυρί—Κομπόστα

Μοσχάρι μπλανκέτ **ΚΥΡΙΑΚΗ**
Πατάτες τηγανιτές **Κουκκιά φάβα**
Ροζέδες—Φρούτα **Έληες—Γλυκό**
Φρούτα

Σπανακόρυζο **ΔΕΥΤΕΡΑ**
Έληες—Ρέγκα **Πατάτες βραστής**
Φρούτα **Κομπόστα—Φρούτα**

Κουλάς αυστριακό **ΤΡΙΤΗ**
Μακαρόνια σάλτσα **Κουνουπίδι βραστό**
Φρούτα **Έληες—Φρούτα**

Φασόλια γιαχνί **ΤΕΤΑΡΤΗ**
Έληες—Λακέρδα **Κριθαράκι λάδι**
Φρούτα **Έληες—Κομπόστα**
Φρούτα

ΠΑΝΘΕΟΝ

— Ναί! Ρουχαλιζώ.
— Όχι, όχι, σάλπισμα αυτοκινήτου.
— Είναι πολύ λίγο πιθανόν ο Λουπέν ναρχεται υπό τους ήχους σαλπικών. Όστε κύριε βαρώνε στη θέση σας. Έγώ θα κοιμηθώ, όπως έλαβα την τιμή να το ξανακάνω. Καληνύχτα.

Αυτός ήταν ο μόνος θόρυβος. Ο Γκανιμάρ ξανακοιμήθηκε κι' ο βαρώνος δεν άκουσε τίποτε άλλο από το ρουχαλιτό του. Μόλις ξημέρωσε βγήκαν από την κρύπη τους. Ο Καχόρν ακτινοβολών από χαρά, ο Γκανιμάρ ήσυχος, ανέβηκαν τη σκάλα. Κανέναν θόρυβο. Τίποτα τὸ ὑποπτο. Ξεκλείδωσαν καί μπήκαν στη γαλαρία. Έπάνω σὲ δυὸ καρέκλες καμπουριασμένοι, μετὰ μπράτσα κρεμασμένα, οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ἐκοιμώντο.

— Σκυλοτόμαρα! ἔγυρλισε ὁ ἐπόπτης.
Τὴν ἴδια στιγμή ὁ βαρώνος ἄφηνε κραυγὴ.
— Τὰ κάδρα! Τὸ τραπέζι! Τὸ τραπέζι!

Παραληρούσε, πνιγώτανε, στριφογύριζε μετὰ τὸ χέρι τεντωμένο πρὸς τὴς ἀδελφές θέσεις τοῦ τοίχου ὅπου ἦτανε μονάχα τὰ καρφιά μετὰ τὰ ἀχρηστά κορδόνια. Ἡ εἰκόνα τοῦ Οὐαττὶ πάει! Οἱ εἰκόνες τοῦ Ροῦμπεν ἐπέταξαν. Οἱ βιτρίνες ἀδειανές ἀπὸ κάθε τοῦς κόσμημα.

— Καί τὰ μανουάλια μου Λουδοβίκου ΙΣΤ'... καί ὁ κηροστάτης τῆς Ἀντιβασιλείας!... Καί ἡ Παναγία μου τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος!...

Ἐτρεχε ἐπάνω-κάτω, τρομαγμένος, ἀπελπισμένος. Θυμώτανε τὰ χρήματα ποὺ εἶχε δώσει νὰ τ' ἀγοράση, ὑπελόγιζε τὴς ζημιές, ἐσάρρευε ἀριθμούς, ὅλα αὐτὰ ἀνακατωμένα μετὰ λέξεις δυσανάγνωστες καί ἀτελεῖς φράσεις. Νευρικοὶ σπασμοὶ τὸν τυραννοῦσαν, ἦταν τρελλὸς ἀπὸ λύσσα καί λύπη. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι ἦταν ἄνθρωπος ποὺ κατεστράφη καὶ δὲν εἶχε πιά νὰ κάνῃ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τινάξῃ τὰ μυαλά του.

Ο Γκανιμάρ ἐξ ἄλλου φαινότανε σάν ἀπολιθωμένος κι' ἐξήταζε τὰ πράγματα κατὰπληκτος. Τὰ παράθυρα, ἦταν κλειστά. Οἱ κλειδαριές; ἄθικτες. Καμμιὰ τρύπα στὸ ταβάνι, καμμιὰ εἰς τὸ πάτωμα, τίποτα δὲν ἦταν ἀναποδογυρισμένο. Ὅ,τι συνέβαινε εἶχε ἐκτελεσθῇ μεθοδικὰ καί μετὰ σχέδιο ἀσφαλές καί λογικόν.

Ο Ἀρσέν Λουπέν! Ο Ἀρσέν Λουπέν! Ἐψιθύρισε συντετριμένος.

Ἐξαφνα πήδησε πρὸς τοὺς δυὸ βοηθοὺς του. Τοὺς τινάξε θυμωμένα, ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν ἐξύπνησαν. Τοὺς ἐξήτασε. Ἦτανε φανερό ὅτι ὁ ὕπνος τοὺς δὲν ἦτανε φυσιολογικός. Ὅταν τοὺς συνέφεραν, ἐκεῖνοι ἐβεβαίωσαν ὅτι εἶχαν πιεῖ καί οἱ δυὸ νερό, ἀπὸ τὴν καράφα ποὺ τοὺς εἶχε δώσει ὁ ἴδιος ὁ Καχόρν!

Ο Γκανιμάρ ὁμολόγησε ὅτι ὁ Λουπέν τὸν εἶχε νικήσει. Καὶ συνεβούλευσε τὸν βαρῶνα νὰ καταφύγῃ στὴ δικαιοσύνη. Πραγματικῶς, τὴν ἴδια μέρα μὴνυσις ἐπὶ κλοπῇ ἐπετίδετο, ἀπὸ τὸ βαρῶνο Καχόρν, κατὰ τοῦ Ἀρσέν Λουπέν, τοῦ κρατουμένου εἰς τὰς σωφρονιστικὰς φυλάκας!

Ἐπὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν μὴνυση, ὁ βαρῶνος εἶδε νὰ πλημμυρίζουν τὸν πύργο τοῦ χωροφύλακες, ὁ εἰσαγγελεὺς, ὁ ἀνακριτὴς, οἱ δημοσιογράφοι. Ἡ ὑπόθεσις συνεκίνηε τὴν κοινὴ γνώμη. Ἡ «Ἡχώ» τῆς Γαλλίας, εἶχε δημοσιεύσει τὴς ἐπιστολὰς τοῦ Λουπέν πρὸς τὸν Καχόρν, ὁ κόσμος ἀπορούσε, τὸ ἐνδιαφέρον εἶχε γίνῃ τεράστιον.

Ἐψαξαν τὸν πύργο ὁλόκληρον, ἐξέτασαν τὴν κάθε πέτρα, τὰ ξύλινα ὑπόστρατα, τὴς καπνοδόχους, τὴς κορνίζες τῶν καθρεφτῶν, τὰ πάτερα τῶν ταβανίων. Ἐψαξαν μετὰ δάδες τὰ ἀπέραντα ὑπόγεια. Ἀνασκάλεψαν κάθε σπηλιά τοῦ βράχου. Χαμένοι κόποι. Δὲν βρέθηκε τὸ παραμικρὸν ἴχνος στὸ ὑπόγειον. Καμμιὰ μυστικὴ ἔξοδος. Ὅμως οἱ εἰκόνες καί τὰ ἐπιπλὰ ἔκαναν φτερά.

Ἀπὸ ποῦ μπήκαν ἐκεῖνοι ποὺ τὰ πήραν; Ἡ ἀστυνομία τῆς Ρουέν, εἶδε τὴν ἀδυναμία τῆς καὶ ζήτησε τὴ βοήθειαν τῆς Παρισιῆς. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίου Ἀσφαλείας κ. Δουντουί, ἔστειλε τὰ καλύτερα λαγωνικά του, κι' ὁ ἴδιος ἀκόμη πέρασε σαρανταοχτὼ ὥρες στὸν πύργον τοῦ Μπαλακουί, ἄλλ' οὔτε αὐτὸς δὲν ἐπέτυχεν τίποτε περισσότερον. Ἐκάλεσε τὸν Γκανιμάρ, αὐτὸς ἄκουσε σιωπηλὸς τὴς πληροφορίας του κι' εἶπε.

— Φανερό ὅτι εἶναι κόλπο τοῦ Λουπέν. Μονάχα αὐτὸς μποροῦσε νὰ συνδυάσῃ ἔτσι τὰ πράγματα, κι' ἀπομακρῖα. Θὰ μοῦ τὰ ἐξηγήσῃ ὅπως ἐμένα ὅλα.

Λίγον πρὶν ἐπειτα ἀπὸ τὸ μεσημέρι ὁ Γκανιμάρ ἔμπαινε στὸ κελλί τοῦ Λουπέν. Τὸν ἐδέχθηκε μ' ἐνθουσιασμό, κι' ὕστερα ἀπὸ τὴς εὐγενικῆς τοῦ φιλοφρονήσεως τὸν ρώτησε νὰ μάθῃ ποῦ χρωστοῦσε τὴν τιμὴ τῆς ἐπισκέψεώς του.

— Στὴν ὑπόθεσις Καχόρν! εἶπεν ὁ Γκανιμάρ χωρὶς περιστροφές.

— Σταθθεῖ μιά στιγμή! Ἐχὼ τὸσέες ὑποθέσεις. Ἀφῆσέ με νὰ βρῶ πρῶτα μέσα στὸ μυαλό μου τὴ δικογραφία τῆς ὑποθέσεως Καχόρν! Ἀ νὰ τὴν! Ὑποθέσεις Καχόρν, πύργος Μπαλακουί. Νομὸς Κάτω Σηκουάνας. Δυὸ εἰκόνες τοῦ Ροῦμπεν, μία τοῦ Οὐαττὶ, καί... καί μικροπράγματα.

— Μικροπράγματα; Ἀλλὰ πρῶτ' ἀπ' ὅλα πές μου: Τὸ σχέδιον τῆς κλοπῆς ἦταν δικό σου;

— Ἀπὸ τὸ Α ἕως τὸ Ω.

— Ἡ προειδοποιητικὴ ἐπιστολὴ; τὸ τηλεγράφημα;

— Εἶναι τοῦ δούλου σας. Κάπου μάλιστα θάχω καί τὴς ἀποδείξεις.

Ἀπὸ ἓνα μικρὸ συρταράκι τοῦ τραπεζιοῦ, ποὺ μετὰ τὸ κρεββάτι καί τὸ σκαμνὶ ἀποτελοῦσε ὁλόκληρη τὴν ἐπίπλωσιν τοῦ κελλιοῦ τοῦ, ἔβγαλε δυὸ στραπατσισμένα χαρτιά καί κατὰπληκτος ὁ Γκανιμάρ βεβαίωθηκε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἐπιτηροῦσαν τόσον ἄγρυπνα εἶχε ἀκόμη καί τὴς ἀποδείξεις τῆς συστημένης ἀλληλογραφίας του. Τοῦ γύρῃψε ἐξηγήσεις κι' ἐκεῖνος δὲν τὴς ἀρνῆθηκε.

— Ἀ, ὅλα εἶναι ἀπλὰ! τοῦ ἀπήντησε. Ἀς φαντασθοῦμε ἓνα πύργον κλεισμένο καί μανταλωμένο, σάν τὸν πύργον τοῦ βαρῶνος Καχόρν, ὅπου δὲν μπορεῖ νὰ μῇ κρυφά οὔτε μιά μυγιά. Πρέπει λοιπὸν ν' ἀπελπισθῶ; Κάθε ἄλλο. Στέλνω ἓνα γράμμα στὸ βαρῶνο ἀπὸ τὴ φυλακὴ μου—σοῦδειξα τὴν ἀπόδειξιν—γυρεύω τοὺς πίνακες, ἀλλ' ἐκεῖνος τρέχει στὴν ἀστυνομίαν. Τὸν πέρνουν στὴν κοροϊδίαν! Τὶ φοβάσαι ἀφοῦ ὁ Λουπέν εἶναι στὴ φυλακὴ;

Οἱ ἡμέρες πλησιάζουν, ὁ βαρῶνος ἀρχίζει νὰ τρέμῃ, ὅταν σὲ μιά παληὰ ἐφημερίδα τοῦ τόπου του, διαβάζῃ ὅτι εἶναι ἐκεῖ ἓνας διάσημος ἀστυνομικός. Τὶ θὰ κάνῃ τότε;

— Θὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ.

Ἀκριβῶς. Ἀλλὰ μὲ μιά μικρὴ παρατήρησι. Ὁ Λουπέν εἶχε προβλέψῃ αὐτὴν τὴν περίστασιν καί περεκάλεσε ἓνα φίλον τοῦ νὰ πάῃ στὸ Κοντεμπέκ, νὰ γνωρισθῇ μ' ἓνα συντάκτη τοῦ «Ρεβέγι», μιάς ἐφημερίδος στὴν ὁποία ὁ βαρῶνος ἦταν συνδρομητὴς, καί ν' ἀφήσῃ νὰ πιστέψῃ ὅτι εἶναι ὁ φημισμένος ἀστυνομικός. Δημοσιεύεται ἡ εἰδησις, ὁ βαρῶνος Καχόρν τρέχει καί τὸν βρίσκει. Στὴν ἀρχὴ ὁ δῆθεν ἀστυνομικός ἀρνεῖται. Τὴ δευτέρα φορὰ δέχεται, τσεπώνει μάλιστα τρία χιλιάρικα. Μπάζει μέσα στὸν πύργον δυὸ ἄνθρώπους του. Οἱ ἄλλοι περιμένουν ἔξω. Γδύνουν τὸν πύργον καί τὸ στρίβουν καί ὁ Καχόρν κλαίει καί δούρεται ἐνῶ ὁ Γκανιμάρ τὸ στρίβει μετὰ τρόπο.

— Ποιὸς Γκανιμάρ.

— Σεῖς ὁλόκληρος, καλέ μου φίλε. Γιατὶ ἔχασα νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι ὁ φίλος μου παρίστανε τὸν Γκανιμάρ. Καί τὸ ωραιότερον εἶναι τὸ ἐξῆς: Πῶς ἂν πᾶτε ἐκεῖ κάτω καί ὁ βαρῶνος ἀποφασίσῃ νὰ μιλήσῃ θὰ φθάσετε στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ καθήκον σας εἶναι νὰ συλλάβετε τὸν εαυτὸ σας!

Ο Ἀρσέν Λουπέν γελοῦσε μετὰ δὴν τοῦ τὴν καρδιά. Ὁ ἐπόπτης εἶχε πειραχθῇ καί δάγκωνε τὰ χεῖλη του. Ἐνας φύλακας μῆκε κι' ἔφερε τὸ φαγητὸ ποὺ ὁ Λουπέν ἔπενε ἀπὸ τὸ γειτονικὸ ἐστιατόριον.

Ἀφῆσε τὸ δίσκον ἐπάνω στὸ τραπέζι καί ἔφυγε. Ὁ Λουπέν ἐπλησίασε, ἔκοψε τὸ ψωμί του, ἔφαγε δυὸ τρεῖς μπουκιές καί εἶπε:

— Ἀλλὰ ἡσυχάστε, ἀγαπητέ μου Γκανιμάρ. Δὲν θὰ χρειασθῇ νὰ πᾶτε ἐκεῖ κάτω, γιατί ἡ ὑπό

ἐση κανονίσθηκε.

— Ἀστειεύσαι! Δὲν εἶναι μιά στιγμή ποὺ ἄφησα τὸν ἀρχηγὸ τῆς Δημοσίου Ἀσφαλείας.

— Κι' ἐπειτα; Μήπως ὁ κ. Δουντουί ἔχει περισσότερα ἀπὸ μένα γιὰ τὴς ὑποθέσεις μου; Μάθετε ὅτι ὁ Γκανιμάρ—συγγνώμην—ὁ ψευτο—κανιμάρ, ἔμεινε τελειῶς ἐξηγημένος μετὰ τὸν βαρῶνον. Σ' αὐτὸν ἀνέθεσε νὰ διαπραγματευθῇ μαζί μου συμβιβασμό. Κι' αὐτὴ τὴ στιγμή πλήρωσε, ξαναπῆρε τὰ πράγματά του καί θὰ ἀποσύρῃ τὴ μὴνυση.

Ο Γκανιμάρ τὸν ἐκύτταξε ἐκπληκτος.

— Καί πῶς τὰ ξέρετε ὅλα αὐτὰ; ὠτησε.

— Δὲν εἶναι μιά στιγμή ποῦλαβα τὸ τηλεγράφημά μου, ἀλλ' ἀπὸ λεπτότητα δὲν τὸ ἀνοίξα.

— Μὲ κοροϊδεύεις, Λουπέν;

— Εὐαρεστηθῇτε ἀγαπητέ μου φίλε νὰ ξεφλουδίσετε ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ αὐτὸ τὸ αὐγὸ, καί... θὰ ἰδῇτε.

Ο Γκανιμάρ ἔσπασε τὸ αὐγὸ κι' ἄφησε κραυγὴ. Τὸ ἀδειανὸ τσάφλιον εἶχε μέσα ἓνα χαρτί. Ἦταν ἓνα κομμάτι τηλεγραφήματος, κι' ἔλεγε: «Συμφωνία ἐκλείσθη. Ἐκατὸ χιλιάδες μπάλλες παρεδόθησαν. Ὅλα πάνε καλά».

— Ναί, ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα! εἶπε ὁ Λουπέν. Βλέπεις ἔχουμε πολὺ ἄξοδα...

Ο Γκανιμάρ ἐσκέφθηκε κουνώντας τὸ κεφάλι του.

— Εὐτυχῶς, εἶπε, ποὺ δὲν ὑπάρχουν ντουζίνες σάν ἐμένα. Ἀλλοιῶς...

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

— Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἑαπλωμένος, ἡ καρδιά του κάνει δέκα κύτους λιγώτερος ἀπὸ τοὺς κανονικούς.
— Ἐνα τέλειον ἐργαστήριον ὁδοντοῦ-ατροῦ πρέπει τοῦλάχιστον ν' ἀποτελεῖται ἀπὸ 375—400 χειρουργικά καί ἄλλα ἐργαλεῖα.

— Οἱ ἰσχυροὶ ὁδοντοῦ-ατροῦ σ' ὅλα σχεδὸν τὰ Ἑλβετικά σχολεῖα τιμωροῦνται μετὰ ἀνάλογο πρῶστιμον.

— Τὸ πρῶστιμον, ἐννοεῖται, τὸ πληρῶναι τοῦ ἀνὺποπτοι γονεῖς.

— Ἡ Αὐστράλια εἶναι ἡ μόνη χώρα, ποὺ νὰ πῇ κανεὶς, στὴν ὁποία πατατρουνοῦνται οἱ πρὶν περιέργες ἀντιθέσεις τοῦ ζωϊκοῦ καί φυτικῆς βασιλείας.

— Καί πρῶτα—πρῶτα, τὰ περισσότερα ἐντὸν ἀντὶ κάθε χρόνον ν' ἀλλάζουν φύλλα, ἀλλάζοντες φλοῖδι!

— Τὰ φρούτα καί πολλοὶ ἄλλοι καρποὶ ἔχουν τὰ κουκκούτσια τοῦς ἀπ' ἔξω σφηνωμένα πάνω στὴς φλοῖδες!

— Ὅλοι σχεδὸν οἱ κύκνοι εἶναι μαῦροι!

— Ὑπάρχουν πολλὰ εἶδη μυιγῶν ποὺ σκοτώνουν καί τρῶνε τὴς ἀράχνες!

— Ἐνα δὲ ψάρι, ἐπωνομαζόμενον ἡ «σαύρα» κάνει τοὺς περιπατοῦς του ἔξω ἀπὸ τὸ νερό καί, μετὰ τὴ βοήθειαν τῶν περὶ τοῦ ποταμοῦ, σκαρφαλώνει πάνω στὰ παρακείμενα δέντρα, κυνηγώντας τὰ ἱστία ποὺ τὸ ἀποφεύγουν.

— Καί γιὰ νὰ τελειώσουμε, τὰ περισσότερα πουλιὰ κελαῖδουν καί τὰ ἀντὶ μύριζουν!

— Μέχρι πρό τινας, ἀκόμα, στὴν Κί-

ΠΑΝΘΕΟΝ

θὰ τὸ κλείναμε τὸ μαγαζί... Φεύγω, Λουπέν...

— Στὸ καλὸ, κύριε Γκανιμάρ, θὰ σοῦ ἀνταποδώσω τὴν ἐπισκεψὴ τὴν ἐρχομένη Τετάρτη. Κατὰ τὴς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα θάρρω σπῖτι σου, στὴν ὁδὸ Περγολέζ, νὰ κἀπνίσουμε μαζί ἓνα τσιγάρο.

— Ἀρσέν Λουπέν, θὰ σὲ περιμένω.

Ἐσφίξαν τὰ χέρια σάν δυὸ καλοὶ φίλοι κι' ὁ ἀστυνόμος ἐπροχώρησε πρὸς τὴν πόρταν.

— Γκανιμάρ! τοῦ ἐφώνασε ὁ Λουπέν. Ξεχάσατε τὸ ρολοῖ σας.

— Τὸ ρολοῖ μου:

— Ναί! Περιπλανήθηκε μέσα στὴν τσέπη μου... Νά, πάρτε το, καί νὰ μὲ συγχωρῇτε... Κακὴ συνήθεια βλέπετε. Δὲν εἶναι λόγος, ἐπειδὴ μοῦ πήραν τὸ δικό μου νὰ σὰς στερήσω τοῦ δικοῦ σας. Καί μάλιστα ἀφοῦ ἔχει ἓνα θαυμάσιον χρονόμετρο.

Ἐβγαλε ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ ἓνα μεγάλο χρυσοῦ ρολοῖ μετὰ βαρεῖαν ἀλυσίδα. Ἐπάνω στὸ καπάκι διάβαζε τὰ γράμματα: — Ζ. Μ. Τὶ διάβολο μποροῦν νὰ σημαίνουν αὐτὰ; Ἀ, ναί, θυμοῦμαι. Ζουλ Μπουβιέ, εἶναι τοῦ ἀνακριτοῦ μου, ἐνὸς λαμπροῦ ἀνθρώπου.

Ο Γκανιμάρ διασκέλισε τὴν πόρταν.

— Λοιπὸν εἶπαμε! τοῦ ξαναεἶπε ὁ Λουπέν. Τὴν ἐρχομένη Τετάρτη στὴς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα. Νά μετὰ περιμένῃς στὸ σπῖτι σου...

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

«Καί ὁ Λουπέν δραπετεῦει»

να, τὸ ἀερίδωρον διοχετευόταν μετὰ σωλῆνης κατασκευασμένες ἀπὸ κορμούς δένδρων «μαμποῦ».

— Στὴ Μασαχουσέτῃ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ζῇ ἓνας πάστωρ ἡλικίας 75 χρόνων, ὁ ὁποῖος μέχρι σήμερον ἔχει παντρεύσει 22.000 ζευγάρια.

— Στὴν παράλιαν πόλιν Τσαμάχ τοῦ Ἰνδοσταν, κάθε φορὰ ποὺ φυσᾷ νοτιάς βρέχει... Πέτρες!

— Τὸ ἀπίστευτον αὐτὸ φαινόμενο ἔχει τὴ φυσικὴν του ἐξηγήσιν:

— Ἐπειδὴ ἡ πόλις αὕτη βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θάλασσας, ὁ ἄνεμος ποὺ εἶναι πολὺ σφοδρὸς, παρασύρει τὰ χαλίκια ἀπὸ τὴν παράλιαν καί τὰ ξεσφενδονίζει κάτω στὴν πεδιάδα, ὅπου βρίσκεται ἡ... πετρώ-πληκτος πόλις.

— Στὰ χωριά τῆς Ὀλλανδίας ὅταν γεννηθῇ ἓνα παιδί, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν τοῦ δωματοῦ, τῆς λεχάνας, οἱ συγγενεῖς τῆς κρεμοῦν μιά μεταξωτὴ κλωστή.

— Ἀν εἶναι κόκκινη τὸ παιδί εἶναι ἀγόρι, ἂν εἶναι ἀσπρὴ εἶναι κορίτσι.

— Τὸ νεογέννητον τῆς καγκουρῶ δὲν εἶναι μεγαλειότερον ἀπὸ τὸν ἀντίχειρα τοῦ ἀνθρώπου.

— Τὰ χρυσὰ σκεύη τοῦ Πύργου τοῦ Οὐίντισορ, στὴν Ἀγγλίαν, ἀποτελοῦν στὸ εἶδος τῆς, τὴν μεγαλειότερη συλλογὴ τοῦ κόσμου.

— Ἡ ἀξία τοῦς ὑπερβαίνει τὰ 3.500.000 λίρες.

— Κάθε χρόνον στὴν Ἀφρικὴ σκοτώ-

νονταί 25.000 ἐλέφαντες...

— Οἱ μεγαλειότερες κτηνοτροφικὲς ἀποθήκες τοῦ κόσμου εἶναι τοῦ Σικάγου. Καταλαμβάνουν μιά ἑκτασὴν εἰκοσι περίπου μιλίων.

— Στὴν πόλιν Οὐάρντντουϊς τῆς Νορβηγίας ἡ ἡμέρα διαρκεῖ ἀπὸ τὴν 21ην Μαΐου ἕως τὴν 25ην Ἰουλίου, ὅλο τὸν ἄλλο χρόνον εἶναι νύκτα.

— Τὸ πρὶν μεγαλοπρεπὲς κτίριον τοῦ κόσμου εἶναι τὸ παλάτι τοῦ μαχαράγια Τὰξ Μαχάλ, στὴν πόλιν Ἀγκρα τοῦ Ἰνδοσταν.

— Ἐχει σχῆμα ὀκτάγωνον καί εἶναι κατασκευασμένο ἀπὸ καθαρὸ λευκὸ μάρμαρον, ποὺ τὸ ποικίλουν διάφορες πολυτίμες πέτρες.

— Γιὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ εἰργάσθησαν 22.000 ἄνθρωποι ἐπὶ εἰκοσὶ χρόνια. Ἐστοίχισε δὲ 3.000.000 λίρες!

— Ὁ μεγαλειότερος ρόλος χαρτιοῦ ποὺ βγήκε συνεχῶς ἀπὸ μιά χαρτοβιομηχανικὴ μηχανή, ἔφθασε τὰ 100 χιλιά-μετρα.

— Ἡ κατὰ μέσον ὁρον διάρκεια τῆς βασιλείας τῶν διαφόρων μοναρχῶν τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὰ τελευταῖα 600 χρόνια ἦταν εἰκοσι δύο χρόνια.

— Τελευταίως ἐστάλησαν ἐπιστολὰς μετὰ πύραυλον ἀπὸ τὸ Παρίσι εἰς τὸ Βερολίνον σὲ εἰκοσι πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας.

— Τὰ ὡμά αὐγὰ καί τὸ γάλα, ὅταν κανεὶς τὰ φάῃ ἔγκαιρα, εἶναι ἓνα ἀσφαλές φάρμακον γιὰ τὴν πρόληψιν μιᾶς οἰασθήποτε δηλητηρίασεως στομάχου.

(Συνέχεια)

Ο Όσμάν Ραντί μόλις την είδε, ξνοιωσε να το φεύ-
γουν και οι τελευταίοι του δισταγμοί. Μπροστά της έπρε-

Δέν ἀκούσθῃ καμμία ἀπάντησι. Κι' ὁ διοικητὴς, βέβαιος ὅτι ὁ ἀντίπαλός του τὸν ἀκούγει, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκεῖνα τὰ λόγια ποὺ πῖστευε πῶς θὰ τὸν ἐρέθιζαν, λόγια μὲ τὰ ὁποῖα ἤθελε νὰ δείξῃ εἰς τὴν Ρόζ χαλῶν, ποὺ παρακολουθοῦσε ὅσα ἐγίνοντο, τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀπέναντι ἐκείνου ποὺ κά-

水 木

Καὶ ἦταν μὲν παράδοξο τὸ διῆ ὁ Μπελογιάννης
βοήθεια τὴν ὑπόνομο καὶ τὴν ἀνοίξει, ἀλλὰ δὲν
ἀποχλήθηκε μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἐκεῖνο ποῦ τὴν
ἐνδιέφερε ἦταν ἄλλο. Θὰ τὸν εὑρίσκαν ἐκεῖ μέσα;

✱ ✱ ✱

Συνεκέντρωσε τις δυνάμεις του ὄ-
λες—τεράστιες δυνάμεις πράγματι—
κι' ἐπράβηξε τὸ ἔλασμα τῆς φορὰ ὅ-
μως αὐτῇ πρὸς τὰ ἑπάνω. Ἀλλὰ ὅ-
τε ἀκούσθηκε νέος ξηρὸς κρότος, πού
τὸν ἀνηούχησε. Ἐπρόκειτο τὰχα νὰ
ξεχυθοῦν τὰ νερά ἀθρονώτερα; Ἐ-
κατάλαβε γρήγορα ὅτι τὸ ἀνέβασμα

τούς έστραμάτησε κι' άνοιξε, δίπλα του, μιá τρύπα, πιό μεγάλη αυτή, όσο μιá πορτούλα ύπογείου. Άνασκήρτησε. Μήπως τάχα θά μπορούσε νά φύγει άπ' εκεί. Έπρεπε νά τó εξακριβώση γρήγορα, πρίν τó άντιληφθή ή χανούμισσα και προφθάση νά ειδοποιήση τόν άνδρα της και τούς άνθρώπους του. Υπήρχε φόβος ότι πιθανόν αυτή ή τρύπα νάκλεινε μόλις άφινε τó σιδερένιο έλασμα, άλλ' όπωσδήποτε έπρεπε νά τó εξακριβώση. Τό άφισε πράγματι και έπροχώρησε δυό βήματα πλάγια. Η τρύπα δέν είχε κλείσει, τά νερά έφευγαν άπ' εκεί κι' αυτό τόν έκανε νά έλπίση. Ποιους παράδοξους μηχανισμούς είχε αυτό τó δωμάτιο, δέν ήξερε. Με ποιο τρόπο έεχύνοντο νερά ή άνοιγόκλειναν πόρτες, δέν μπορούσε νά μαντέψει. "Ηξερε ότι, ύπως τά έλληνικά σπίτια γιά νά κρύβουν τούς κλέφτες, έτσι και τά τουρκικά—περισσότερο αυτά μάλιστα—είχαν κάθε είδους κρυψώνες. Άλλ' έκτός άπ' αυτό τίποτα άλλο. Δέν ήξερε με ποιό τρόπο άνοιγαν, άλλ' ούτε ασχολήθηκε νά τó μαντέψει.

Ποιό όμως έφερνε ή ύπόνομος π' άρχισε άπ' εκεί, κι' άν μπαίνοντας δέν παραδίνετο σέ βέβαιο θάνατο, αυτό ήταν άγνωστο. Μπορούσε νά πεφτε σέ τίποτα πηγάδια, νά γκρεμιζότανε σέ λάκκους βαθείς, νά πιανότανε σέ κάποια άλλη παγίδα. Μπορεί νά είχε άνοιξη την τρύπα ή Ρόζ χανούμ, ακριβώς γιά νά τόν σπρώξει σ' αυτήν· άλλ' έπρεπε έν τούτοις ν' άποφασίση σύντομα: "Η νά καθήση εκεί και νά περιμένη τόν Όσμαν Ραντί με τούς άνθρώπους του γιά νά χτυπηθή μαζί τους και νά σκοτωθή, ή νά μπη στην μυστηριώδη ύπόνομο, όπου πιθανόν μέν νάβρισκε φρικτό θάνατο, διόλου άπιθανον όμως και τόν τρόπο της σωτηρίας του.

Άφού στην πρώτη περίπτωση δέν θά κέρδιζε τίποτα, άπεφάσισε νά δοκιμάση τη δεύτερη. Μπήκε άπό τη μικρή πορτούλα, έκανε δυό βήματα και στάθη. "Η πορτούλα δέν έκλεισε. Έπροχώρησε περισσότερο. Άλλ' όσο άπομακρύνετο, τόσο ή δυσάρεστη μυρουδιά της στοάς γινώτανε πιό πνιγρή. Οί αναθυμιάσεις της μούχλας, της ύγρασίας και της λάσπης δυνάμωναν όσο προχωρούσε μέσα στη στοά, πού άλλοτε γινώτανε πιό στενή, άλλ' άλλοτε πιό ευρύχωρη, στενή τόσο, ώστε νά βαδίζει με κόπο πολύ. Προχωρούσε έν τούτοις, σκυφτά πάντοτε, και σέ μιá στιγμή στάθηκε και προσπάθησε νά διακρίνη τί γινώτανε στό ύπόγειο, άπ' όπου ξεκίνησε. Δέν μπόρεσε όμως νά διακρίνη ούτε σ'ένός μέτρου άπόσταση. Δέν άκουσε ούτε τόν παραμικρότερο θόρυβο, άλλ' έν τούτοις δέν καθισόχασε. Έβγαλε τó μαχαίρι του νά είναι έτοιμος γιά κάθε ένδεχόμενο, και προχωρούσε. Δέν φοβότανε τώρα μήπως γκρεμισθή στά βάθη κανενός πηγαδιού. Άλλά σέ μιá στιγμή, μιá άλλη σκέψη τόν έκανε νά τρομάξει: "Αν ή ύπόνομος εκείνη κατέληγε σέ κάποιο άλλο δωμάτιο χωρίς έξοδο; "Αν ώδηγούσε σέ μέρος όπου συναντώντο άλλοτε δυό έρασται και δέν είχε τώρα ούτε πόρτα, ούτε παράθυρο, ούτε φεγγίτη άπ' όπου νάπερνε άέρα και δέν συγκοινωνούσε με κανένα τρόπο με τόν έξω κόσμο; "Αν ένα τέτοιο πράγμα τόν έπερίμενε, δέν τούμενε άλλο τίποτε, παρ'ά νά τινάξει τά μυαλά του.

Στάθηκε. Μήπως έπρεπε νά ξαναγύρηση και πάλι εκεί άπ' όπου έφυγε; Δέν είχε νά κερδίση τίποτε και προχώρησε και πάλι πρós τó άγνωστο, όπου πιθανόν νάβρισκε τόν οικτρό θάνατο, ή τη σωτηρία του.

Όσο προχωρούσε άνέπνεε με περισσότερη δυσκολία. Δυνατώτερη ή μυρουδιά της μούχλας, τόν στενοχωρούσε πιό πολύ· τó έδαφος γλιστρούσε, ή στοά γινώτανε πιό στενή. Όλα αυτά τόν έκαναν νά φοβάται μήπως όσο προχωρούσε θαβότανε πιό βαθειά, όταν εξαφνα νόμισε πώς άκουσε κάποιο θόρυβο. Στάθηκε με τ' αυτιά τεντωμένα, έπρόσεξε καλά, αλλά δέν άκουσε τίποτα. Νόμισε ότι άπλως έβούιζαν τ' αυτιά του, κι' έπροχώρησε και πάλι, αλλά και πάλι άκουσε, δυνατώτερο τώρα, αυτόν τόν παράδοξο και άκατανόητο θόρυβο. Άντί νά σταθί ν' άκούση καλύτερα, έτάχυνε τó βήμά του περισσότερο, γιάτι φαντάσθη ότι τόν κατεδίωκαν και τέλος έφθασε εις ένα σημείο όπου ή ύπόνομος έτελείωνε. Τά χέρια του, πού τά κρατούσε άπλωμένα γιά νά ψηλαφή, συνάντησαν έναν τοίχο ύγρο. Ούτε πλάγια ούτε έπάνω δέν ύπήρχε καμμία τρύπα. Όρισμένος

κείνο ήταν τó τέρμα της ύπογείου στοάς, κι' αυτό τόν έκανε νά τρομάξει. Σ' αυτό τó μέρος δέν μπορούσε νά κινηθή, πολύ περισσότερο δέν μπορούσε ν' άμυνθή. Κι' ό θόρυβος όλοένα πλησίαζε, πιό άνησυχητικός, ένω αυτός, άπό την έλλειψη άρκετού άτμοσφαιρικού άέρος κυριολεκτικώς έπνιγώτανε.

Άγριμένος άπό τή σκέψη τού άδοξου θανάτου πού τόν έπερίμενε, έκτύπησε τη γροθιά του στόν τοίχο· κι' ό ήχος π' άκούσθηκε τόν έκανε ν' άπορήση. Υπήρχε εκεί μιá λαμαρίνα· αυτό τι έσήμαινε; Έψηλάφησε προσεκτικώτερα, και εξακριβώσε ότι σ' αυτό τó σημείο έφρασε την ύπόνομο ένα λεπτό σιδερένιο έλασμα. Προσπάθησε νά βρή ένα μέρος άπ' όπου μπορούσε νά τó πιάση και δέν άργησε νά τó κατορθώση. Στό έπάνω μέρος, άπό την ύγρασία και τη σκουριά, είχε σχηματισθή μιá τρυπίτσα. Την έμεγάλωσε, έχωσε τó χέρι του, έπιασε τη λαμαρίνα, την έτράβηξε και την έβγαλε. Άλλά πίσω άπό τη λαμαρίνα ήταν ό τοίχος χτισμένος με τούβλα. Με τó μαχαίρι του έβγαλε ένα, Έπειτα δεύτερο, κατόπιν άλλο. Άνοιξε μιá μεγάλη τρύπα και βγήκε σ' ένα ευρύχωρο έγκαταλειμμένο δωμάτιο, πού φαίνεται

πώς έχρησιμοποιείτο άλλοτε γιά σταύλος. Άνέπνευσε βαθειά, κι' άφισε στεναγμό ανακουφισέως. Έπί τέλους είχε φθάσει σέ μέρος, άπ' όπου μπορούσε νά φύγει. Μηχανικά στάθηκε και κύταξε πίσω του. Δέν είδε τίποτα. Κι' έπροσπάθησε ν' άκούση. Έως εκεί, κάπως δυνατώτερα, γιάτι προφανώς έπλησίαζε, άκουγώτανε εκείνος ό έπίμονος θόρυβος πού τόν παρακολουθούσε άπό τόσην ώρα.

Άντικρύ του είδε μιá πόρτα καρφωμένη κι' άμπαρωμένη. Πήδησε πρós τά εκεί· την ξεκάρφωσε, έβγαλε τούς σύρτες, άνοιξε και βγήκε. Άλλά την ίδια στιγμή αισθανθηκε νά τόν πιάνουν άπό τούς ώμους διπλό ζευγάρι σιδερένιων χειρών, κι' άκουσε μιá φωνή νά του λήη: "Τ' ν παραμικρότερη κίνηση άν κάνης, θά σέ σκοτώσουμε. Γύρνε νά ιδή. Δυό Τοῦρκοι, ό ένας άριστερά κι' ό άλλος δεξιά του, δυό γιγαντώσωμοι Τοῦρκοι, τόν είχανε πιάσει σφιχτά άπό τούς ώμους και τόν κρατούσαν και οί δυό τους καλά.

(Άκολουθεί)

Στό σημερινό φύλλο έχομε εύρύτατες περιλήψεις όλων τών μυθιστορημάτων μας.

Μπορείτε, λοιπόν, νά τά παρακολουθήσετε όλα, άπό σήμερα

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ ΠΟΝΣΙΟΝ ΝΤΙ ΤΕΡΑ 'ΙΓ

Η Κυρία με τó μαύρο γόνητι

(Συνέχεια)

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ό Λαμβλίνος τού ύπεσκέθη διδάτón ήμοιβε άκόμη περισσότερο άν τόν έβοηθούσε νά παντρευτή την Κυρία με τó Μαύρο Γάντι.

Έπειτα εξέτασε όλο τó δωμάτιο και δέν βρήκε κανένα ίχνος τού εγκλήματός του. Τέλος και έημέρωνε πιά· βγήκε και πήγαινε στό δωμάτιό του. Ό Άρλέφ τόν συνήγαγε στό διάδρομο και τόν έώθησε πώς ήταν, γιάτι είχε πάει στη κάμαρά του νά μάθει γιά την υγεία του, δέν τόν ήρε και άνησύχησε. Ό Λοχαγός τούδωσε καθυσυχαστικές πληροφορίες, δικαιολογήθηκε γιά την περιπλάνησή του έκείνη και ξαναγύρισε στηνκάμαρά του.

Τέσσερες ώρες άργότερα πήγε στά δωμάτια τών ξένων και προσπάθησε νά τούς πείσει ότι ή Κυρία με τó Μαύρο Γάντι ήταν κυρία με τó Μαύρο Γάντι, και αυτό έπεδίωκε νά πείσει. Ό Άρλέφ τούπε νά έμπνευσε νά φάξουνε γιά τó κιβώτιο τού Ρουβιγνύ. Ό Έντμουντ έδωσε τó μπράτσο του στην κυρία και προχώρησαν. Άλλά άπόρησε πού είδε νά περνούσε ένα μαύρο γάντι μόνον πού δεξί της χέρι, όπως και ή προηγουμένη μέρα. Της έφραξε την άδεια νά της κάμει μιá έρωτηση κι' εκείνη έδωσε.

Μήπως είναι συνήθεια σου, ής έλεπε, νά φορής ένα ένα μόνο γάντι;

Η Κυρία με τó Μαύρο Γάντι έκρίθηκε και ό λοχαγός έκατάλαβε ότι τó χέρι της έφραξε. Ό Άρλέφ τού είπε.

Ό καθ' ένας, κύριε, έχει τά μυστικά του. Τό μαύρο γάντι είναι τó μυστικό της Κυρίας, μυστικό πού δέν μπορεί νά σάς έμπιστευθή.

Ό λοχαγός δάγκωσε τά χείλη του· κύτταξε λοξά την Κυρία και νόμισε πώς ήτανε κίτρινη σάν πεθαμένη. Έπρωχόταν χωρίς νά μιλάνε και μήκηνε στο δωμάτιο της κυρίας. Την προηγουμένη μέρα ό Γερμανός είχε μετατοπίσει, καθώς ξέρουμε, τó κρεβάτι και είχε φανή τó σανίδι, κάτω άπό τó όποιο, σύμφωνα με την έπιστολή τού στρατηγού Ρουβιγνύ, βρισκότανε τó κιβώτιο. Ό λοχαγός ήρε τά εργαλεία πού είχαν φέρει την προηγουμένη, κι' έβγαλε τó σανίδι χωρίς δυσκολία... Ό στρατηγός έλεγε

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Σέ μιá γιορτή πούδινε σπίτι της ή διάσημη γιά την καλλονή της και τά πλούτη της χορεύτρια Φούλμεν, ό Άρμάνδος Λεόν, μεθυσμένος, διηγείται τόν παράδοξο έρωτά του. Είχαν συναντήσει στά Άπέννινα όρη, μ' ένα φίλο του, μιá μυστηριώδη γυνίκα, πού φορούσε στο δεξί της χέρι ένα μαύρο γάντι. Έναντίον της είχαν έπιτεθή λησταί. Σκότωσε δυό, κι' έσώθηκε. Έφαγαν μαζί, κι' εκείνη έφυγε ένω οί δυό φίλοι έκοιμώντο. Όταν την ξανάειδαν, στο Μιλάνο και στη Βιέννη, εξαφανίσθηκε πρίν την πλησιάσουν. Την εύρισκαν παντού, άλλ' ήταν αδύνατο νά την πιάσουν. Η Φούλμεν παραξενεύθηκε άπό τή διήγησή του και τόν έκράτησε, λέγουσα ότι θά τόν έκανε δικό της. Ό ταγματάρχης Λεόν ό πατέρας τού Άρμάνδου, είχε ιδρύσει την εταιρία τού έίφους, στην όποία είχε παρασύρει και τόν Γοντράντον δέ Λασού. Βοήθησε όλους και έπλούτισαν εγκληματούντες, άλλ' έδολοφόνησαν τόν σύντροφό του Γοντράντον, την ίδια μέρα τού γάμου του και ή γυνίκα του, ή Κυρία με τó Μαύρο Γάντι, ώρκίσθηκε πάνω στο φέρετρό νά τούς εκδικηθή. Με τόν έμπιστό της Έρμάνο κατώρθωσε νά πάρη πληροφορίες γιά όλους, κι' άπεφάσισε νάρχισή την εκδίκηση άπ' τόν Έκτορα Λαμβλινό, γιά τόν όποιον είχε ύπόνοια ότι έδολοφόνησε τη γυναίκα του τή Μάρθα, και τόν έπεισε νά πάνε στην Νορμανδία γιάτι ήταν κόρη τού στρατηγού Ρουβιγνύ, κι' ότι ό στρατηγός είχε άφισει, πρίν πεθάνη, ένα γράμμα νά πάη στον πύργο του νάβρη τη διαθήκη του κι' ένα εκατομμύριο πού άφινε γιά την κόρη του. Έν τώ μεταξύ στόν Άρμάνδο είχαν συμβή σοβαρά πράγματα. Η Φούλμεν τούδωσε τó κλειδί τού δωματίου, ένός φοιτητού, πού καθότανε στο διπλανό σπίτι της Κυρίας με τó Μαύρο Γάντι, όπου είδε ότι ύπήρχε μιá εικόνα της Κυρίας με τó Γάντι. Πήδησε στά κεραμύδια τού άλλου σπιτιού, κι' άπό κεί ανέβηκε στο δωμάτιο της Κυρίας, ή όποία, άφού προδόθηκε πώς κάποιον περιέμενε, τόν έμάλωσε γιά αυτό πού έκανε, κι' όταν άκουσθηκαν βήματα στη σκάλα, τόν έδιωξε τρομαγμένη και τού είπε πώς θά τόν περιέμενε τó άλλο βράδυ. Όταν ό Άρμάνδος πήγε στο δωμάτιο τού φοιτητού, την άλλη μέρα, ή εικόνα της Κυρίας δέν ήταν εκεί, εκείνη δέ είχε άδειάσει τó σπίτι και δέν μπόρεσαν νά μάθουν τί συνέβαινε. Η Φούλμεν τότε ειδοποίησε τόν πατέρα τού Λεόν, ότι τó παιδί του έκινδύνευε κι' εκείνος τόν πήρε και πήγαν στην έπαυλή του στη Νορμανδία. Έν τώ μεταξύ ή Κυρία, πού είχε πάει στόν πύργο τού Ρουβιγνύ, μπηκε με τόν Λαμβλινό στο δωμάτιο όπου πέθανε ή Μάρθα, κι' ό Λαμβλίνος μόλις αντίκρισε τά ματωμένα ίχνη τού εγκλήματός του έλιποθύνησε. Όταν συνήλθε ό ύπηρέτης του Γερμανός τού είπε πώς δέν είχε συμβεί τίποτα.

κλεψε τά χρήματα κι' άφισε την έπιστολή. Την άνοιξε κι' είδε ότι ήταν τού ύπηρετού του Γερμανού, πού τού έγραφε.

«Φίλτατε και άξιότιμε κύριε.

«Υπάρχουν μεταξύ μας μυστικά; πού μου δίνουν τó θάρρος νά σάς μιλάω φιλικά. Μου δώσατε εισόδημα χιλίων ακούδων διά τίς φροντίδες και τó ζήλό μου νά κλείσω τά μάτια της μακαρίτιδος κυρίας Λαμβλίνου και μου ύποσχεθήκατε τριάντα χιλιάδες φράγκα, άν πετυχαίνατε και τó άλλο πού έέρετε. Μ' έχαλάσατε λοιπόν με τó νά μ' άνοίξετε την όρεξη. Άλλά όλα αυτά μου έφάνιντο λίγα μιá και μπόρουσα νά σάς στείλω σιδερένιο κακούργημα με δυό λόγια πού θαστελνα στην Εισαγγελία. Επομένως έρχομαι και βγάξω την σανίδα, βρίσκω τó κιβώτιο, και μέσα ένα εκατομμύριο· τó πέρνω και είμαι σίγουρος πώς

την ελπίδα. "Ητανε εκεί ένα μικρό, σιδερένιο κιβώτιο. Ό Λοχαγός τó πήρε και τούδωσε στόν Άρλέφ.

—Νά ή περιουσία σου, είπε εκείνος στην κυρία με τó Μαύρο Γάντι.

Μέ ένα κλειδάκι πού είχε έπάνω τó κιβώτιο, τó άνοιξαν, και ό λοχαγός άφισε κραυγή έκπληξεως. Τό κιβώτιο ήταν άδειο, ή μάλλον δέν είχε παρ'ά μιá έπιστολή πού άπευθύνετο πρós αυτόν! Πώς συνέβαινε αυτό, άφ' ός, σύμφωνα με τó γράμμα τού στρατηγού, τó κιβώτιο ήταν βαλμένο εκεί πρδ δεκαπέντε έτών;

Ούτε και τó γράψιμο ήταν τού στρατηγού. Έπομένως κάποιος άλλος τó άνοιξε, έ

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ

—“Α! Σὺ εἶσαι Ἰβάν;” Ἐ-
λα μέσα. Σὲ περίμενα... Μὴ
βγάζεις τὴ μπέριτα σου,
κάνει ἓνα κρὺο φοβερὸ
ἐδῶ μέσα... Βλέπεις τὰ ἀτελιὰ τῶν καλλιτεχνῶν
εἶναι πάρα πολὺ ὥραϊα τὸ καλοκαίρι, μὰ τὸν χει-
μῶνα!.. Δὲν ἔχω παρὰ μονάχα μὴ σόμπα μὲ ζύλα
γιὰ νὰ ζεσταίνουμαι... “Ἐλα λοιπόν... θὰ καθί-
σωμε κοντὰ στὴ σόμπα καὶ θὰ τὰ ποῦμε...” Ἐχοῦμε
καιρὸ! Ἡ Ζιζέλα δὲν γυρίζει ποτὲ πρὶν ἀπ’ τὴς
ὀχτῶ, ἐδῶ καὶ καμπόσες μέρες... Αὐτὸ σὲ κάνει
ν’ ἀπορήσῃ;... Μὰ ὅχι μὴ κάνεις ἔτσι... Τὸ ξέρω
δὴ πὼς ἔχεις μιὰ βαθεῖα συμπάθεια γι’ αὐτή...
Κι’ ἔπειτα ἡ Ζιζέλα σὲ θαυμάζει τόσο πολὺ... γιὰ
σκέφου! Εἶσαι πάντοτε κομψός, καλοντυμένος κι’
ἔχεις μιὰ πρῶτης τάξεως λιμουζίνα... “Ἐλα πὶ-
ο κοντὰ... Ρουθουνίζει τόσο εὐχάριστα ἡ μικρή
μου συμπίτσα, ὅμως πρέπει νὰ κάτση κανεὶς ἀπὸ
πάνω της γιὰ νὰ ζεσταθῇ...” Ἡ ὁμορφὴ τούτῃ φλόγα
ποὺ βλέπεις ὀφείλεται σὲ μιὰ παλαιὰ βαλίτσα ποὺ
εἶχα πρὸ πολλοῦ στὴ σοφίτα... εἶναι τὸ μόνο
πρᾶγμα ποὺ βρήκα γιὰ νὰ κάψω σήμερα... Γιατὶ μὲ
κυττάς ἔτσι; Πῶς; Μὲ βρίσκεις ἐξαιρετικὰ νευρικό;
“Ὁχι, δά. Ποτὲ μοὺ δὲν ἤμουνα τόσο ἥρεμος... Δὲν
φαντάζεσαι πόσο ἡ φτώχεια κάνει διορατικοὺς
τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν δὲν μᾶς θολώνουν τὸ μυαλὸ
τὰ δυνεῖρα... Δὲν πρόσεξες τὸ τελευταῖο πορτραῖτο
ποὺ ἔκανα τῆς Ζιζέλας;... Κύτταξέ το... Δὲν εἶναι
ὁμορφο;... “Ἀλήθεια... τὸ βρίσκεις καλὸ;... Τῆς
μοιάζει;... Μὰ εἶσαι τάχα εἰλικρινής;... “Ὁχι, δὲν
μύορεσα νὰ τὸ ἀποτελειώσω... μούλειψε τὸ καρ-
μίνι: ὦ, ἓνα σωληνῶριο καρμίνι στοιχίζει ὅσο μιὰ
κοτολέττα πινέ!... “Δόσμου τὸ μπαστούνι καὶ τὸ
καπέλλο σου... Δόσμου κι’ ἓνα τσιγάρο... Λαμπρά!
Τώρα εἵμαστε περίφημα, καὶ εἶμαι πολὺ πολὺ εὐ-
χарιστημένος ποὺ σὲ βλέπω, ποὺ ἤρθε ἀμέσως
μόλις σ’ ἐκάλεσα... Εἶναι τόσο σπάνιο πρᾶγμα
οἱ ἀφοσιωμένοι φίλοι, ὅταν κάνη κανεὶς καμμιὰ
στραβοτιμονιά... “Ὁ! Ἐπαύσα πιά νὰ κάνω δνειρ-
... Κάποτε εἶχα κάτι ἰδέες παληοῦ καιροῦ. Ὅχρη...
σα πὼς μποροῦσα νὰ ζήσω ἀπ’ τὴν τέχνη... Κι
αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνεται, μὰ πρέπει νὰ τὴν ἐμπο-
ρεύεται κανεὶς... Κι’ ἐγώ, ξέρεις, πόσο ξέω
εἶμαι ἀπὸ “κάθε ἐμπορικὸ πνεῦμα...” Ἡ
ἰδέα αὐτὴ μοῦ εἶναι τὸ ἴδιο δυσάρεστο,
ὅσο κι’ ἓνας περιπατοῦς μιὰ Κυριακὴ τοῦ
καλοκαιριοῦ στὸ δάσος τῆς Βενσέν... Ὡς
τόσο καὶ σὺ, χωρὶς ἄλλο, θὰ σκέφτεσαι
σὺν τοὺς ἄλλους... θὰ λὲς μέσα σου πὼς
εἶμαι ἓνας ἀνίκανος νὰ κερδίσω λεφτά...
“Ὁχι, δὲν, εἶμαι ἀπλῶς ἓνας ἀληθινὸς καλλιτέχνης...” κι’ αὐτὸ
σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ δὲν εἶναι πιά τῆς μόδας... Καταλαβαί-
νεις;... “Ἀλήθεια, δὲν εἶν’ ὥραϊο τοῦτο τὸ μεταξωτό;... Εἶναι
ἓνα φόρεμα τῆς Ζιζέλας... Μὴ τὸ κυττάς τοῦτο τὸ ντιβάνι,
εἶναι ἄνω κάτω... Ξέρεις, τώρα μένουμε ἐδῶ μέσα... παντο-
τεινά... γιατί δὲν ἔχω ἄλλα δωμάτια...
“Θυμάσαι “κεῖνὴ τὴ βραδυὰ ποὺ περάσαμε στὶς Κάννες
στὴ βίλλα σου... σὺν “ἀναμε ἐκεῖνο τὸ ταξίδι στὴν Κυανὴ
Ἀκτὴ;... Εἶχες καλέσει τότε καμπόσους φίλους σου... ἦ-
ταν εὐθὺμα, εὐχάριστα... Μέσα στὸ φωτὸλουστο σαλόνι
σου, ἓνας πιανίστας ἔπαιζε... κι’ ἐγὼ τὸν ἄκουα... εἶχε ἓνα
ταλάντο ἐξαιρετικὸ... “Ἀφῶνα, ἐνῶ αὐτὸς ἔπαιζε κάποιον κου-
ματί του, εἶδα ἀπ’ τ’ ἀνοιχτὸ παράθυρο τὴν σιλουέττα τῆς
Ζιζέλας νὰ προχωρῇ στὴ βεράντα... Τότε βγήκα κι’ ἐνῶ
σιγά-σιγά... Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἡ νύχτα ἦταν γαλάζια βαθεῖα
καὶ ἥρεμη... γεμάτη ἀστέρια... Ἡ Ζιζέλα εἶχε ἀκουμπήσει
στὸ πέτρινο κρηπίδωμα... Φοροῦσε ἓνα ἀρῶν φόρεμα ὅλο
μὲ πέρλες, ποὺ τὸ κίτρινο φῶς, ποὺ ἔπερνε ἀπὸ τὰ παρά-
θυρα, τὸ ἔκανε νὰ ἀστράφει μέσα στὸ σκοτάδι... Κοντὰ της
στεκότανε ἓνας ἀντρας... “Ἦσουν ἐσύ... εἶχα μείνει ἀκίνη-
τος λίγα λεπτά τῆς ὥρας, ὕστερότερα σὰς πλησίασα... γιὰ-
τί αὐτὸ ἦταν λιγώτερο ἀνάνδρο... Σὺ τινάχθηκες... μὲ κύτ-
ταξες κατὰματα... θαρρῶ πὼς “ἀντελήφθηκες τὴν ταραχὴ
μου... γιατί ἀργὰ ἔπιασες τὸ χέρι τῆς Ζιζέλας... ἦσουν λι-
γάκι ἀνέυχοι... καὶ τὸ ἔχωσες μέσα στὸ δικό μου... “Εκεῖ-
νὴ τὴ στιγμὴ δὲν εἶδα στὴν χειρονομία σου αὐτὴ παρὰ μό-
νον τὴν εὐγένεια ἐνὸς φίλου, ὅμως ἀπὸ τότε τὸ σκέφθηκα

πολλὲς φορές... Ἡ ἱστορία
μου εἶναι μεγάλη... ναί, ναί,
μὰ πρέπει νὰ δοκιμάσω νὰ
σὲ κάνω νὰ μὲ νοιώσης...
Ξανάησα χίλιες φορές ἀπὸ τότε ἐκεῖνὴ τὴν
γαλάζια νύχτα πάνω στὴ Μεσόγειο, καὶ τὸ
ἀρῶν φόρεμα τῆς Ζιζέλας κοντὰ στὸ μαῦρο
σου σμόκιν... καὶ τὸ βλέμμα σου ὅταν μὲ εἶδες
νὰ παρουσιάζουμαι μπρὸς σὰς... “Ἐπειτα ἐρχό-
σουν αὐχὰν, ἐρχόσουν νὰ μᾶς δῆς παρ’ ὅλη
τὴ φτώχεια μας, τὴν ἀτακτὴ ζωὴ
μου... Τὶ στενοχώρια γιὰ σένα, ἓναν
κοσμικὸ κύριο... ἓναν ἀστό... νὰ
σχετίζεσαι μ’ ἓνα παράνομο ζευ-
γάρι... “Ἦταν κάτι τὸ ἀσυνήθιστο...
Μὰ ἐρχόσουν ἀπὸ αἰσθημα φιλίας
γιὰ μένα... μὰ καὶ γιὰ τὴν Ζιζέλα...
μὴ φωνάζεις... γιατί τάχα... Εἶναι
πολὺ φυσικὸ... εἶναι μεγάλα λόγια...
δράματα... τραγωδίες... μιλῶ σοβα-
... “Κι’ αὐτὸ ποὺ θέλω νὰ σοῦ πῶ... πῶ-
στεψέ με, θὰ τὸ κάνω μὲ ἀπόλυτὴ ἀπλό-
τητα καὶ μὲ πολὺ πόνο, γιὰ μένα... “Ἀγα-
πᾶς τὴν Ζιζέλα... Πάρε τὴν λοιπόν... σοῦ
τὴν δίνω... Εἶναι τερατῶδες αὐτὸ ποὺ κάνω,
τὸ ξέρω, κι’ ἔχεις δίκαιο ν’ ἀγανακτῇς...
νὰ μὲ πῆς παληάνθρωπο, κτήνος... ὅμως
πάρε τὴν... Τὸ ξέρω πὼς νοιώθει κι’ ὅλας
κάποια συμπάθεια γιὰ σένα... πὼς θὰ γίνῃ
εὐτυχισμένη κοντὰ σου... πάρε τὴν λοιπόν...
“Ἐχὼ ἐτόυτὴ τὴ στιγμὴ μέσα στὴν καρδιά
μου... κάτι ποὺ μὲ πνίγει... μὲ σφίγγει... εἶ-
μαι ἓνας φοικαράς... ἓνας τελειωμένος ἀν-
θρωπος... Δὲν μοῦ μένει τίποτ’ ἄλλο παρὰ
μόνον ἡ ἀγάπη μου... μιὰ ἡ ζωὴ μοῦ τὴν
κατέστρεψε... Ἰβάν, σοῦ δίνω τὴν Ζιζέλα...
πάρε τὴν μαζί σου, προτοῦ εἶναι πολὺ
ἀργά... “Ἀπὸ μῆνες τώρα ζοῦμε μὲ τὸ ἐνε-
χειροδανιστήριό... μὲ δανεικά... μὲ ἐλεημο-
σύνη... Νοιώθω σιγά-σιγά τὸ μυαλό μου νὰ
μοῦ φεύγῃ, εἶμαι ἓνας ἀποτυχημένος... Γιὰ
τὸ χατήρι της τὰ ἐσπατάλησα τρελλὰ ὅτι
εἶχα... Τὸ λάθος μου εἶναι ποὺ δὲν μύορεσα
νὰ ἱσορροπῇ... νὰ ζήσω χωρὶς ἔγνοιες...
Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ξεπέφτει κανεὶς μπρὸς
σὲ μιὰ γυναῖκα! Καὶ ἡ φτώχεια εἶναι ἓνας
ἐξεπαισμός... “Ἡ Ζιζέλα μ’ ἀγαποῦσε... τὸ
ξέρω... Μ’ ἐλάτρευε... ἦταν νέα... ὥραϊα...
πνευματώδης... καὶ ἀκριβὴς γι’ αὐτὰ ὅλα...
γιατὶ ἐγὼ ἔχω προκόψει... τὸ νεαρό καὶ
γεμάτο δροσιὰ αὐτὸ φυτὸ, γι’ αὐτὸ δὲν
νὰ χαθῇ... Δὲν βλέπεις πὼς τώρα βγαίνει
κάθε μέρα, ξέω;... Ποῦ νὰ πηγαίνει ἀραγε;... Τὶ νὰ κάνῃ;
δὲν ξέρω πιά τίποτε... “Υπάρχει τὸ ἀγνώστο μεταξὺ μας...
Τὸ ψέμμα... Δὲν βλέπω πιά τὴν καρδιά της μέσα στὰ μά-
τια της... Σὲ παρακαλῶ... ἀν ἔχῃς ὀλίγη συμπάθεια γιὰ
μένα... παρὰ τὴν φρίκη ποὺ πρέπει νὰ σοῦ γεννῶ... μὴν
ἀρνηθῇς... θὰ σὲ ἀκολουθήσῃ, εἶμαι βέβαιος γι’ αὐτό... Μό-
νον ἐσύ μπορεῖς νὰ τὴν σώσης ἀκόμη... “Ἀς κάνωμε μιὰ
συμφωνία, θέλεις;... Σοῦ τὴν δίδω... ὅμως θέλω γι’ ἀντάλ-
λαγμα τὴν εὐτυχία της...
“Μὲ θαυμάζεις... ναί, ἔχω αὐτὸ κουράγιο, ἐγώ... ὁ ζηλιὰ-
ρης... ὁ βάνουος... ὁ δεσπότης... Τὶς προάλλες... χθὲς
θαρρῶ... καθόμασταν ἐδῶ οἱ δύο μέσα... “Ἡ Ζιζέλα μὴν εἶχε
γυρίσει... Μοῦρθε μιὰ ἰδέα γιὰ ἓνα ταμπλώ... ἓνα πίνα-
κα ποὺ θάκανε πάταγο... “Ἦταν μιὰ ξαφνικὴ ἔμπνευσις... Τῆς
τὸ διηγήθηκα λοιπόν, τῆς ἔλεγα τὶς ἐλπίδες μου... τὸ χρώμα
τὴν σύνθεσιν... Καὶ ἔξαφνα ἐκεῖνὴ δέχομαι τὸ κἀντιμέτω-
γὴ καὶ μοῦ εἶπε: “Ἐξέχασα ὅλως διόλου ν’ ἀγοράσω κάτι νὰ
φάμε... Τότε...
“Μὰ, στάσου, εἶναι αὐτὴ... ἀναγνωρίζω τὸ βῆμα της...
“Ὁχι, ὅχι... μὴ κινηθῇς... μείνε... ἐγὼ θὰ τὸ σκάσω ἀπὸ τὴν ἀλ-
λὴ πόρτα... Μὴν ἐπιμένῃς... Τὸ βλέπω κι’ ὅλας μέσα στὰ μά-
τια σου πὼς δέχεσαι... Θὰ μέκατακρίνης ἀριό, χωρὶς ἀμφι-
βολία... μὰ τί μὲ νοιάζει... “Εκεῖνὴ θάταν εὐτυχισμένη... Διό-
λου... Δὲν θὰ ξαναγυρίσω παρὰ μόνον τὴν νύχτα... “Ὅταν
θὰ μείνῃ ἐδῶ μέσα... μονάχα τὸ κενὸ καὶ τὸ σκοτάδι...
ANTOYAN NTE KOYPSON

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΙΓΟΤΕΧΝΕΣ

Ὁ δῦτης

Γύριζε ἀπ’ τὸ πρῶτ’ ὁ φτωχὸς ἀν-
θρωπάκος νὰ βρῇ κάποια δουλειὰ “Ἐ-
τρεξε σὲ γνωστούς, σὲ φίλους, μὰ καὶ
σ’ ἀγνωστούς του ἀνθρώπους ἀκόμα
παρακαλῶντας νὰ τοῦ δώσουν κάτι νὰ
κάνῃ. Μ’ ἄδικα. Σ’ ὅλους ἀντίκρουσε
τὴ σκληρὴ ἀρνηση. Κόντευε μεσημέρι.
Κι’ ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνῃ βόλ-
τες στὸν κεντρικὸ παραθαλάσσιο δρό-
μο τοῦ νησιοῦ. Δὲν τοῦκανε καρδιά νὰ
φύγῃ. Μὰ καὶ πὼς θάφευγε ἔτσι; Πῶς
θ’ ἀντίκρουζε πάλι τὴ γυναῖκα του, τὰ
μικρὰ παιδιὰ του, ποὺ θὰ τὸν περίμε-
ναν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ νὰ τοὺς πάρῃ
κάτι νὰ φάει. Χθὲς βράδυ κοιμήθηκαν
νηστικά. Μὰ σήμερα ἔπρεπε ὁπωσδι-
ποτε νὰ φάει. “Ἐτσι, ὅπως προχωροῦσε
συλλογισμένος στὸν κεντρικὸ παρα-
θαλάσσιο δρόμο, στάθηκε μιὰ στιγμὴ
καὶ κύτταξε πέρα τὴν καταγάλανη θά-
λασσα. “Ἐνοίωσε κάτι νὰ βαραῖν τὸ
στήθος του καὶ τὰ μάτια του ἄθελα
βούρκωσαν.
“Ἦταν δῦτης ὁ φτωχὸς ἀνθρωπάκος.
Χρόνια τώρα ἔκανε τὴ δουλειὰ αὐτὴ
ὅπως κι’ οἱ πῖο πολλοὶ στὸ νησί. Πρὶν
λίγο καιρὸ, καπεταναῖοι τρανοὶ ἔρχον-
ταν στὸ σπῆτι του καὶ τὸν παρακα-
λοῦσαν νὰ δουλέψῃ στὸ καΐκι μαζί
τους, βάζοντάς του τὶς λίρες στὸ χέρι.
Μὰ τώρα δὲν αὐτὰ ἔφταναν. Τώρα
βαρεῖα πλάκωσε καὶ στὸ ἔργο νησιὶ ἡ
κρίση, ἡ φτώχεια. Τώρα δὲν ξεκινᾶνε
πιά παρὰ δύο-τρεῖς μηχανεὶς τὸ χρο-
νὸ. Κι’ αὐτὲς μὲ τόσο κόπο! Τὸ σφουγ-
γάρι δὲν πουλιέται πιά. Κι’ ἀν πουλιέ-
ται, πουλιέται γιὰ λίγο ψωμί.
“Ὅπως στεκότανε ἐκεῖ, στὸν παρα-
θαλάσσιο δρόμο, τὰ μάτια του ξαφνικά
ἀντίκρουσαν κόσμον μαζωμένο κοντὰ σὲ
κάποιο καΐκι ποὺ τοῦκοῦζονε νὰ φύ-
γῃ. Πλησίασε κι’ ἄκουσε τὴ χοντρὴ
φωνὴ τοῦ καπετάνιου νὰ λέῃ.
—“Ἐ, Δημήτρη. Κεῖ πὶο κάτω στὸν
κάτο ἀγκύλωσε ἡ ἄγκυρα. Τρεῖς λι-
ρέττες θὰ πάρῃς ἀν τὴν βγάλῃς.
Κύτταξε ὁ δῦτης τὸ μέρος ποὺ τοῦ-
λεγε νὰ πῇ. “Ἦταν βαθεῖα τὰ νερά.
Τριάντα-σαράντα ὀργυιὲς ὅταν τοῦ-
λάχιστο. Κι’ ἔπρεπε νὰ πῇ δυὸ καὶ
τρεῖς φορές ἴσως, γιὰ νὰ φέρῃ ἀποτέ-
λεσμα. Κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του.
“Ἀλλοτε γι’ αὐτὴ τὴ δουλειὰ θάπερνε
πενήντα, ἴσως ἑκατὸ λιρέττες. Μὰ τώ-
ρα; “Ἐκανε τὴ σκέψη νὰ παζαρέψῃ
τὴν τιμὴ. Μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ
ἄλλαξε γνώμη.
“Ἀν βρισκόταν κανεὶς ἄλλος νὰ πάρῃ
τὴ δουλειὰ; Ἡ φριχτὴ εἰκόνα τῆς φτώ-
χειας τοῦρθε πάλι στὸ νοῦ. Ἡ σκέψη
πὼς σὲ λίγο θὰ γύριζε μὲ τρεῖς λιρέ-
τες στὸ σπῆτι του καὶ θὰ περνοῦσαν
νὰ αὐτὲς τὴ μέρα του, τοῦκοψε κάθε
βυσταγμὸ. Ἀποφασιστικὰ προχώρησε
κι’ ἄρχισε νὰ γδύνεται. Τοιμάστηκε, κι’
ἐνῶ τοῦ ἔδεναν τὴν πέτρα στὸ χέ-
ρι γιὰ νὰ πῇ, τὸ πρόσωπό του λαμ-
ποκοποῦσε ἀπὸ χαρά... I. Μ. ΣΑΡΡΗΣ

Θύμησης

Χτὲς νύχτα, τὰ μεσάνυχτα—δὲν ξέρω
[τὸ γιατί—
τ’ ἀποσταμένα καὶ νωθὰ μ’ ἔφεραν
[βήματά μου
πρὸς τὴ γωνιά τοῦ δρόμου σου, τὴν
[τόσο μας γνωστή,
καὶ κεῖ, νὰ τρέξουν ἄφισα, τὰ κρύφια
[τὰ δάκρυά μου
Στὴ ρίζα, πρὶ καθόμαστέ τῆς γέρικης
[ἱτιᾶς
μόνος μου κι’ ἔρμος κάθισα μὲ μάτια
[δακρυομένα
κι’ ἄφισα, στὴν ὀπάλινη γαλήνη τῆς
[νυχτιᾶς,
νὰ φτερουγίσῃ ἡ σκέψη μου, γλυκά, στὰ
[περασμένα
Μὰ ἔαφνον μὲ κυκλώσανε φαντάσματα:
[οἱ καὶ οἱ
τὰ χάδια, τ’ ἀγκαλιάσματα καὶ τὰ ἐρω-
[τόλογά μου.
Κι’ ὡς ἐμβατήριον πένθιμο, ἀκούστηκαν
[λυγμοὶ
στὴ σιγαλιά: σὰ νάβαθον, κεῖ-κάπου,
[τὰ δνειρά μου.

ΠΑΥΛΟΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

- Ἐλα -

Στὰ δεινρολίβανα σὲ περιμένω τ’ ἄγ
[καθερὰ:
“Ἐλα καὶ πάλι.
“Ἐλα καλέ μου, γύρε στὸν ὄμο μου
τ’ ὄριο κεφάλι
Τὰ καστανὰ σου μαλλᾶκια, ἀγάπη μου,
[τὰ σγουρά
ποῦ μὲ μεθοῦνε
νὰ γαργαλίσουν θέλω τὰ χεῖλιά μου
ὡς τὰ φιλοῦνε.
“Ἡ νιότη, ἀγάπη μου, θάρρη μιὰ μέρα,
[ποῦ—συμφορὰ—
θὰ μᾶς ἀφίσῃ.
δόσμου τὰ χεῖλια, δόσμου τὰ μάτια σου:
τέτοια εἶν’ ἡ ζήση. Τ. ΔΡΟΣΟΥ

Τὰ περασμένα

Τὰ περασμένα: ἔτσι μαδοῦν σὰ φύλ-
[λα στὸν ἀγέρα
στοῦ χινοπόρου τὴν ἐσπέρα.
Σὰν τὰ δνειρα, ποῦ τὰ ἔπλασα μὲ μιὰ
[κρυφὴν ἐλπίδα
κάποιος χαρᾶς, ποῦ ὅμως ποτὲ δὲνεῖδα:
(Τὴ Μοῖρά μου τὴν πίστεια κι’ ἔλεγα,
[ὥρα τὴν ὥρα
πὼς θὰ μου φέρῃ πλοῦσια δῶρα
καὶ μιὰν ἀγάπην ἐπρόσμενα λαμπρότα-
[τον ἀστέρι
νὰ μ’ ὁδηγήσῃ στοργικὰ ἀπ’ τὸ χέρι)
Τὰ περασμένα: σύμβολα τ’ ἀγύρι-
[στοῦ τοῦ χρόνου,
χαρᾶς φαντάσματα καὶ πόνοι,
σκορποῦν, καθὼς ροδόφυλλα στὸ φύση-
[μα ζεφύρου
ἀβύνουν, σὰν ἱσκιόι ἐνὸς γαμένου
[δνειροῦ
ΞΑΝΘΟΣ ΚΑΤΣΟΥΝΩΤΟΣ

Ἡ μικρούλα τοῦ

περιπτέρου

“Ἡ μικρούλα πωλήτρια, βλέποντας
κάθε βράδυ, πάντα τὴν ἴδια ὥρα, μπρο-
στὰ στὴ θυρίδα τοῦ περιπτέρου της
ἓναν καχεκτικὸ νέο, μὲ καφεῖ, τριμμένο
παλτὸ, ν’ ἀγοράζῃ πάντα κάτι, ἄφινε
ἓνα χαμόγελο ν’ ἀνθίζῃ στὰ λεπτά της
χειλάκια, ἓνα χαμόγελο ποὺ ἀξίζει, γιὰ
τὸ φτωχὸ ἐκεῖνο νέο, ἓναν ὀλόκληρον
κόσμον γαλήνης κι’ εὐτυχίας. Μήπως
ἦταν χαμόγελο οἴκτου; ἴσως, ἐπειδὴ
ἡ μικρούλα μὲ τὰ γαλανά, ἔξυπνα μά-
τια, τὸ φωτεινὸ ρόδινο προσωπάκι καὶ
τὰ ἐβένινα γυαλιστερά μαλλᾶκια, ποὺ
ξεχυνόντουσαν σὲ μποῦκλες κάτω ἀπὸ
τὸ κόκκινο μπερεδάκι, εἶχε καταλάβει
φαίνεται ἀρκετὰ τὴ δύναμή της.
Κάθε βράδυ γινόταν ἡ ἴδια ἱστορία.
“Ὁ νέος μὲ τὸ τριμμένο παλτὸ πλησία-
ζε δειλὰ στὴ θυρίδα ἀγοράζοντας κάτι.
“Ἐτσι θαύμαζε τὸ αἰθέριο ἐκεῖνο πλα-
σματάκι, ποὺ φώτιζε τὴν ἔρημὴ τὴ ζωὴ
του μ’ ἓνα χαμόγελο.
Ξαφνικά ἓνα βράδυ εἶδε ἓνα νέο μὲ
εὐρὺ μέτωπο καὶ γκρίζο κασκόλ νὰ
κάθεται κοντὰ στὴ μικρούλα τοῦ πε-
ριπτέρου. Συζητοῦσαν χαρούμενα καὶ
τὰ πρόσωπά τους φωτιζόντουσαν ἀπὸ
τὴν εὐτυχία. “Ὁ νέος μὲ τὸ τριμμένο
παλτὸ πλησίασε ζητώντας ἓνα μολύβι.
“Ἡ μικρούλα τοῦ ἔριξε ἀδιάφορα ἐ-
κεῖνο ποὺ ζητοῦσε καὶ, χωρὶς νὰ τὸν
προσέξῃ καθόλου, ξανακάθισε κοντὰ
στὸ σύντροφό της. Ὅτε χαμόγελο,
οὔτε τίποτα. “Ἡ ἀπέραντὴ εὐτυχία ποὺ
ἀντλοῦσε ὁ φτωχὸς ἐκεῖνος νέος ἀπὸ
τὸ μεῖδιμά της εἶχε γιὰ πάντα χαθεῖ.
Πάνω στὸ μολύβι, ποὺ ἀγόρασε τὸ
βράδυ ἐκεῖνο, χάραξε τὸ ὄνομά της
—“Ἀφροδίτη—μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς, κα-
θὼς θὰ μίκρανε τὸ μολύβι, θὰ ἐξήνα-
γε κι’ αὐτὸς σιγά-σιγὰ τὴ μόνη γυ-
ναῖκα ποὺ δὲν τῆς ζήτησε παρὰ ἓνα
χαμόγελο ποῦ—ποῖος ξέρει—μπορεῖ
νὰ ἦταν καὶ χαμόγελο οἴκτου!
Νὰ γιατί ὁ Στέφανος, ὁ φτωχὸς ἐ-
κεῖνος νέος μὲ τὸ τριμμένο παλτὸ,
εἶχε ἀρνηθεῖ νὰ μοῦ δανείσῃ κάποιο
βράδυ ἓνα ξεθωριασμένο μολυβάκι
ποῦ τοῦ ζήτησα, τρέχοντας σὲ κάποιο
βιαστικὸ ρεπορτάζ... Π. Γ. ΠΑΠΑΝ

Εσθυσες

Σὰν ἄστρο ἀχνὸ ἀπαλόσβυσες,
μαράθῃς ὅπως τὰ λουλούδια,
—Δὲν ἀνθοῦν στὰ χεῖλάκια σου
χαμογέλοια ἢ τραγοῦδια—
Φτώχῃ, γλυκειά, ἀγαπούλα μου,
πουλὶ ποῦ τόβρε κάποιο βόλι,
—Τὰ κερένια χεῖλάκια σου
πὼς τ’ ἀσπασθήκαν ὅλοι—
Καὶ πὼς τὸ χῶμα χάρηκε
τὸ φιλητῆνιο τὸ κορμὶ σου!
Ποῖο βραδάκι, ἀγαπούλα μου,
θὰ πλαγιάσω μαζί σου!
ΓΙΑΝΝΗΣ Κ. ΒΛΑΝΤΗΣ

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Οι εικόνες που στολίζουν τις μεσαίες σελίδες μας, μās παρεχωρήθησαν ευγνώως από την εταιρία Μέτρο Γκόλντουϊν Μάγερ.

Δε σ. Β α σ.—Αυτό που ζητάτε δε μπορεί να γίνει. Τό πεζό σας έχει την αφέλεια και τη χάρη του αθύρμητου, αλλά κι' όλα τα ύστερηματά του πρωτόλειου. Φροντίστε τη λογική σύνδεση των φράσεων και μελετήστε: Θάρρη μιὰ μέρα που θα δήτε τ' όνομά σας «τυπωμένο κάτω από κάτι πρωτότυπο». Α υ γ ο υ σ τ ο ν Σ.—Εύχαριστώ: 'Ετιμωρήθη σκληρότητα. Δ—η σ Π—ο ρ.—'Η γλώσσα κάπως άκατάστατη κι' ό χειρισμός της υποθέσεως θαμπός και ακίνητος. Δόστε λιγάκι δράση στα πεζά σας και στέλνετέ μου πότε—πότε. Π ο τ. 'Α λ., Μ α ν. Ζ ω γ ρ.—Πεζοτράγουδα, τó έχω δηλώσει, δέν δημοσιεύω. 'Η ρ. Γ ε ω ρ.—Τό «άλυτη άπορία» είναι χαριτωμένο και όσο πρέπει αλλά είναι πεζοτράγουδο. Ρ ε ν. 'Α θ α ν.—Γά τραγουδάκια σας έχουν πολλά προτερήματα αλλά χωλαίνουν κάπου—κάπου στη σύνδεση των έννοιών. 'Αν θέλετε περάστε ένα βραδάκι με τὰ ποιήματά σας από τó γραφείο, νι' σάς υποδείξω τί πρέπει να γίνει. Κ ο σ μ. Π ι λ.—Οι υποδείξεις σας θα ληφθούν ύπ' όψη άργότερα που θα γίνουν ώρισμένες ανακαινίσεις. Κ. Α.—Αυτό που μου ζητάτε θα τó κάνω εύχαριστως μόλις άποκτήσωμε δικές μας εγκαταστάσεις, πράγμα που δέν θα άργήσει πολύ. 'Εχετε τó λόγo μου. Τό τραγούδι σας με λίγες τεχνικές διορθώσεις θα γίνει δημοσιεύσιμο. Προσπαθήστε. Ν τ ι ν ο ν Γ., Δ η μ. Ε υ φ., Θ ε ο φ. Ζ η ρ., Μ ι μ. Πα π.—Δέν συμφορώθηκατε με τούς όρους μας. Κ. Β ο υ κ.—'Εξαιρετικά μεγάλο. Δέ μπορώ να δημοσιέψω λογογραφηματα που υποβραίνονται τή μιὰ στήλη της σελίδος μας. Κ ω ν. 'Η λ.—'Ο «διαβάτης» τόν όποιον δέν είχα λάβει—τώρα είμαι βέβαιος πιά—έχει άρκετά προσόντα, αλλά ούτε τó μέτρο, ούτε ó ρυθμός, ούτε οι έκζητημένες λέξεις που μεταχειρίζεστε είναι επιτυχημένα. 'Αντί του πάνχαρου υπάρχει τó πασίχαρο. Τό «γλυκάνθισο» δέ μπορεί να είναι επίθετο του διαβάτης κ.λ.π. Προσπαθήστε να δώσετε με όσο τó δυνατό άπλούτερα μέσα, βαθύλογες έννοιες. Αυτό είναι ένα από τὰ μεγαλειότερα μυστικά της τέχνης. 'Α λ φ ρ ε ν τ α.—Προτιμώ τούς στίχους σας από τὰ πεζά, γιατί έχουν μιὰ ξεχωριστή κομψότητα κι' ένα λεπτότατο αίσθημα. Με λίγο ρετούς θα τούς δημοσιέψω. Τους περιμένα διορθωμένους. Σ τ ε φ. Ν ι κ ο λ.—Οι άνοητογραφίες σας, που είναι σ' αλήθεια πολλές, δέν έμποδίζουν τó αίσθημά σας, που ξεχειλίζει πηγαίο. Θά δημοσιέψα τó κομματάκι σας, αν δέν ήταν πεζοτράγουδο, γιατί έχω τή γνώμη πώς άνθρωποι, σάν κι' εσάς, αξίζουν κάθε ύποστηριξη. Στείλτε μου κάτι που να μην είναι πεζοτράγουδο. Τ. 'Ο ρ.—Περάστε από τó γραφείο μου ένα βράδυ να μου πείτε τί θέλετε και να μου φέρετε ένα άλλο τραγου-

Κάθε άναγνώστης μας έχει δικαίωμα να μās στείλλη έργα του—όσο τó δυνατόν συντομότερα—με πέντε δραχμές άμεταχειρίστα γραμματόσημα για τήν έγκριση. 'Αν τó έργο έγκριθί—ή κρίση θάναί λίγο άυστηρή βέβαια—θα δημοσιεύεται στη σελίδα: «ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΔΟΓΟΤΕΧΝΕΣ». Κάθε μήνα θα γίνεται έκλογή του καλύτερου κομματιού και ό συγγραφέας του θα καλήται να μās δώση μιάν δλόκληρη σελίδα του, που θα δημοσιεύεται τιμητικά μέσα στην άλλη ύλη του περιοδικού.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

ΗΛΙΑΝ ΚΥ. ΝΗΓΟΠΟΥ. ΔΟΝ.—Κατερίνη.—Πάρτεπερδ του φαγητού, μεσημέρι και βράδυ, από 15 σταγόνες, μέσα σε λίγο νερό, απ' τó ακόλουθο παρό πολύ τονωτικό φάρμακο.

Liqueur de Fowler 10 gr.
Extr. fl. de Quinquina
» » de Kola
Teint. de noix vomique àà 5 gr.

Και πρò του ύπνου, ένα ή δύο κουταλάκια του γλυκού απ' τήν: Nardobromine Spes 1 flacon

ΕΣΠΕΡΑΝΤΙΣΤΗΝ Θεσσαλονίκην.—Βεβαιωθείτε, φίλτατε, πώς κι' ή δική σας περίπτωση με συγκίνησε βαθύτατα. Κυρίως, ίσως, γιατί δέν μου μένει να σάς πώ κι' έγώ τίποτε, για τήν περίπτωση που σάς ενδιαφέρει. 'Ακούστε με ώστόσο. Μιά κι' υπεβλήθητε σ' όλες τις θεραπείες που μου άναφέρετε, νομίζω πώς δέ θάταν παράλογο και να έγχειρισθίτε. Οι χειρουργοί στο τέλος μπορεί νάχουν τύχη καλύτερη, άφου τόνον οι παθολόγοι, όσον κι' οι

Κάθε άναγνώστης μας μπορεί να συμβουλευθί τόν γιατρό μας για όποιαδήποτε ασθένεια δική σπάθειά τους. 'Αποφασίστε το του ή συγγενών του. Τό γράμμα του πρέπει νάναί σύντομο, να περιγράφη λεπτομερέστατα τὰ συμπτώματα, και να περιέχη δραχμάς πέντε εις άμεταχειρίστα γραμματόσημα. 'Οποιοι άναγνώστης μας θέλει ιδιαίτερη έπιστολή ως άπάντηση, άντι των πέντε δραχμών στέλνει πενήντα.

δέν θα υποφέρετε διόλου. ΣΑΚ. Φιλιατρά.—'Η Εύγνωμοσύνη είν' ένα αίσθημα που με συγκίνησε σ' όλη μου τή ζωή. Μά δέ θα τήν αξίζα ίσως άπόλυτα, όπως τήν θέλω, από μέρους σας, αν περιοριζόμουν μονάχα στο να σάς δώσω μιάν γνώμη. 'Ελάτε, λοιπόν, αν θέλετε, να με βρήτε, για να σάς βοηθήσω ν' άπαλλαγίτε έντελώς ανέξοδα απ' τήν πάθηση που τόσο σάς άπασχολεί. Για να έγχειρισθίτε χωρίς κανένα έξοδο, χρειάζεται πάντα και τó σχετικό μέσο, που μπορώ όμως λόγω των γνώριμών μου να διαθέσω πρòς χάρη σας. 'Αποφασίστε μόνον σύντομα γιατί μετά τó Πάσχα, ίσως, να μη βρίσκωμαι πιά στην Αθήνα.

ΑΝΤ. ΧΡ. ΑΣΙΜΗΣ

Τί κρίμα, αλήθεισ, να γράφεται τόσο δημοφ, τόσο παραστατικά και να περιορίζεστε σε «πεζοτράγουδα» που δέν δημοσιεύουμε. Στείλτε μας κάτι άλλο με κίνηση και ζωή. Ν ι κ. 'Α ρ.—Για να σάς δώσουμε όλες αυτές τις πληροφορίες, θα πρέπει να διαθέσουμε μιάν δλόκληρη στήλη, πράγμα που δέν μās είναι δυνατόν. Δόστε μας τή διεύθυνσή σας, στέλνοντας και ένα τριδραχμο γραμματόσημο, για να σάς γράψουμε ιδιαίτέρως.

δάκι σας. Πρέπει να ξέρετε ότι μ' εύχαριστεί να βλέπω νέους συναδέλφους και να τὰ λέμε. Ν ι κ ο ν Α. Λ α ζ.—Πάρτε τó «Διαβαίνοντας» και περάστε ένα βραδάκι από τó γραφείο. Π ε τ ρ. Λ ι ζ.—Τό «στίχο της Ρένας» μίσηνε όσο πρέπει ίσως, άλλ' όχι εκεί που έπρεπε. 'Αφίσατε όλα ότα τó παρoυσίαζαν σάν ρεπορτάζ, τὰ όνόματι και τού άφαιρέσατε τó τελευταίο ακού ντε σεν» που τούδινε έναν κάποιο πικρό τόνο. Θέλετε νάρθετε κανένα βράδυ να τὰ πούμε; Σ. Γ. Μ.—Διορθώστε λιγάκι στο στίχο τις «Ελπίδες» και ξαναστείλτε τις. Π ο τ η ν. 'Α λ.—Πάρτε μερικά τραγούδια σας και παράστε κανένα βραδάκι από τó γραφείο μου. Θέλω να σάς γνωρίσω και να μιλήσωμε για τούς στίχους σας. Κ ω σ τ. Χ λ ω ρ.—'Ελαβα ένα γράμμα όπου μου λέτε πώς μου στέλνετε δυο τραγούδια χωρίς να υπάρχουν τραγούδια στο φάκελλο. Ι. Ε υ. 'Α κ ι ν.—Πολύ περιεργο πράγμα αυτό τó «ό τραγικός γυρισμός του άδελφού». Γραμμένο έντελώς άτεχνα κι' όμως τόσο συγκινητικό. Για στείλτε μου τίποτ' άλλο, κι' αν πεισθώ πώς έχετε ταλέντο θα σάς φωνάξω να τὰ μιλήσωμε. 'Α χ. Β λ.—Τό «Μοιραί» δείχνει μεγάλη πρόοδο. 'Αν δέν είχα τή λογική άουδέπεια του δευτέρου τετραστίχου, με λίγη ρετούς θα τó δημοσίευα. 'Εξακολούθησε προσέχοντας τó διτιτοχικό και λογικό ξεδίπλωμα των έννοιών. Ν. Ν. Π ε τ ρ.—Τό διήγημά σας πολύ μεγάλο και δέν μπορεί να δημοσιευτεί. Πρέπει όμως να σάς συγχαρώ, κυρίως για τόν κυριολεκτικά χαριτωμένο τρόπο που έκφράζεστε τὰ διανοήματά σας. 'Εχει βέβαια μερικά λάθη τó διήγημά σας αλλά είναι εύκολο να τὰ διορθώσετε. 'Αν έχετε τίποτα μικρότερο περάστε κανένα βραδάκι από τó γραφείο να σάς υποδείξω τόν τρόπο εργασίας. Ν. Τ σ α γ κ.—'Η υπόθεση του «Μιά ζωή χωρίς έρωτα» πολύ καλή. 'Η ανάπτυξη της όμως χωρίς φυσιολογική εξέλιξη. 'Ενώ στην αρχή τήν άπλώνεται, στο τέλος τήν πνίγει για να περιορισθίτε, φαίνεται, στη στήλη. Σαναγράφετε το λοιπόν απ' τήν αρχή και περιορίστε τούς πλατειασμούς. 'Ε λ λ η ν Ν ι κ.—Τί κρίμα, αλήθεισ, να γράφεται τόσο δημοφ, τόσο παραστατικά και να περιορίζεστε σε «πεζοτράγουδα» που δέν δημοσιεύουμε. Στείλτε μας κάτι άλλο με κίνηση και ζωή. Ν ι κ. 'Α ρ.—Για να σάς δώσουμε όλες αυτές τις πληροφορίες, θα πρέπει να διαθέσουμε μιάν δλόκληρη στήλη, πράγμα που δέν μās είναι δυνατόν. Δόστε μας τή διεύθυνσή σας, στέλνοντας και ένα τριδραχμο γραμματόσημο, για να σάς γράψουμε ιδιαίτέρως.

ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1^Α (ΟΜΟΝΟΙΑ)
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΑΡΙΘ. 23—434
Τηλεγραφική Διεύθυνσις: Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΝ—ΑΘΗΝΑΣ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΓΙΜΗΜΑ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΒΗΤΙΚΟΥΣ: ΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΚΑΤΑΠΟΤΙΑ "ΑΝΤΙΚΟΜΑΝ", ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΕΝΕΣΕΙΣ

Nouveau traitement pour la diabète évitant la cure des injections, c'est les comprimés «ANTICOMAN» représenté par:

LA PLUS GRANDE PHARMACIE AUX BALKANS
G. KERASSOPOULO
ATHÈNES: 1, Rue du Pirée, Téléphone No 23—434

RICHE SECTION DE PARFUMERIE

ON PARLE TOUTES LES LANGUES ÉTRANGÈRES

ΜΙΑ ΑΠΕΡΙΣΚΕΨΙΑ!!

"Ενα ρεζίμα άέρος, έχει πάντοτε κακάς συνεπείας.

ΣΥΝΑΧΙ
ΓΡΙΠΠΗ
ΙΣΧΥΑΛΓΙΑ
ΝΕΥΡΑΛΓΙΑ
"Ενα δισκίον

ΚΑΝΤΡΟΝΑΛ

Σταματᾷ κάθε πόνον και σᾷς άνακουφίζει άμέσως Ζητήσατε εις τὰ φαρμακεία σωληνάρια 10—20 δισκίων, φακέλους 2 δισκίων. Τὰ γνησια σωληνάρια και φακέλοι ΚΑΝΤΡΟΝΑΛ φέρουσι δαντελλωτήν έτικέτταν εις τὰς πλευράς σφραγίσεως με τó σήμα Α. W.

ΑΣΙΑ G. A. ΕΥΠΟΛΙΔΟΣ 14 Γ' ΟΡΟΦΟΣ 9

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ, ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΥΣ

Πάσης αξίας, παντός είδους 'Ορολόγια, παλαιά άσήμια, παρoσημα, παντός είδους νομίσματα Καποδίστρια «Φοινίξ» παλαιά ελληνικά χαρτονομίσματα (άκέραια), εικόνες Βυζαντινές, κομπολόγια και πίπες κεχοιμάρια και γιοϋσελ, φ λ ντισι και κοράλια με άνωτέρας τιμάς όλων των άλλων καταστημάτων.

"Οστις μās πωλήση τó χρυσούν του ώρολόγιον άναλαμβάνομεν τήν τοποθέτησιν της μηχανής του σε νικελένια κάσα. Κατασκευάζω και επισκευάζω παντός είδους καλλιτεχνικά κοσμήματα. Δόγω ρεκλάμας επισκευάζω ώρολόγια ή γυημένα διά 2 έτη πρòς 40 δραχ. διά πᾶσαν βλάβην.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΣ 56

ΤΗΝ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ επιτυγχάνετε αν βάψετε μόναι σας τα φορέματά σας με τὰς ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

Θά γίνουν καινούργια και μοντέρνα.
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

QUADRONAL

ARTI

ΣΤΑΡΡ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΔΟΣΕΙΣ ΣΤΟΑ ΔΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΣΩΣΙΤΡΙΧΟΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕ-
ΧΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΒΟΡΔΩ, ΜΑΣ-
ΣΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΥΤ. ΕΚΘΕΣΕΩΣ
ΒΟΡΔΩ

ΔΙΑ ΧΡΥΣΩΝ ΜΕΤΑΛΛΙΩΝ
ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΗΝ ΠΥΤΙΡΙΔΑ
ΣΤΑΜΑΤΑ
ΤΗΝ ΠΤΩΣΙΝ ΤΩΝ ΤΡΙΧΩΝ

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ ΔΡΑΧ. 50
ΔΙΑ ΤΑΣ. ΕΠΑΡΧΙΑΣ » 65

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 32

Βάφετε μόνοι
σας τὰ φορέμα-
τά σας με

ARTI

Διαβητικοί! Δοκιμάσατε τὰ Γερμανι-
κά Χάπια

ΑΝΤΙΚΟΜΑΝ

Θεραπεία, χωρίς ἐνέσεις

Φαρμακείον Γ. ΚΕΡΑΣΟΠ ΥΛΟΥ
Ὁδὸς Πειραιῶς 1 Ἀθῆναι

Ζητεῖτε

ἀπὸ τὸν μπακάλη σας
Σαποῦνι Παπουτσάνη

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΗΣ

Παθολόγος — Παιδίατρος
Ὁρφέως 57 — Τηλέφ. 20—172

ΕΡΕΥΝΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΝ ΣΑΣ

ΑΓΟΡΑΖΟ: ΠΑΛΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ,
ΦΑΚΕΛΛΟΥΣ καὶ ταχυ-
ΠΩΛΗΣΕΙΣ -δρομικά δελτάρια (πρὸ
τοῦ 1890) με γραμματόση-
ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙμα ἢ ταχυδρομικὰς σφρα-
γίδας ἐπ' αὐτῶν. Φακέλλους ἐπιστο-
λῶν ἀφίχθειςδων ἀεροπορικῶς καὶ
παντὸς εἶδους ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ
μεταχειρισμένα ἢ μὴ. Μὴ πωλεῖτε
τὰ γραμματόσημά σας πρὶν με ἐ-
πισκεφθῆτε.

ΚΙΜΩΝ ΚΑΤΑΚΑΛΟΣ

Κάνιγγος 6—Ἀθῆναι

ΣΗΜ.—Οἱ ζητοῦντες πληροφορίας ἐγ-
γράφους, δεόν ἀπαραιτήτως νὰ ἐσω-
κλείουν γραμματόσημόν διὰ τὴν ἀ-
πάντησιν.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Χειροῦργος—Ὁδοντίατρος
Κεραμεικοῦ, Δεληγιῶργη 19
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ μοθῆματα Γαλ-
λικῆς περὶ Κας καθηγητρίας.
Πληροφορίαι: Χαρ. Τρινούπη ἀρ. 50
καθ' ἐκάστην 2—4 μ.μ.

Ο,ΤΙ ΑΠΑΙΤΕΙ Η ΜΟΔΑ

Προμηθευθῆτέ το ἀπὸ τὸ
Κατάστημα **ΑΝΔΡΙΚΩΝ** καὶ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ ΜΠΕΝΙΑΚΑΡ

ΕΡΜΟΥ 69

Πλουσία συλλογὴ

ὅλων τῶν ἀνδρικῶν

καὶ γυναικείων

νεωτερισμῶν

Διὰ τὴν βαφὴν τῶν φορεμάτων
σας νὰ μεταχειρίσεσθε μόνον
τὰς γυνισίας Γερμαν. Βαφὰς **ARTI**
ποῦ οὐδέποτε ξεβάθουν. Πωλοῦνται
στὰ Φαρμακεία καὶ Ἐμπορικά τῆς Συντακτικῆς
σας.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ **ΤΕΧΝΗ** ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 7
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ ΑΡ. 1

1839

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

LIMITED

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ